ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Νο 192
ΔΡΧ. 20

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ἱδρυτὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 192
ΑΘΗΝΑΙ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1942

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ Νο 3
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

ΑΠΟΚΡΗΕΣ ΤΟΥ 1942

ΥΠΟ
ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἀριστούργημα

Μοῦ εἶπεν ἕνας φίλος μου,
γνωστὴς εὐθυκρισίας,
ἀλλὰ καὶ βιβλιόφιλος
μέχρι ἀπελπισίας:

— Σὲ μιὰ ταβέρνα, φίλε μου,
εὑρῆκα κάτι σπάνιο,
τουτέστι ἕνα σύγγραμμα
ὑπέροχο, οὐράνιο.
Τὸ διάβασα, τὸ ρούφηξα
κυριολεκτικῶς
κι' ἀκόμη ἀπὸ τὸ διάβασμα
μένω ἐκστατικός.

— Λοιπὸν, γιὰ πές μου, φίλε μου,
εὐθὺς τὸν ἐρωτῶ,
τ' ἦταν αὐτὸ τὸ σύγγραμμα
τὸ τόσο δυνατό;

Κι' αὐτὸς μοῦ λέγει μ' ἔξαρσιν
ὀγδόντα ποιητῶν:
— Μιὰ...λίστα προπολεμικὴ
σπουδαίων φαγητῶν.

ΜΙΑ ΙΔΕΑ

Ἡ γιορτή μου

Τ' ὄνομά μου δὲν γιορτάζει,
μ' ὅλον τοῦτο, ἀγαπητοί μου,
θἄθελα κι' ἐγὼ νὰ ἔχω
σὰν τοὺς ἄλλους τὴ γιορτή μου.

Ποιὰ γιορτὴ ὅμως νὰ πάρω;
Νὰ τί μὲ ἀπασχολεῖ...
Δεδομένου ὅμως ὅτι
ἀδυνάτισα πολὺ
σκέφτομαι νὰ ἑορτάσω
μὲ χαρὰν καὶ μετ' ἀσμάτων
τῶν Ἁγίων.. Ἀσωμάτων

Η ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ

Κηλίδες

Πολὺς βαρὺς χειμῶνας
εἶνε ὁ φετεινὸς
καὶ λὲν οἱ ἀστρονόμοι,
πρᾶγμα ποὺ πρὸ μηνὸς
ἐγράφη ὅπως εἶδα
καὶ στὶς ἐφημερίδες,
ὅτι ὁ ἥλιος φταίει
ποὺ γέμισε κηλίδες
κι' εἰς ἐποχὴν πολέμου
μέσα σ' αὐτὴν τὴν κρίσι
δὲν βρίσκει καὶ..βενζίνη
γιὰ νὰ τὶς καθαρίση.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Πάντων πατὴρ

Ὅλοι πιὰ τὸ ξέρουμε,
τὤπε κι' ὁ σοφός,
ἤγουν ὁ Ἡράκλειτος
ἀρκετὰ σαφῶς,
τὸ πῶς εἶν' ὁ πόλεμος
πάντων ὁ πατὴρ
κι' εἶνε ἀναπόφευκτον
τῶν μαχῶν τὸ πῦρ.

Πάντα εἶν' ὁ πόλεμος
τῆς ζωῆς ἡ βάσι,
ὅλοι κάνουν πόλεμο
εἰς αὐτὴν τὴν πλάσι
καὶ οἱ εἰρηνόφιλοι
ὡς κι' αὐτοί, Θεέ μου,
διεξάγουν.. πόλεμο
κατὰ τοῦ πολέμου.

ΑΘΗΝΑΙΚΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Περνοῦμε τὶς Ἀπόκρηες κατὰ τὸ καλαντάρι
καὶ ὅμως δὲν τὸ πήραμε κανένας μας χαμπάρι,
γιατὶ ἐφέτος βέβαια δὲν θὰ ὑπάρχουν μπάλοι
καὶ θὰ περάση ἐντελῶς βουβὸ τὸ Καρναβάλι.
Χορὸ κανένας δὲν θὰ ἰδῆ, ὡς εἶνε φυσικόν,
ἐκτὸς τῶν... ποντικῶν
ποὺ φέτος πιὰ χορεύουνε ἀπὸ χαρὰ γεμᾶτοι,
γιατὶ ἀπὸ τινος καιροῦ τὰ.. τίναξαν οἱ γάτοι.
Ἐπίσης δὲν θὰ λείψουνε καὶ οἱ συζυγικοὶ
καυγάδες, ποῦνε, ὡς γνωστόν... χοροὶ οἰκογενειακοί.
Θὰ λείψουν ὅμως ἐντελῶς οἱ τρέλλες οἱ μεγάλες,
οἱ μάσκες τοῦ Καρνάβαλου ὡς καὶ τὸ γαϊτανάκι,
γκαμῆλες μὲ τὰ τσόκαρα δὲν θὰ ἰδοῦμε ἄλλες,
ἐκτὸς ὀλίγων, ποὺ θὰ βγοῦν στοῦ Ζώναρς καὶ Γιαννάκη.
Μασκαρεμένους βέβαια ἐφέτος δὲν θὰ ἰδοῦμε,
«Ἐλᾶτε, σᾶς γνωρίσαμε», σὲ φίλους δὲν θὰ ποῦμε
γιατὶ καθένας καὶ χωρὶς μάσκα καμμιὰ νὰ βάλη
ἐφέτος εἶνε ἀγνώριστος ἀπ' τὸ πολύ του χάλι.
Λοιπὸν, θὰ τὴν περάσουμε βουβὰ τὴν Ἀποκρηὰ
κι' ἐδῶ καὶ στὰ χωριά.
καὶ ὅμως, φίλοι μου, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῇ
ὅτι θὰ ἦταν εὔκολο τὸ νὰ ἑορτασθῇ
Θὰ ἠμποροῦσε μιὰ χαρὰ
ὁ κόσμος στὴν Ἀθήνα
νὰ κάμη γλέντια σπάνια
μονάχα μὲ ρετσίνα,
νομίζοντας, λόγῳ... τιμῆς, πῶς θἄπινε σαμπάνια.
Ἐπίσης μασκαρέματα σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ
ὑπάρχουν τόσα γύρω μας πολὺ ἐπιτυχῆ.
Ἕνας ποὺ μαύρη ἀγορὰ κάνει ἀπὸ καιρὸ
καὶ βγάζει ἕνα εἰσόδημα πολὺ πολὺ ἀνθηρό,
πάει στὰ κέντρα ἔχοντας τὴν τσέπη του γεμάτη
κι' ἀμέσως μασκαρεύεται σὲ βέρο ἀριστοκράτη.
Καὶ μιὰ μαυραγορίτισσα, γιὰ ἰδὲς πῶς καμαρῶντυμένη σὰν βαρῶνη!
Πλὴν ὅμως ἀπ' τοὺς τρόπους της πῶς φαίνεται ἡ καϋμένη
πῶς, δίχως νὰ τὸ αἰσθάνεται, εἶνε μασκαρεμένη!
Οἱ μασκαράδες ἀφθονοῦν μέσα σ' αὐτὴν τὴν πλάσι
ἀκόμη καὶ ὅταν, φίλοι μου, δὲν εἶνε Καρναβάλι
γιατὶ, καθὼς θὰ τὤχετε κι' ἀλλοῦ ἴσως διαβάσει,
οἱ μασκαράδες τῆς ζωῆς εἶνε οἱ πιὸ μεγάλοι.

Ο ΜΑΣΚΑΡΑΣ: — Χόρεψε!
Η ΑΡΚΟΥΔΑ: — Νηστικὸ ἀρκοῦδι δὲν χορεύει!

Ο ΚΟΥΤΣΟΣ

Φεβρουάριος

Μᾶς ἦλθε ὁ Φεβρουάριος
ὡς πάντοτε χωλός,
ποὺ εἶνε ἀπὸ τοὺς δώδεκα
μῆνες ὁ πιὸ καλός.

Λόγῳ τοῦ ὅτι εἶνε κουτσὸς
τὸν προτιμῶ ἀπ' τοὺς ἄλλους
τοὺς μῆνες τοὺς μεγάλους,
γιατὶ βεβαίως κατ' αὐτὸν
τὸν μῆνα τὸν μικρότερον
θὰ νὰ κακοπεράσωμεν
δυὸ μέρες ὀλιγώτερον.

ΚΑΝΝΙΒΑΛΙΚΟΝ...

Ἐρώτημα

Μοῦ ἔθεσε τὸ κάτωθι
ἐρώτημα ἕνας νέος:
«Ἐὰν ἕνας Καννίβαλος
καὶ ἕνας Ἀθηναῖος
ἤρχοντο ἀντιμέτωποι
στὸ ἄγριο περιβάλλον
τῆς ζούγκλας ἢ καὶ ὅπου ἀλλοῦ
ποιὸς.. θἄτρωγε τὸν ἄλλον;»

ΠΟΙΟΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΜΑΣ!

Μεγάλη ζωὴ

Περνοῦμεν ἔντονη ζωὴ
σχεδὸν τιτανική.
Ζοῦμε σὲ μία ἐποχὴ
μεγάλη, θρυλική.

Τὸ ξύπνημά μας τὸ πρωῒ
τὸ συνοδεύουν μὲ βοὴ
οἱ πυροβολαρχίες
καὶ παίρνουμε γιὰ πρωϊνὸ
.. πέντ' ἔξη ναυμαχίες.
Ἀρχίζεις φλὲρτ μὲ μιὰ μικρή,
ποὺ εἶνε λίγο ζωηρὴ
καὶ τὴν ψυχὴ σοῦ βγάζει,
καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ σὰν τρελλὴ
σοῦ δίνει ἕνα της φιλί,
..κυριεύεται ἡ Βεγγάζη.

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

Κρύο

Κάνει ἄσχημον καιρὸ
κι' ἕνα κρύο φοβερὸ
καὶ κάθ' ἐλεύθερο παιδὶ
«καιρὸς γιὰ δύο» τραγουδεῖ.
Μὰ κι' ἕνας γέρος μὲ φωνὴ
ξεθυμασμένη καὶ βραχνή,
ψελλίζει: «Κάνει κρύο
κι' εἶνε καιρὸς γιὰ δύο...»
ἀλλὰ προσθέτει ἐν σπουδῇ
«δυὸ...χαμομήλια δηλαδή.»

ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ

Πιστοποίησις

Σήμερα σὰν φεύγει κάποιος
ἀπ' τὴν πρόσκαιρη ζωὴ
καὶ γλυτώνει ἀπὸ τοῦ κόσμου
τὴν ἀπέραντη βοή,
γιὰ νὰ τύχη ἀπ' τὸν Δῆμον
τῆς ἀδείας νὰ ταφῇ
πρῶτα στὴν Ἀστυνομία
πρέπει νὰ ἐπιστραφῇ
ἀπὸ κάποιον τοῦ σπιτιοῦ του
τὸ δελτίον τοῦ ψωμιοῦ του.
Κι' οὕτω πως κατοχυροῦται
διὰ τρόπου ἀπαραβάτου
ὅτι πιὰ ὁ μακαρίτης
τὄχει.. φάει τὰ ψωμιά του

ΔΥΟ δυστυχίες

Δραματικό κοινωνικό διήγημα

Ἦταν ἕνα βράδυ σκοτεινιασμένο. Μιὰ νέα γυναῖκα μὲ πονεμένην ἔκφρασι καθόταν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Κυττοῦσε ἀπελπισμένη τὰ θολὰ νερὰ ποὺ κυλοῦσαν μὲ ὁρμὴ καὶ ἄκουε τὸν βαρὺ ρόγχο τους. Στὰ γόνατά της ἔσφιγγε μὲ πάθος ἕνα μωρό.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναστήλωσε τὸ βλέμμα της. Βήματα ἀκούσθηκαν στὸ πλάϊ της. Ἐστράφηκε καὶ εἶδε ἕναν ἄνδρα ποὺ τὴν ἐπλησίασε. Γιὰ λίγες στιγμὲς ἐκυττάχθηκαν καὶ οἱ δυὸ περίεργα. Τέλος, ὁ ἄνδρας ἐμίλησε πρῶτος:

— Τί ζητᾶς ἐδῶ τέτοιαν ὥρα; Δὲν ἔχεις σπίτι;

Ἡ γυναῖκα δὲν ἀπήντησε. Ὁ ἄνδρας τὴν ἐπλησίασε περισσότερο. Ἔσκυψε σχεδὸν ἐπάνω της.

— Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ κρατᾶς; Ἕνα μωρό;.. Χμ! Μὴ φοβᾶσαι... Μπορεῖ νἆσαι ὅσο ὄμορφη θές... Ἀδιαφορῶ... Οἱ γυναῖκες δὲν μὲ συγκινοῦν πιά. Τὶς ἔχω βαρεθῆ! Τὶς ἔχω συχαθῆ.

Ὁ ἄνδρας κατέβηκε τὶς πέτρινες σκάλες τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερό. Ὕστερα, εἶπε μὲ ἕνα βραχνὸ γέλιο:

— Ἐζήτησες καὶ ἐσὺ τὴν ἀπολύτρωσι σ' αὐτό; Στὸ νερό... Ἐμίλησες μαζί του; Τί σοῦ ἀπήντησε; Ἤ μήπως δὲν συνεννοηθήκατε! Γι' αὐτὸ ἔκλαιγες, λοιπὸν πρὸ ὀλίγου; Ἄ, ἄκουσέ με, ὡραία μου ἄγνωστη. Τράβα καλύτερα στὸ σπίτι σου. Θὰ σὲ περιμένουν.

Ἡ γυναῖκα ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ.

— Δὲν σὲ περιμένει λοιπὸν κανείς; ρώτησε πάλιν ὁ ἄνδρας μὲ τρέμουσα φωνή. Ἤ μήπως σὲ ἐδιῶξαν... σὰν καὶ μένα;

Ἕνα πνηχτό, βραχνὸ γέλιο ἀκολούθησε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ ἀγνώστου.

Ἡ γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπᾷ. Μόνον οἱ σκέψεις τῶν δυό τους διασταυρώνονταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ μαῦρο νερό.

— Ἔχεις ἄνδρα, τὴ ρώτησε ἀπότομα ὁ ξένος.

— Ναί.. Εἶνε ἄρρωστος... Χρόνια τώρα μένει στὸ κρεββάτι. Μιὰ καταραμένη ἀρρώστεια τὸν τρώει σὰν τὸ σαράκι καὶ τὸν μαραζώνει. Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ ἐργασθῇ. Θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ νὰ ζήσῃ τοὺς δικούς του, ποὺ εἶνε πολὺ εὐκατάστατοι ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ μὲ ἀφήσῃ. Οὔτε καὶ μαζί του μπορεῖ νὰ μὲ πάρῃ... Μά, καὶ χωρὶς ἐμένα δὲν μπορεῖ πάλι νὰ κάνῃ... Ὑποφέρομε τρομερά. Καὶ ὅμως πρέπει κάτι νὰ κάμω. Δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις.

Λυγμοὶ τὴν διέκοψαν. Ἔσκυψε ἐπάνω στὸ παιδί της μὲ πόνο.

— Καταλαβαίνω, ψιθύρισε ὁ ξένος. Κακόμοιρη γυναῖκα. Ὑποφέρετε πολύ.

— Πολύ, πάρα πολύ, ἐπανέλαβε σὰν ἠχὼ ἡ γυναῖκα. Καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἄνδρας μου, μὰ περισσότερο ὁ καλός, ὁ ἀκριβός μου ἀνδρούλης...

— Καλός; Ἀκριβός; Γιατί; Τί σοῦ προσέφερε μήπως; Βάσανα καὶ πόνους; Στερήσεις καὶ δυστυχία; Γι' αὐτὸ σοῦ εἶνε ἀκριβός; Γιατὶ σὲ σπρώχνει τώρα πρὸς αὐτὸ τὸ μαῦρο, τὸ ἀνατριχιαστικὸ παγωμένο νερό;

— Ὤ, μὴ μιλᾶτε ἔτσι γι' αὐτόν! διαμαρτυρήθηκε ἡ νέα γυναῖκα. Δὲν τὸν ξέρετε...

— Δὲν θὰ δικαιολογοῦσε ποτὲ αὐτὸς τὴν γυναῖκα του, ὅπως τὸν δικαιολογεῖς τώρα ἐσύ... Ἀμφιβάλλω πολὺ γι' αὐτό.

— Ὤ, μὴν ἀμφιβάλλετε διόλου! εἶπε ἡ γυναῖκα ἐνῷ τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε.

Ἐσιώπησαν καὶ οἱ δύο. Ὁ ἄνδρας ἔσφιγγε τὶς γροθιές του ἐπάνω στὸ μέτωπό του. Ἀπότομα, κατόπιν ἄφησε μιὰ κραυγὴ πόνου. Καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾷ μόνος, σὰν νὰ ἀπευθυνόταν σὲ κάποιο ἀόρατο πρόσωπο, σὲ μιὰ γυναῖκα ἀναμφιβόλως:

— Τ' ἀκοῦς; Τ' ἀκοῦς, ἐσύ! Ἐσὺ ποὺ βρίσκεσαι ξαπλωμένη στὰ βελουδένια μαξιλάρια καὶ θαυμάζεις κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμὴ τὸ τυλιγμένο στὰ μεταξωτὰ φορέματα νωθρὸ κορμί σου; Τ' ἀκοῦς; Ἐσένα δὲν σὲ ἀρκοῦν ὅσα καὶ ἂν σοῦ προσφέρω καθημερινῶς.. Οὔτε ἡ ἀγάπη μου, οὔτε τὸ χρῆμα καὶ τὰ κοσμήματα, οὔτε καὶ ἡ πολυτέλεια. Καὶ διαρκῶς μοῦ ζητᾶς καὶ περισσότερα. Καὶ ὁλοένα μὲ διώχνεις πρὸς χάριν τοῦ πιὸ πλουσίου. Ἄ, διάντροπη πρόστυχη... Καὶ ὅμως.. Καὶ ὅμως ἐγὼ τὸ ξέρω πόσο σ' ἀγαπῶ, πόσο σὲ λατρεύω ἀκόμη!

Ἐστράφηκε καὶ τὸν ἐκύτταξε παραξενεμένη ἡ νέα γυναῖκα.

— Μὴν κάνετε ἔτσι. Θὰ διορθωθοῦν ὅλα. Θὰ συμφιλιωθῆτε πάλι. Γυρίστε κοντὰ στὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶτε. Θὰ σᾶς δεχθῇ πάλι μὲ χαμόγελο...

Ὁ ξένος ἐγύρισε ξαφνιασμένος καὶ τὴν ἐκύτταξε.

— Πολὺ καλὴ εἶσαι! ψιθύρισε. Ἄν ἦταν καὶ ἐκείνη σὰν καὶ σένα... Ἄν εἶχε καρδιά...

Τῆς ἅρπαξε ἀπότομα τὸ χέρι καὶ τὸ φίλησε.

— Ἐκεῖ νὰ πᾶτε, τὸ δικό της χέρι νὰ φιλήσετε, τοῦ ἐφώναξε βίαια ἡ γυναῖκα. Ἀσφαλῶς θὰ σᾶς περιμένῃ...

— Ὄχι! Δὲν μὲ περιμένει πιά! Ἄν ἐπήγαινα, ἴσως τὴν ἔβρισκα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄλλου... Καὶ τότε θὰ τὴν ἐσκότωνα! Γι' αὐτὸ φοβοῦμαι.. Γι' αὐτὸ ἀποφεύγω νὰ πάω. Γιατὶ θὰ τὴν ἐσκότωνα τότε. Καὶ θὰ μὲ περίμενε πιὰ ἡ φυλάκη καὶ ἡ ἐξαθλίωσις.

Ἔτρεμε τώρα καθὼς μιλοῦσε. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν καὶ σταγόνες ἱδρῶτος κυλοῦσαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Ὄχι! Δὲν πρέπει νὰ τὴν δῶ, καλή μου γυναῖκα, ἐπανέλαβε, γιατὶ φοβᾶμαι πὼς θὰ γίνω δολοφόνος!

Τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Πεινᾶς, χρυσό μου, ψιθύρισε ἀπελπισμένη ἡ γυναῖκα. Δὲν ἔχω, Θεέ μου, τίποτε νὰ σοῦ δώσω.

— Τί θὰ πῇ «τίποτε»; ἐφώναξε ξαφνικὰ ὁ ξένος, σὰν νὰ συνερχόταν ἀπὸ κάποιον βραχνᾶ.

Ἔχωσε τὰ χέρια στὶς τσέπες του.

— Νὰ μιὰ χρυσῆ ἀλυσσίδα καλή μου γυναῖκα. Πήγαινε ν' ἀγοράσῃς γιατρικὰ γιὰ τὸν ἄνδρα σου.. Νά, κι' αὐτὸ τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ.. Εἶνε ἀληθινὸ καὶ ἀξίζει. Πήγαινε ν' ἀγοράσῃς ροῦχα καὶ φαγητὸ γιὰ τὸ μωρό σου. Νὰ καὶ ἕνα δαχτυλίδι. Νὰ κι' ἄλλο... Ὅλα εἶνε δικά της μὰ μοῦ τὰ πέταξε κατάμουτρα καθὼς μὲ ἔδιωξε. Σοῦ τὰ χαρίζω σοῦ ἀξίζουν... Ἐσύ, ἀγαπᾶς τὸν ἄνδρα σου καὶ μπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς καὶ νὰ ὑπομένῃς γιὰ χάρι του.

— Κύριε! ἐτραύλισε σαστισμένη ἡ γυναῖκα.

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, συνέχισε ὁ ἄνδρας. Ναί, ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃς. Ἐσὺ μπορεῖς καὶ πρέπει νὰ ζήσῃς... Τί ἄλλο, τί ἄλλο ἔχω; Ἄ, καὶ αὐτὰ τὰ λεφτά.. Πάρτα καὶ πήγαινε στὸν ἄνδρα σου νὰ τὸν σώσῃς... Καὶ ἄφησέ με μόνον ἐδῶ ἐμένα..

—Ὄχι! Δὲν πάω πουθενὰ ἂν δὲν ἔρθῆτε καὶ σεῖς μαζί μου, εἶπε τρομαγμένη ἡ γυναῖκα. Ἄν δὲν φύγετε ἀπὸ δῶ μαζί μου, θὰ καλέσω βοήθεια!

— Ἀνοησία! Ἡ ἀστυνομία θὰ σοῦ ἔπαιρνε ὅσα σοῦ ἔδωσα. Καὶ θἆταν ἄδικο αὐτὸ γιὰ σένα καὶ τὸν καλὸ τὸν ἄνδρα σου. Ἀλλὰ ναί. Γιὰ πές μου πῶς σὲ λένε; Ἔχε μου ἐμπιστοσύνη.

— Κλάρα Ρίγνερ.

— Εὐχαριστῶ...

Ὁ ξένος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕναν στυλογράφο, ἕνα χαρτὶ καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ φωναχτά: «Ἐγώ, μὲ τὴν θέλησί μου, προσωπικῶς, ἀφίνω ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦ θανάτου μου, στὴν Κλάρα Ρίγνερ... Δὲν ἔχω καμμιὰν ἐπιθυμία ἄλλη, οὔτε ἔχω κανέναν ἄλλον στὸν κόσμο αὐτόν...»

Ἐπέταξε τὸ σημείωμα στὰ πόδια τῆς γυναίκας καὶ ἀπότομα ὥρμησε πρὸς τὸν ποταμόν... Ἡ γυναῖκα ἔκανε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀλλὰ ἐλιποθύμησε..

Ὅταν συνῆλθε ἦταν μόνη μὲ τὸ μωρό της καὶ τὴν διαθήκη τοῦ ξένου στὰ πόδια της...

ΖΥΠ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΚΙΛΑ

ΤΟ ΦΤΕΡΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῶν κρυωμάτων τὴν θεωρεῖ κατάλληλη ἡ ἐπιστήμη γιὰ νὰ προλέγῃ τὸ μέλλον.

Ἕνας γιατρός, πράγματι, τῆς Βιέννης ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον φτερνίζεται κανεὶς μπορεῖ νὰ προλέγῃ τὸ μέλλον:

Ἄν φτερνίζεσθε στὴν ἀρχὴ τοῦ γεύματος, αὐτὸ σημαίνει μέλλουσαν εὐτυχίαν. Ἄν ὅμως φτερνίζεσθε στὸ μέσον τοῦ γεύματος, τὰ προμηνύματα δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστα.

Φτερνίζεσθε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω; Σπεύσατε νὰ κάμετε τὴν διαθήκην σας, διότι αὐτὸ εἶνε προμήνυμα βιαίου θανάτου. Ἡσυχάστε ὅμως, διότι ἕνα τέτοιο φτέρνισμα εἶνε ἐκτάκτως δύσκολο καὶ ἑπομένως σπανιώτατο.

Ἄν τὴν ὥρα ποὺ φτερνίζεσθε τὸ κεφάλι σας κινῆται ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, προσοχή, διότι αὐτὸ σημαίνει μεγάλα βάσανα. Ἀπεναντίας, ἂν κινῆται ἐκ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, αὐτὸ εἶνε ἐξαίρετο προμήνυμα.

ΤΑ ΓΑΛΑΝΑ ΜΑΤΙΑ

Ἕνας Γάλλος σοφὸς διετύπωσε πρό τινος μιὰ πρωτότυπη θεωρία. Ὁ βαθμός, λέει, τοῦ πολιτισμοῦ ἑνὸς λαοῦ εἶνε ἀνάλογος τοῦ πολυαρίθμου ἢ μὴ τῶν ἀτόμων ποὺ ἔχουν γαλανὰ μάτια. Ὅσο περισσότερα γαλανὰ μάτια ὑπάρχουν, τόσο ὁ πολιτισμὸς εἶνε μεγαλύτερος.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας του αὐτῆς ὁ Γάλλος σοφὸς τονίζει ὅτι οἱ περισσότεροι μεγάλοι ἄνδρες, ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ Ραφαήλ, ὁ Ναπολέων κτλ. ἦσαν γαλανομάτηδες.

Μόλις ἐδημοσιεύθη ἡ πρωτότυπη αὐτὴ θεωρία, ὁ Ἀμερικανὸς ὀφθαλμολόγος δόκτωρ Μίλλς προέβη εἰς δημοσίευμα κατὰ τὸ ὁποῖον ἀπὸ παρατηρήσεις πολυετεῖς ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ γαλανομάτηδες ὅσο πηγαίνουν καὶ λιγοστεύουν στὴν Εὐρώπη. Αὐτὸ τὸ ἀποδίδει στοὺς κόπους τῆς συγχρόνου ζωῆς.

Τὰ μαῦρα μάτια, λέει ὁ Ἀμερικανὸς ὀφθαλμολόγος, εἶνε μεγαλυτέρας ἀντοχῆς καὶ γι' αὐτὸ ἐπεκράτησαν τελικῶς.

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΩΔΙΟΥ

Παρετηρήθη πολλάκις ὅτι προεκλήθησαν σοβαρὰ ἐγκαύματα μὲ τὸ ἰώδιο. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι τὸ ἰώδιο ἦταν παλαιό. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν μεγάλη προσοχὴ στὴν χρῆσι τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ.

Τὸ παλαιὸ ἰώδιο, πράγματι, μπορεῖ νὰ προξενήσῃ σοβαρώτατα ἐγκαύματα. Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ κανεὶς τί εἶνε τὸ ἰώδιο ποὺ τοῦ δίνουν δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀνακινήσῃ τὸ μπουκάλι. Ἄν τὸ ὑγρὸ ἀφρίσῃ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε παλαιὸ τὸ ἰώδιο καὶ προτιμώτερο νὰ πεταχθῇ.

ΤΙ ΕΠΙΣΤΕΥΑΝ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

Ἀπὸ ἕνα βιβλίο, ὄχι καὶ τόσο παλαιὸ σχετικῶς, ἀφοῦ ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ὑπὸ τὸν τίτλο: «Ἡ διδασκαλία ἑνὸς φρονίμου παιδιοῦ», μαθαίνομε τὸ ἑξῆς ἐνδιαφέρον:

«Τὴν γῆ ὑποστηρίζει τὸ νερό, τὸ νερὸ οἱ πέτρες καὶ τὶς πέτρες οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταὶ καὶ αὐτοὺς ἡ θεία φλόξ, στὴν ὁποία λάμπουν οἱ εἰκόνες τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων».

ΑΠΟ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ;

Κάποτε ὁ ποιητὴς Σέρινταν μπῆκε μέσα στὸ κατάστημα κάποιου γνωστοῦ του ράφτη γιὰ νὰ τοῦ παραγγείλῃ ἕνα κοστοῦμι. Ὁ ράφτης, ἄνθρωπος ἀνοιχτόκαρδος καὶ ἔξυπνος, θέλοντας νὰ κολακεύσῃ τὸν ποιητὴ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοὔκανε παραγγέλλοντας σ' αὐτὸν τὰ ροῦχα του, τὸν ἐπῆρε στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του καὶ τοῦ προσέφερε ἐκεῖ ἀναψυκτικὰ καὶ μεζέδες. Ἐδείχθηκε μάλιστα τόσο περιποιητικὸς ἀπέναντί του, τοῦ μίλησε τόσο κολακευτικὰ γιὰ τὰ ποιήματά του ὥστε ὁ ποιητὴς συγκινήθηκε.

Στὸ τέλος, ὅταν σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὁ Σέρινταν ἐγύρισε καὶ εἶπε στὸν ράφτη:

— Τί νὰ σοῦ πῶ, καϋμένε... Ἐσκέφθηκα ξέρεις καλύτερα καὶ μετάνοιωσα. Δὲν θὰ φτιάξω τὸ κοστοῦμι γιὰ τὸ ὁποῖο σοῦ μίλησα.

Μ' ἔκπληξι, ἀλλὰ καὶ μὲ φανερὴ θλῖψι, ὁ ράφτης τὸν ρώτησε τότε:

— Δυστυχία μου! Μήπως σᾶς δυσαρέστησα σὲ τίποτε, κύριε Σέρινταν;

— Μὰ τί λὲς, ἀγαπητέ μου φίλε; Σὲ τίποτα. Ἀπεναντίας μ' εὐχαρίστησες ὅσο μποροῦσες... Τώρα ὅμως ποὺ σὲ γνώρισα καλύτερα, μοῦ φαίνεσαι τόσο καλὸς ἄνθρωπος καὶ γι' αὐτό.. δὲν θὰ ράψω σὲ σένα τὸ κοστοῦμι μου.. Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ; Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σοῦ τὸ πληρώσω. Θὰ πάω λοιπὸν σὲ κανένα ἄλλον... Δὲν πειράζει...

ΤΙ ΘΑ ΓΡΑΨΟΥΝ

Ὁ περίφημος Γάλλος εὐθυμογράφος Τριστὰν Μπερνάρ, ἔκανε κάποτε τὸν περίπατό του στὸ Παρίσι, μαζὶ μ' ἕναν ἄλλο διάσημο Γάλλο συγγραφέα, τοῦ ὁποίου τὸ μόνο ἐλάττωμα ἦταν ἡ ἔλλειψις μετριοφροσύνης.

Καθὼς οἱ δυὸ φίλοι περνοῦσαν ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο ἔζησε καὶ πέθανε ὁ μεγάλος Γάλλος μυθιστοριογράφος Οὐΐσμὰν καὶ εἶδαν τὴν ἀναμνηστικὴ ἐπιγραφὴ ποὺ εἶχε τοποθετηθῆ στὴν πόρτα του ὁ συγγραφεύς, σὰν στ' ἀστεῖα σὰν στὰ σοβαρά, ρώτησε τὸν Τριστὰν Μπερνάρ:

— Μετὰ τὸν θάνατό μου τί θὰ γράψουν τάχα στὴν πόρτα τοῦ δικοῦ μου σπιτιοῦ;

— Ἐνοικιάζεται, ἀπήντησε σοβαρώτατα ὁ εὐθυμογράφος, χαϊδεύοντας τὴν κλασσικὴ γενειάδα του.

Ο ΤΙΤΛΟΣ

Ἕνας νέος μυθιστοριογράφος ἐπεσκέφθη κάποτε τὸν Ζὼρζ Κουρτελὶν καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν βοηθήσῃ γιὰ νὰ βρῇ ἕνα τίτλο τοῦ πρώτου ρομάντσου του.

Ὁ Κουρτελὶν τὸν κυττάζει ἔκπληκτος, γιατὶ δὲν εἶχε διαβάσει τὸ μυθιστόρημά του. Ὡστόσο, μὲ τὰ μικρὴ σκέψι, τὸν ἐρωτᾷ:

— Στὸ βιβλίο σας μιλᾶτε γιὰ κανένα ταμποῦρλο;

— Γιὰ ταμποῦρλο; Ὄχι!

— Πολὺ καλά. Γιὰ καμμιὰ σάλπιγγα;

— Σάλπιγγα; Οὔτε γιὰ σάλπιγγα.

— Ὡραῖα, ἐξακολουθεῖ ὁ Κουρτελίν. Νὰ δώσετε αὐτὸν τὸν θαυμάσιο τίτλο στὸ μυθιστόρημά σας: Χωρὶς ταμποῦρλο καὶ δίχως

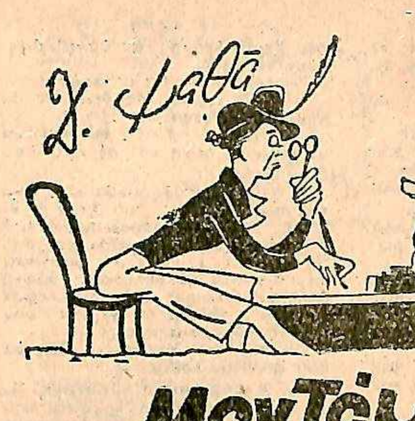

Μαντὰμ ΣΟΥΣΟΥ ΣΤΟ ΣΥΣΣΙΤΙΟ

Σκοῦρα ἦσαν τὰ πράγματα. Καὶ κάθε μέρα σκούραιναν καὶ περισσότερο. Εἰς πραγματικὴν ἀνάγκην βρισκόταν ὁ δυστυχὴς Παναγιωτάκης καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὰ φέρῃ βόλτα. Κι' ἡ γειτονιὰ ποὺ ἤξερε τὴν δυστυχία του τὸν συμβούλευε:

—Συσσίτιο δὲν παίρνεις;

—Ὄχι.

—Καϋμένε. Ὅλος ὁ κόσμος παίρνει. Δὲν φροντίζεις νὰ πᾶς στὴν ἐπιτροπὴ νὰ κυττάξῃς νὰ γραφτῇς. Εἶνε καιρός!

Πράγματι τὸ συσσίτιο ἦταν σωσμὸς καὶ ὅλος ὁ Βύθουλας εἶχε βολευτῆ. Κάθε μεσημέρι γινόταν παρέλασις μπροστὰ ἀπ' τὸ σπίτι τῆς μαντὰμ Σουσοῦς. Περνοῦσε ἡ κυρὰ Πανωραία μὲ τὸ κατσαρολάκι της. Ἐπερνοῦσε ἡ κυρὰ Κατίνα μὲ τὸ τεντζερεδάκι της. Ἐπερνοῦσε ἡ δεσποινὶς Τερψιθέα μὲ τὸ κουτὶ ἀπὸ τὸ Γλάξο. Ἐπερνοῦσε κόσμος καὶ ντουνιάς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, πότε μὲ φασολάδα, πότε μὲ ρεβύθια, πότε μὲ ἐληὲς καὶ μὲ πατάτες. Βέβαια δὲν μποροῦσε κανένας νὰ πῇ ὅτι τὴν περνοῦσαν μπέϊκα. Πάντως ἔτρωγαν λίγο φαγητὸ καὶ κατάφερναν νὰ κρατηθοῦν στὰ πόδια τους.

—Πήγαινε καϋμένε.

—Μὰ ἡ Σουσοῦ..

—Μωρὲ τὴν Σουσοῦ λογαριάζεις; Θὰ τὰ τινάξῃ ἀπ' τὴν πεῖνα κακομοίρη. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὴ θὰ πᾶς καὶ σὺ τζάμπα καὶ βερεσέ. Ἄντε, ἄνοιξε τὰ μάτια σου νὰ σωθῇς..

Τὸ σκέφθηκε ὁ Παναγιωτάκης. Τὸ μελέτησε τὸ ζήτημα, ἐσκέφθηκε τὴ Σουσοῦ πῶς θὰ τὸ ἀντιμετώπιζε πάλι τὸ πρᾶγμα καὶ στὸ τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασι. Ἐσηκώθηκε καὶ ἐτράβηξε στὰ γραφεῖα τῆς ἐπιτροπῆς:

—Καλημέρα σας.

—Καλημέρα κύριοι. Λέγομαι Παναγιωτάκης Παναγιώτου. Ὑποφέρω. Δουλειὰ δὲν ἔχω καὶ τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ εἶχα φαγώθηκαν. Δὲν ἔχω μεγάλη οἰκογένεια. ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου εἴμαστε. Ἄν δὲν μᾶς γράψετε στὸ συσσίτιο νὰ παίρνωμε μιὰ κουταλιὰ φαῒ θὰ πεθάνωμε στὴν πεῖνα.

Ἦταν πραγματικῶς δραματικὸν τὸ ὕφος τοῦ Παναγιωτάκη. Διότι γιὰ πρώτη φορά, αὐτὸς ὁ θαυμάσιος καὶ ἀξιοπρεπὴς νοικοκύρης ἀναγκαζόταν ἀπὸ τὶς περιστάσεις νὰ μιλήσῃ αὐτὴ τὴν γλῶσσα. Τὸν λυπήθηκαν.

—Ποῦ μένεις;

—Σὸν Βύθουλα.

—Ὁδός, ἀριθμός;

Ἔδωσε τὴν διεύθυνσίν του. Τοῦ ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ πήγαιναν οἱ κυρίες τῆς ἐπιτροπῆς στὸ σπίτι του, νὰ διαπιστώσουν καὶ οἱ ἴδιες μὲ τὰ μάτια τους τὴν κατάστασίν του καὶ ἐὰν τὰ πράγματα ἦταν ὅπως τὰ ἔλεγε θὰ τὸν ἔγραφαν εὐχαρίστως νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸς τὸ συσσίτιό του μαζὶ μὲ τὴν κυρία.

Ἐνθουσιασμένος ἦταν ὁ Παναγιωτάκης. Ἐλπίδες βάσιμες καὶ αἰσιοδοξία ἄρχισαν νὰ ροδίζουν τοὺς μαύρους ὁρίζοντάς του. Μιὰ μονάχα ἦταν ἡ δυσκολία. Πῶς θὰ ἐπείθετο ἐπὶ τέλους ἡ Σουσοῦ νὰ δεχθῇ τὸ συσσίτιο. Ὅσο γιὰ τὴν μεταφορὰ θ' ἀνελάμβανε νὰ τὸ παίρνῃ ὁ ἴδιος—δουλειὰ δὲν εἶχε — νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν ἐξευτελισμὸ τὴν ψιλομήταν σύζυγόν του.

Ἐσκέφθηκε πάλιν τὸ πρᾶγμα, ἐμελέτησε τὶς δυσκολίες του, καὶ ἐν τέλει μίλησε τῆς Σουσοῦς.

—Ἄκουσε ζαργάνα μου.

—Λέγε Παναγιωτάκη.

—Σήμερα ἢ αὔριο θὰ ἔλθουν στὸ σπίτι κάτι κυρίες.

Ἡ Σουσοῦ ἐσήκωσε τὰ φασαμαὶν μὲ χέρι τρέμον ἀπὸ τὴν πεῖνα:

—Εἶνε καθὼς πρέπει;

—Καὶ βέβαια.

—Ἐὰν εἶνε καθὼς πρέπει δεκταὶ εἰς τὸ σπίτι μου. Καὶ γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν δέχομαι τσοκαρίες.

Ὁ Παναγιωτάκης ἐξεροκατάπιε καὶ ἐσυνέχισε:

—Θὰ κυττάξουν τὸ σπίτι μας.

—Πρὸς τί;

—Ἔ, δὲν ξέρω. Πάντως, μπορεῖ νὰ ρωτήσουν τί δουλειὰ κάνω, μὴν ἀρχίσῃς τὶς παλάβρες. Δὲν εἶνε ντροπή. Σήμερα ὅλος ὁ κόσμος κάθεται καὶ κύριοι ἀκόμη καθὼς πρέπει. Οὔτε τὰ ἐργοστάσια δὲν δουλεύουν καὶ ξέρω καὶ ἐργοστασιάρχας ἀκόμη ποὺ κάθονται.

—Συμπέρασμα;

—Νὰ μὴ κρύψῃς πὼς εἶμαι ἄνεργος.

—Ἀστεῖο πρᾶγμα!

—Ἔ, θὰ τὸ κρύψῃς;

—Παναγιωτάκη, τὸ γνωρίζω ὅτι ὁ κόσμος κάθεται. Καὶ ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Σμίγλερ, βιομήχανος καὶ ἕνεκα διακοπῆς ρεύματος ἐργασία τίποτις καὶ ὅλο στὸ δρόμο βρίσκεται καὶ στοῦ Ζώναρς.

Ἀλλὰ ἡ Σουσοῦ ἐνδιεφέρετο νὰ μάθῃ τί θὰ ἦσαν αὐτὲς οἱ κυρίες καὶ γιατὶ θὰ τῆς ἔκαναν ἐπίσκεψι. Τῆς ἐξήγησε λοιπὸν ὁ Παναγιωτάκης ὅτι τὶς πληροφορίες αὐτὲς τὶς ἐζήτησε τὸ κράτος γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ὡρισμένα πράγματα.

—Εἶνε κυρίες καθὼς πρέπει.

— Σύζυγοι ὑπουργῶν;

—Μπορεῖ.

—Τότε καλῶς νὰ ὁρίσουν.

—Ὅπως εἴπαμε.

—Μὴν ἀνησυχῇς Παναγιωτάκη.

Ἡ Σουσοῦ δὲν ρώτησε περισσότερα. Ἀλλὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐξεσηκώθηκε. Εἶχε καιρὸ νὰ δεχθῇ εἰς τὸ σπίτι της κυρίες καθὼς πρέπει καὶ ἔβλεπε τὸ πρᾶγμα μὲ τὴν φλογερὴ φαντασία της ὡς εἶδος δεξιώσεως. Σὲ μεγάλες ἔγνοιες μπῆκε. Ἔπρεπε νὰ τὶς περιποιηθῇ. Νὰ τὶς ὑποδεχθῇ σὰν μιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας καὶ νὰ μὴ τὴν περάσουν γιὰ καμμιὰ φτωχειά.

Ἀπὸ ὅλα τὰ λεπτὰ τοῦ Παναγιωτάκη ἔμεναν στὰ χέρια τῆς Σουσοῦς ὑπόλοιπα δραχμὲς πέντε χιλιάδες. Τί θὰ μποροῦσε νὰ ψωνίσῃ μ' αὐτές; Βέβαια, ἡ ἐποχὴ ἦταν δύσκολη καὶ τὰ τραταμέντα εἶχαν καταργηθῆ πρὸ πολλοῦ. Ἄν αὐτὸ ὅμως συνέβανε σὲ ἄλλα σπίτια δὲν μποροῦσε νὰ συμβαίνῃ καὶ στὸ σπίτι μιᾶς Σουσοῦ τέως μαντὰμ Καντακουζηνοῦ.

Τὸ σπίτι μιᾶς κυρίας τῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ εἶχε δῆ τόσες δόξες εἰς τὴν ὁδὸν Πατριάρχου Ἰωακείμ, δὲν μποροῦσε νὰ στερεῖται. Ἔπρεπε νὰ κρατᾷ τὰ πατροπαράδοτα ἔστω καὶ μέσα στὸ πολεμικὸν πλαίσιον.

Ἐσηκώθηκε ἡ Σουσοῦ καὶ βγῆκε στὴν ἀγορὰ μὲ τὶς πέντε χιλιάδες δραχμές. Τί νὰ ψωνίσῃ; Ἐπῆρε μιὰ ὀκᾶ καρύδια. Μιὰ ὀκᾶ σῦκα. Μισὴ ὀκᾶ φουντούκια. Μισὴ ὀκᾶ ξανθὴ σταφίδα. Καὶ ἕνα μπουκάλι σαμιώτικο κρασί. Ὅ,τι χρήματα περισσέψανε τὰ ἔδωσε σ' ἕνα λουστράκι γιὰ νὰ τῆς μεταφέρῃ τὰ ψώνια της στὸ σπίτι.

Ὤ, μὲ πόσην χαρὰν τὰ ἑτοίμαζε αὐτὰ ἡ Σουσοῦ. Ἔσπασε τὰ καρύδια καὶ τὰ ἔβαλε σ' ἕνα πιάτο. Σ' ἄλλο πιάτο ἔβαλε τὴ σταφίδα. Σ' ἄλλο ἔβαλε τὰ φουντούκια, σ' ἄλλο τὰ ἀμύγδαλα καὶ σ' ἄλλο τὰ σῦκα. Τὰ ἔκρυψε ὅλα μὲ προσοχὴν καὶ ἐπερίμενε.

Τὴν ἑπομένην ἐχτύπησε ἡ πόρτα της. Ἦσαν τρεῖς κυρίες.

—Ἐδῶ εἶνε τὸ σπίτι τοῦ κ. Παναγιωτάκη Παναγιώτου;

—Μάλιστα. Περᾶστε περικαλῶ.

—Ἐσεῖς εἶσθε παρακαλῶ;

—Ἡ σύζυγός του, μαντὰμ Σουσοῦ, περᾶστε παρακαλῶ στὸ σαλονάκι.

Οἱ «κυρίες», εἶνε ἀλήθεια, ἠπόρησαν μὲ τὸ ὕφος τῆς κυρίας. Ἐμπῆκαν στὸ σαλονάκι κι' ἐκύτταζαν ἡ μία τὴν ἄλλην. Ἡ Σουσοῦ κύτταζε μὲ τὸ φασαμαὶν της:

— Καθῆστε παρακαλῶ.

—Μερσί.

—Εἶσθε καλά;

—Δόξα σοι ὁ Θεός. Ἐσεῖς κυρία Σουσοῦ; Πῶς τὰ περνᾶτε; Ὁ σύζυγός σας εἶνε ἄνεργος;

Ἡ Σουσοῦ ἔξυσε τὴ μύτη της:

—Ὅπως ὅλοι οἱ καθὼς πρέπει.

—Πῶς εἴπατε;

—Ὁ καϋμένος τί νὰ πάθῃ; Τοῦ ἔκοψαν τὸ ρεῦμα ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο καὶ ὅλο στοῦ Ζωναρᾶ καὶ ὅλο στο Ἀδὰμ παίρνει τὸ ὀρεκτικό του.

Οἱ κυρίες ἐκυττάχθηκαν κατάπληκτες. Ὕστερα ἔστρεψαν τὰ βλέμματά τους ὁλόγυρα, εἶδαν τὸ «σαλονάκι», τὰ ἔπιπλα, την εἰκόνα τῆς φτώχειας, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε;

—Τί πρᾶγμα κυρία Σουσοῦ;

—Νὰ σᾶς τρατάρω κάτι.

—Ὄχι δά! Δὲν εἶνε ἀνάγκη.

—Ἀστεῖο πρᾶγμα! Πρώτη φορᾶ ποῦ ἔρχεσθε στὸ σπίτι μου!...

Ἐβγῆκε μὲ πόζα καὶ ἄρχισε νὰ κουβαλᾷ τὰ πιάτα τῆς σταφίδας, τὰ μύγδαλα, τὰ καρύδια, τὸ κρασὶ καὶ ποτήρια. Ἐμβρόντητες ἦσαν οἱ κυρίες.

—Μά!...

—Ἔ, στὸ σπίτι μου κάτι βρίσκεται. Τί νὰ κάνῃ κανείς; Δύσκολη ἐποχὴ καὶ τὰ τραταμέντα λίγα, ἀλλὰ... πάρτε περικαλῶ! Πάρτε, μὴν ἐντρέπεσθε... Καὶ ἀπὸ τέτοια τὸ σπίτι μου γεμᾶτο.

Τὴν ἀφθονία πραγμάτων, πανακρίβων μάλιστα, δὲν εἶχαν φυσικὰ οἱ κυρίες οὔτε στὰ ἴδια τους τὰ σπίτια.

— Μὰ ἐσεῖς; εἶπε μία, ἔχετε τὸν τρόπο σας.

—Ἀστεῖο πρᾶγμα.

—Ἀφθονία βλέπω.

— Ἔ ὄχι δὰ καὶ ἀφθονία. Αὐτὰ εἶνε μικροπράγματα καὶ οἱ ἀποθῆκες μου γεμᾶτες. Ἐγὼ δὲν τὰ τρώω ἀλλὰ ὁ σύζυγός μου καμμιὰ φορὰ μασσουλάει τίποτις.

Ἐπῆραν ἀπὸ ἕνα ποτηράκι οἱ κυρίες.

—Ὥστε δὲν ἔχετε ἀνάγκη.

—Ἀπὸ τί πρᾶγμα;

—Ἀπὸ συσσίτιο.

Ἡ Σουσοῦ ἐπῆρε τὴν μεγαλοπρεπῆ στάσι καὶ ἀπερίγραπτη πόζα:

—Συσσίτιο;

—Μά, ναί!

—Καὶ ποιὸς σᾶς ζήτησε συσσίτιο;

—Μὰ ὁ σύζυγός σας κυρία. Ἦλθε καὶ μόνο ποὺ δὲν ἔκλαψε στὰ γραφεῖα τῆς ἐπιτροπῆς. Εἶνε πολὺ ὑποκριτὴς φαίνεται.

Ἡ Σουσοῦ ἄναψε.

—Δὲν ἐντρέπεσθε;

—Γιατί, κυρία μου;

—Νὰ ὁμιλῆτε περὶ συζύγου μου τοιαῦτα ψεύδη. Τὸ σπίτι μου γεμᾶτο καὶ ἐὰν θέλετε συσσίτιο καὶ σεῖς νὰ ἔρχεσθε ἐδῶ νὰ τρῶτε. Συχαμένες. Τσοκαρίες.

Ἐσηκώθηκαν ἐπάνω οἱ κυρίες ἀνάστατες.

—Μὰ κυρία.

—Ἔξω! Ἀνόητες.

—Φεύγομε κυρία.

—Γυναικοῦλες!

Τὶς ἐδίωξε κλωτσηδόν. Ἐμαίνετο ἡ Σουσοῦ. Ἐπάνω στὴν ὥρα μπῆκε καὶ ὁ Παναγιωτάκης. Εἶδε τὸ τραπέζι, εἶδε τὰ ἄφθονα πράγματα, τὸ κρασί. ἠπόρησε:

—Τί τρέχει μωρὲ Σουσοῦ;

—Τί τρέχει; Ἀγόρασα μερικὰ πράγματα νὰ περιποιηθῶ τὶς κυρίες ποὺ μοῦ εἶπες καὶ ἠθέλησαν νὰ μὲ ἐξευτελήσουν, τὶς συχαμένες!

Ὁ Παναγιωτάκης στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὶ συνέβη. Καὶ ὅταν τὸ κατάλαβε ἔβγαλε φωνὴν ἀπελπισίας:

—Σουσοῦ!...

—Τί φωνάζεις, βλάξ!

—Ζαργάνα!

— Τί ἔπαθες ἀνόητε καὶ κραυγάζεις σὰν λαουτζῖκος;

—Μ' ἔκαψες!

Καὶ ἔπεσε λιπόθυμος...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΓΙΟΥΚΙ-ΣΑΝ

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΛΩΤΟΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

18ον

Εἶδαν τίς φλόγες σάν γυναῖκες ζηλιάρες νά ἀγκαλιάζουν θανάσιμα, ὅλα τά ἔπιπλα, ἔπειτα τά φουστάνια, τά ντουλάπια, τά μπαοῦλα... Ἕνας χορός μακάβριος ἐστήθηκε λίγη ὥρα γύρω ἀπό τά ὄμορφα πράγματα πού ἀνῆκαν σέ μιά πεθαμένη γυναῖκα. Ἔπειτα μέ μιᾶς οἱ φλόγες ἀδυνάτισαν.. Σάν νά ἦταν αὐτός ὁ τελικός τους σκοπός, μαζεύτηκαν, ἐμίκρηναν, ἐμίκρηναν, καί στό τέλος ἐχάθηκαν μέσα στούς καπνούς.

—Φαίνεται πώς θά σταματήση ἐδῶ ἡ φωτιά, εἶπε ὁ Κουματσοῦ. Οἱ πυροσβέστες ἐργάσθηκαν καλά. Κυττάξτε, δέν βλέπω νά προχωρῆ ἀπό ἐκεῖ ἡ πυρκαϊά...

—Ἔπρεπε νά καῆ τό σπίτι, εἶπε ὁ Μίτκα σά νά μιλοῦσε μοναχός του

Στό μεταξύ ἦλθε ἡ νύχτα Οἱ φωτιές δέν ἦσαν τόσο τρομακτικές πιά σ' ὅλη τήν πόλι.

Ὁ Μίτκα μέ τούς δικούς του ἔμεινε ὅλη τή νύχτα νά κυττάνε τόν καπνό πού ὅλο καί ἀραίωνε στά ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ του.

Ὅταν ξημέρωσε ἐξύγωσαν αὐτά τά ἐρείπια. Τίποτε δέν εἶχε σωθῆ, ἀπολύτως τίποτε Ἕνας σωρός στάχτη, αὐτό εἶχε ἀπομείνει ἀπό τό παλάτι τοῦ Μίτκα καί ἀπό τό δωμάτιο ὅπου ἀρωματισμένα καί πολύτιμα φυλάγονταν, τά πράγματα τῆς πεθαμένης Λέο - Λοῦ

— Τώρα ποῦ θά πᾶτε; ἐρώτησε ὁ Κουματσοῦ

Δέν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Μίτκα. Σέ λίγο εἶπε σιγά:

— Θά φύγωμε ἀπό τό Τόκιο. Θά πᾶμε σ' ἕνα ἀπό τά ἐξοχικά μας σπίτια.

— Ναί, ἐπεδοκίμασε ὁ Κουματσοῦ Πρέπει νά ξεκουρασθῆτε ἀπό τούτη τήν τρομερή περιπέτεια. Θάρθω νά σᾶς δῶ

— Πρέπει νά ξεκουρασθῆ ἡ Γιοῦκι - Σάν, τόν ἔκοψε ὁ Μίτκα.

Ἡ ματιά του ἀκούμπησε στήν κοπελλίτσα πού στεκόταν παράμερα, μικρή, ὁλόχλωμη, μέ τήν ἀγωνία ζωγραφισμένη στό πρόσωπό της Τό αἷμα ἀνέβηκε στά μάγουλα τῆς παιδούλας Καί ὁ Μίτκα ἔνοιωσε ξαφνικά μιάν ἀλλόκοτη τρυφερότητα στήν ψυχή γι' αὐτό τό λεπτό πλασματάκι Πῆγε κοντά της. Ἐπέρασε τό χέρι του μαλακά γύρω ἀπό τούς ὤμους της

— Νά πηγαίνωμε, εἶπε σιγά.

Προχώρησαν μέσα στήν πόλι πού ἐκάπνιζεν ὅλη. Πίσω τους ἔρχονταν οἱ ὑπηρέτες μέ τά πράγματα Οὔτε ἕνα ἀπό τά ἀμάξια τους δέν εἶχε σωθῆ καί ἔτσι ἐπήγαιναν πεζῆ Ἔβλεπαν γύρω τους τήν καταστροφή. Συνοικίες ὁλόκληρες καμένες. Σκηνές ἀγωνίας σέ κάθε βῆμα. Ἐδῶ οἱ κάτοικοι ἑνός σπιτιοῦ ἐστέκονταν ἔξω ἀπό τά συντρίμμια τους, ἀπολιθωμένοι. Τα κύτταζαν καί δέν μιλοῦσαν Παρά πέρα, οἱ ἄνδρες ἱδρωμένοι ἐχώνονταν μέσα στά ἐρείπια καί προσπαθοῦσαν κάτι νά μαζέψουν ἀπό τά μισοκαμένα Ἐκεῖ μιά μάνα ἔκλαιγε ἐπάνω στό καρβουνιασμένο πτωματάκι τοῦ μωροῦ της, ἐνῷ πιό πέρα ἕνας ἄνδρας νέος βαστοῦσε τό κουφάρι τῆς γρηᾶς μητέρας του. Ἀλλά φωνές δυνατές δέν ἀκούγονταν. Συνηθισμένοι ἀπό θεομηνίες οἱ κάτοικοι τοῦ Τόκιο, ἐδέχονταν στωϊκά τή μοῖρα τους Ἤξεραν πώς δέν μποροῦν νά ξεφύγουν ἀπό τό πεπρωμένο τους Ὅσοι κατοικοῦσαν σέ συνοικίες πού δέν εἶχαν πειραχθῆ ἀπό τή φωτιά, ἑτοίμαζαν τά δωμάτια τῶν ξένων γιά νά φιλοξενήσουν ἀστέγους συγγενεῖς τους

Ὅλα ἦταν θλιβερά καί ἥσυχα. Οἱ πυροσβέστες ἐργάζονταν ὑπεράνθρωπα καί ἀθόρυβα.

Ἕνας ὅμιλος παιδιῶν μονάχα μιλοῦσε φωναχτά.

— Τί νάγινε ἡ Γιοῦκι - Σάν; ἔλεγε ἕνας νεαρός. Δέν ἐπρόφθασε μιά φορά νά τῆς ζουλήση τό κεφάλι ὁ ἐλέφας

— Εὐτυχῶς, εἶπε ἕνας ἄλλος νεαρός. Ἦταν τόσο ὄμορφο κεφαλάκι

Ὁ Μίτκα ἔνοιωσε τήν κοπελλίτσα νά ἀνατριχιάζη καί τήν ἔσφιξε πιό δυνατά. Ἔτσι, κρατώντας την, ἐξακολούθησε νά προχωρῆ μαζί της σ' ἕναν δρομο πού φαινόταν ἀτέλειωτος.

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΞΕΧΑΣΩ!...»

Ἕνας ἀέρας δροσερός, εὐεργετικός φυσοῦσε ἐπάνω ἀπό τίς φυτεῖες τοῦ ρυζιοῦ καί ἐχάϊδευε ἁπαλά τά δένδρα καί τούς ἀνθρώπους Πέρα τό σκοτεινό φόντο τῶν ἐλάτων Πιό μακρυά, ἕνα βουνό πού ἐκάπνιζε. Τό ἡφαίστειο. Ἡ διαρκής ἀπειλή

Ἡ Γιοῦκι Σάν καθόταν μόνη στήν κάμαρά της, στό μισοσκόταδο Μόλις εἶχε τελειώσει τό συγύρισμα. Ἔνοιωθε τά μέλη της κατάκοπα καί τήν ψυχή της γεμάτη ἀγωνία ἀκόμη Ἀκουμπισμένη στό παράθυρο, ἐκύτταζε πέρα τό Τόκιο, πού ἐκάπνιζε ἀκόμη. Ἔτσι καί μέσα της οἱ καπνοί δέν εἶχαν σβύσει ἀπό τήν τρομερή ταραχή πού εἶχε περάσει Ἀλλά καί κάτι ἄλλο τῆς ἔσφιγγε τήν καρδιά. Ὁ Μίτκα ἦταν κοντά της, στό ἴδιο σπίτι. Μά ἡ ψυχή του;... Σίγουρα ἀρμένιζε σέ κόσμους μυστικούς, ἐκεῖ πού εἶχε πάει ἡ Λέο - Λοῦ, σκοτωμένη μέ τό ἴδιο της τό χέρι.

— Γιοῦκι Σάν!

Ἡ κοπέλλα ἀνατρίχιασε Ἡ φωνή τοῦ Μίτκα ἔμοιαζε μέ ἀναστεναγμό στό μισοσκόταδο. Ἦλθε κοντά της καί ἀκούμπησε καί αὐτός στό παράθυρο.

— Τί κάνεις ἐδῶ μοναχή σου; τήν ρώτησε μαλακά.

— Ἡ Ζίνια ἔχει ἀκόμα δουλειά στήν κάμαρά της, ἀποκρίθηκε ἡ μικρή Καί ἐγώ εἶμαι τόσο κουρασμένη

Ἀκούμπησε τό χέρι του στόν ὦμο της.

— Μικρούλα μου, ψιθύρισε.

Νοιώθοντας τήν καρδιά της νά χτυπάη νά σπάση, ἡ Γιοῦκι ἐπερίμενε καί ἄλλη του λέξι. Μά, βλέποντας ὡς δέν μιλοῦσε ἄλλο, ἐγύρισε καί τόν ἐκύτταξε. Εἶδε τά μάτια του βουρκωμένα. Τότε πῆρε θάρρος καί ἀκουμπώντας τό χέρι της παγωμένο ἐπάνω στό δικό του, ψιθύρισε:

— Μίτκα Σέ νοιώθω Ἡ λύπη πνίγει τήν ψυχή σου.

Δέν ἀποκρίθηκε πάλι ὁ νέος.

— Λυπᾶσαι πολύ γιά ὅλα ὅσα ἔχασες; ρώτησε σιγά ἡ κοπέλλα.

— Λυπᾶμαι, ἀποκρίθηκε αὐτός σιγά

Ἐτράβηξε τό χέρι της μαλακά καί ἀναστέναξε. Ἔπειτα τόν ρώτησε πιό σιγά:

— Πιό πολύ γιά τή Λέο - Λοῦ λυπᾶσαι ἤ γιά τό σπίτι σου Μίτκα;

Μετά κάμποση ὥρα τῆς ἀποκρίθηκε:

— Πιό πολύ λυπᾶμαι γιά τήν εὐτυχία πού μποροῦσα νάχω κοντά σου καί τήν ἔχασα

Ἡ καρδιά της πῆγε νά σταματήση ἀπό τήν χαρούμενη ἔκπληξι.

— Γιοῦκι - Σάν, εἶπε ὁ Μίτκα. Πονεμένο μου λουλοῦδι τοῦ λωτοῦ. Πόσα ὑπέφερες γιά χάρι μου.. Πόσα... Δέν ξέρω πώς θά μπορέσω ποτέ νά σ' εὐχαριστήσω

Ἐγύρισε τά μάτια της μαῦρα καί γλυκά σάν τῆς γκαζέλλας ἐπάνω του.

— Δέν θέλω νά μ' εὐχαριστήσης, Μίτκα, εἶπε Ἐγώ σ' ἀγαπῶ Στό εἶπα καί θά στό λέω πάντα. Σ' ἀγαπῶ πιό πολύ ἀπό τή ζωή μου. Δέν μπορεῖς νά μ' εὐχαριστήσης, ἐπειδή σ' ἀγαπῶ... Οὔτε καί μπορεῖς νά μ' ἀγαπήσης καί σύ μόνο καί μόνο ἐπειδή σ' ἀγαπῶ ἐγώ.

— Γιοῦκι - Σάν, ψιθύρισε ὁ Μίτκα Καί ἐγώ σ' ἀγαπῶ Ἀπό χθές ὅταν εἶδα πώς ἐκάηκε τό σπίτι μου, ὅταν διέταξα νά ἀφήσετε τά πράγματα τῆς Λέο - Λοῦ νά καοῦν, κατάλαβα πόσο σ' ἀγαπῶ

—Δέν ἐπόνεσες πού ἐκάηκαν ὅλα της τά πράγματα;

— Θέλεις τήν ἀλήθεια; Ἐπόνεσα, σάν νά μοῦ ξερρίζωναν ἕνα κομμάτι τῆς ψυχῆς μου Ἐπόνεσα ὅσο καί ὅταν τήν εἶδα νά πέφτη νεκρή.. Μά θυμήθηκα πώς ἡ Λέο Λοῦ πέθανε γιά ἄλλον ἄνδρα, ἐνῷ ἐσύ, ἤθελες νά πεθάνης γιά μένα.

Τό πρόσωπο τῆς μικρῆς ἐσκοτείνιασε.

— Μίτκα εἶπε θλιμμένη. Κατάλαβα τί αἰσθάνεσαι γιά μένα Αἰσθάνεσαι κάποιαν ὑποχρέωσι... Μά ἐγώ δέν θέλω νάχης καμμιάν ὑποχρέωσι, καμμιάν εὐγνωμοσύνη Μόνο τήν ἀγάπη σου θά ἤθελα, ἀλλά αὐτήν δέν τήν ἔχω

Ὁ Μίτκα δέν ἐμίλησε ἀμέσως.

— Γιοῦκι, εἶπε σέ λίγο μέ φωνή βαθειά. Ἄκουσε, θά σοῦ μιλήσω ὅπως δέν θά μιλοῦσα σέ καμμιά ἄλλη γυναῖκα Ἀλλά ἐσύ εἶσαι τό πιό σπάνιο πλάσμα πού ἔχω συναντήσει στή ζωή μου Θά σ' ἀγαπήσω τό νοιώθω Θά σ' ἀγαπήσω τρελλά. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού σέ εἶδα, κάτι μοῦ εἶπε πώς ἐσύ εἶσαι ἡ γυναῖκα ἡ προωρισμένη νά μέ συντροφεύση σ' ὅλη μου τή ζωή... Ἀλλά τώρα εἶμαι ἄρρωστος. Βοήθησέ με νά γίνω καλά.. Καί μετά ἡ εὐτυχία σου θά εἶνε καί δική μου εὐτυχία.

— Τί μπορῶ νά σοῦ κάνω, Μίτκα; Πῶς θέλεις νά σέ βοηθήσω;

— Νά μείνης ὅπως εἶσαι γλυκειά καί νά μ' ἀγαπᾶς Τίποτε ἄλλο Μέσα στή ζεστασιά τῆς ἀγάπης σου θά γειάνη ἡ καρδιά μου πού εἶνε τώρα σάν παγωμένη

— Μίτκα, δέν μπορῶ νά σοῦ δώσω μιά τέτοιαν ὑπόσχεσι, γιατί δέν ξέρω ἀκόμη ἄν θά μ' ἀφήσουν νά ζήσω.

— Ποιός δέν θά σ' ἀφήση;

— Ὁ νόμος. Μέ θεωροῦν ἀκόμη κατάσκοπο

— Γιοῦκι Σάν! Θά πεθάνωμε μαζί ἄν τύχη καί σέ καταδιώξουν ἀκόμη

»Ὁ Κουματσοῦ τώρα εἶνε μάρτυς πώς ἡ Λέο Λοῦ ἦταν ἡ ἔνοχη. Ἡ φωτιά ἔσβυσε πολλά πράγματα καί ἀπό τήν πόλι καί ἀπό τίς καρδιές, Γιοῦκι! Μή φοβᾶσαι. Δέν πιστεύω νά θελήσουν νά φερθοῦν πιό σκληρά ἀπό τόν ἐλέφαντα πού λυπήθηκε τά νειᾶτα σου καί τήν ὀμορφιά σου

— Μά ἐσύ Μίτκα... Πῶς θά σοῦ φερθοῦν ἐσένα;...

— Σκέπτομαι νά παραιτηθῶ ἀπό τήν ἐμπιστευτική ἐργασία πού μοῦ ἔχουν ἀναθέσει Ἡ ἐπανάστασις δέν θά βαστάξη αἰώνια. Ὅσο πάει καί ἐκφυλίζεται Θά ζήσωμε εὐτυχισμένοι μακρυά ἀπό τούς μεγάλους Ἄν ὅμως τύχη καί θελήσουν νά σέ καταδιώξουν, θά ὑποστῶ καί ἐγώ τίς συνέπειες. Θά πῶ ὅτι ὡς σύζυγός σου ἐγώ φέρω ὅλη τήν εὐθύνη.

— Σύζυγός μου;...

Ἡ φωνή της ἔτρεμε.

— Γιοῦκι, ἀποκρίθηκε ὁ Μίτκα σοβαρά. Ἄσε με νά γειάνω, σοῦ εἶπα. Θέλω νά ξεχάσω, νά ξεχάσω Ἐσύ ἦσουν ἡ μόνη μου ἀγάπη Ἡ ἄλλη γυναῖκα ἦταν μιά πυρκαϊά. Ἄναψε θέριεψε καί ἔσβυσε ἀφίνοντας πίσω της στάχτη.

— Θά μπορέσω νά βρῶ τή σπίθα πού θά ζωντανέψη τήν καρδιά σου μέσα στή στάχτη, Μίτκα; ρώτησε ἡ Γιοῦκι σιγά

— Ἄν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινά, θά μπορέσης

Ἐπέρασε τό χέρι του στή μέση της Ἡ Γιοῦκι Σάν ἀνατρίχιασε σύγκορμη.

Ἔπειτα, ἀργά, τήν ἐτράβηξε ἐπάνω του. Τῆς ἐσήκωσε μέ τό ἄλλο του χέρι τό κεφάλι Τήν ἐκύτταξε στό πρόσωπο Τό προσωπάκι της ἦταν χλωμό μαραμένο Ὅλος ὁ πόνος τοῦ τελευταίου καιροῦ ἦταν ζωγραφισμένος στά τραβηγμένα της χαρακτηριστικά. Δέν εἶχε τή δροσιά τῶν δεκαεπτά της χρόνων

Ὁ Μίτκα ἔσκυψε μέ συγκίνησι στό πονεμένο αὐτό προσωπάκι Τά χείλη του ἀκούμπησαν δειλά στήν ἀρχή στό μέτωπό της. Ἔπειτα, κατέβηκαν στά μάγουλά της Ἕνα παράξενο ἄρωμα ἔβγαινε ἀπό τά πλούσια μαλλιά της. Ἔνοιωσε ἀόριστα τόν πόθο στήν καρδιά του Παραξενεύθηκε καί ὁ ἴδιος πώς ἡ σπίθα πού καρτεροῦσε ἡ Γιοῦκι - Σάν ἐζωντάνεψε τόσο γρήγορα. Ἀκούμπησε τά χείλη του στά χείλη της, σ' ἕνα μακρύ φιλί.

Ἀφέθηκε στά χέρια του ἡ Γιοῦκι - Σάν καί ὅλα γύρω της ἐγύρισαν.

Μακρυά, τά τζιτζίκια ἐτόνιζαν τόν νυκτερινό τους σκοπό Οἱ πυρκαϊές ἐκάπνιζαν ἀκόμη... Μέσα στίς καρδιές ὅμως τοῦ Μίτκα καί τῆς Γιοῦκι Σάν φυσοῦσε μιά παράξενη δροσιά αὐγινή.

ΔΥΟ ΓΑΜΟΙ

Χαρούμενο, ἀστραφτερό, ὠρθωνόταν τό καινούργιο παλάτι τοῦ Μίτκα, στή θέσι τοῦ παληοῦ. Ὅλα τά παράθυρα ἦταν ἀνοιχτά, διάπλατα, αὐτή τήν ἀνοιξιάτικη ἡμέρα Πλῆθος κερασιές στόν κῆπο, ἀνθοστολισμένες σά νυφοῦλες, ἐφαίνονταν νάχουν φορέσει τά γιορτινά τους γιά τήν ἐπίσημη ἡμέρα. Ἕνας σωρός γυναῖκες ἐμπαινόβγαιναν καί τραγούδια ἀκούγονταν σ' ὅλα τά παράθυρα.

Ἡ Ζίνια καθόταν ἀνάμεσα στίς φιλενάδες της, πού τήν ἐστόλιζαν Γελοῦσε καί ἔκλαιγε μαζί Ἦταν ἡ πιό ἐπίσημη ἡμέρα τῆς ζωῆς της. Ἡ ἡμέρα πού θάφευγε ἀπό τό πατρικό της σπίτι γιά νά πάη στό σπίτι τοῦ ἄνδρα πού ἐδιάλεξε ἡ καρδιά της, τοῦ Κουματσοῦ.

Σύμφωνα μέ τή συνήθεια, τό σπίτι τοῦ Μίτκα ἔπρεπε νά εἶνε λευκοστολισμένο. Τό σπίτι τῆς νύφης πενθοῦσε γιά τόν χαμό τῆς κόρης τοῦ σπιτιοῦ. Μέ ἄσπρα θά ἦσαν ντυμένοι καί οἱ γονεῖς της, ἄν ἔζουσαν καί μέ ἄσπρα καί ὁ ἀδελφός της

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἀπό τό ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ»

ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΤΑΙ
ΣΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Ὁ Χάρτης τῆς Ἀφρικῆς

ΣΕ ΕΞΗ ΤΜΗΜΑΤΑ

Πολύχρωμος, λεπτομερέστατος, ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ.

«Σ' ΕΚΑΜΑ νά πονέσης πολύ;»

Συγκινητική αἰσθηματική ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

— Ἐπί τέλους, ἕνα ξενοδοχεῖο! ἐφώναξε ὁ ταγματάρχης μ' ἕναν στεναγμό ἀνακουφίσεως καθώς σταματοῦσε τό αὐτοκίνητό του μπροστά στήν πόρτα τοῦ φωτισμένου μεγάρου

Ὕστερα, ἀφοῦ ἄφησε στόν ὑπηρέτη του τήν φύλαξί του, μπῆκε μέσα.

Ἕνα πλῆθος ἀπό ἀξιωματικούς ὅλων τῶν ὅπλων βρισκόταν ἐκεῖ μέσα Ἄλλοι ἐκάθονταν σέ ὁμίλους καί συζητοῦσαν τά τελευταῖα πολεμικά γεγονότα καί ἄλλοι ἐβημάτιζαν νευρικά σχολιάζοντας τά περιστατικά πού τούς ἐνδιέφεραν.

Ὁ ταγματάρχης ἐχαιρέτησε μέ μιά κίνησι τῆς κεφαλῆς καί προχώρησε στό θυρωρεῖο.

— Ἕνα δωμάτιο! εἶπε μέ παρακλητικό ὕφος. Εἶμαι πεθαμένος ἀπό τήν κούρασι καί τήν βροχή.

Ἡ στολή του ἦταν καταλασπωμένη καί ἔσταζε ὁλόκληρος

— Δυστυχῶς, κύριε ταγματάρχα, εἶνε ὅλα κατειλημμένα

— Δέν μπορεῖ.. Εἶμαι ἀξιωματικός τοῦ ἐπιτελείου. Πρέπει νά βρεθῆ κάποιος τρόπος...

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε ταγματάρχα, ἀλλά τόσο ἀργά δέν ἐπεριμέναμε πιά κανέναν ἀξιωματικό καί μόλις πρό μισῆς ὥρας παραχωρήσαμε τό τελευταῖο δωμάτιο. Καί ἀτυχῶς, δέν ὑπάρχει οὔτε μιά γωνιά ἄδεια σ' ὅλο τό ξενοδοχεῖο..

— Ναί ἀλλά πρέπει νά ξέρετε ὅτι...

— Κύριε ταγματάρχα, ἐδικαιολογήθηκε ὁ θυρωρός, παρατηρώντας τήν δυσαρέσκειά του Ἦταν μιά κυρία, ἀδελφή τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἡ ὁποία θάφευγε αὔριο γιά τό μέτωπο.. Ἦταν μιά τόσο συμπαθητική κυρία, ὥστε ἀναγκασθήκαμε νά τῆς παραχωρήσωμε τό μόνο διαθέσιμο δωμάτιο.

— Εἶνε τρομερό Ἀλλά δέν καταλαβαίνετε ὅτι στήν κατάστασι πού βρίσκομαι — καί ἔδειξε τήν στολή του πού ἔσταζε νερό καί λάσπη — μοῦ εἶνε ἀδύνατον νά ξενυχτίσω ὄρθιος! —Τό λάθος εἶνε δικό σας, οἱ ἀξιωματικοί πρέπει νά προτιμοῦνται. Καί πρέπει νά βρῆτε μιά λύσι...

Ὁ θυρωρός ἀπομακρύνθηκε. Ὁ ταγματάρχης τόν ἀκολούθησε μηχανικά στό πρῶτο πάτωμα Ἐκεῖ ἀνετέθη σέ μιά καμαριέρα νά ἐξηγήση στήν κυρία τήν δυσάρεστη κατάστασι. Ὁ ταγματάρχης ἐπερίμενε ἀνυπόμονος στόν διάδρομο. Εἶχε βγάλει τό μουσκεμένο πηλίκιο καί τό χιτώνιό του πού ἔσταζαν. Σέ λίγο ἐπέστρεψε ἡ καμαριέρα.

— Ἡ κυρία λυπᾶται πολύ, ἀλλά ἐπλάγιασε ἤδη καί δέν μπορεῖ νά πάη νά βρῆ ἀλλοῦ δωμάτιο

Θυρωρός καί καμαριέρα ἀλληλοκυττάχθηκαν μέ ἀμηχανία Ὁ ταγματάρχης ἔτρεμε ἀπό τό κρύο. Τά ροῦχα του κολλοῦσαν ἐπάνω του καί στά πόδια του εἶχε σχηματισθῆ μιά μικρή λίμνη ἀπό τά νερά. Ἀποφασιστικά, παραμέρισε τότε τόν θυρωρό καί τήν καμαριέρα καί ἐπλησίασε τήν μισανοιγμένη πόρτα.

— Μέ συγχωρεῖτε, κυρία εἶπε εὐγενικά ἀλλά δέν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος Τό δωμάτιο ἔχει ὡρισμένως χῶρο γιά δυό Μήν φοβᾶσθε τίποτα Ἐταξίδευα ὁλόκληρη μέρα ὑπό βροχήν Εἶμαι μουσκεμένος ὡς τό κόκκαλο καί αὔριο, πολύ πρωΐ, πρέπει νά φύγω, Δέν ζητῶ παρά νά βγάλω τά μουσκεμένα ροῦχα μου καί νά κοιμηθῶ, νά κοιμηθῶ..

Στό δωμάτιο ἐπικρατοῦσε σκοτάδι. Ἡ γυναῖκα μέ τά πρῶτα λόγια τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀνασηκώθηκε Ὕστερα ξανάπεσε ἀμέσως χωρίς νά βγάλη λέξι

Ὁ ἀξιωματικός ἐξέλαβε τήν σιωπή της γιά συγκατάθεσί της, μπῆκε μέσα χωρίς ἄλλη συζήτησι καί ἄρχισε νά γδύνεται.

Ἔνοιωθε τώρα μιάν ἡδονικήν ἀνατριχίλα στήν σκέψι ὅτι θά κοιμόταν σέ μαλακό κρεββάτι μέ λευκά σεντόνια Ἦταν μιά μεγάλη εὐτυχία αὐτό πού ἀπό καιρό εἶχε στερηθῆ. Ἔπεσε μέ τήν βεβαιότητα ὅτι θά ἀποκοιμόταν ἀμέσως. Ἀλλά ἀπότομα, ὁ ὕπνος τοῦ ἔφυγε. Νάταν ἡ φυσική κούρασίς του, τά τεταμένα νεῦρα του, ἡ γειτνίασις τῆς γυναίκας;

Ἕνα πλῆθος μακρυνῶν εἰκόνων ἐπλημμύρισε τήν σκέψι του Καί ἀναμεσά τους κυριαρχοῦσε ἡ γλυκειά, χαριτωμένη μορφή τῆς Εὔας, τῆς γυναίκας του μέ τήν ὁποία εἶχε χωρίσει ἐδῶ καί δυό χρόνια

Καί νά πού ἡ εἰκόνα αὐτή, μαζί μέ ὅλες τίς ἀναμνήσεις πού τήν συνώδευαν δέν ἐννοοῦσε νά τόν ἀφήση νά κοιμηθῆ Τοῦ ἔφερνε στήν μνήμη τόσες εὐτυχισμένες στιγμές. Τό τρυφερό εἰδύλλιό τους, τόν μῆνα τοῦ μέλιτός των, τό νέο τους σπίτι, τήν εὐτυχία τῶν πρώτων μηνῶν, καί ὕστερα τήν ἀναχώρησί του γιά τήν πρωτεύουσα ὅπου ἐπῆγε γιά μετεκπαίδευσι

Πόσο φλογερά καί τρυφερά ἦσαν τά πρῶτα γράμματα τῆς Εὔας! Κατόπιν ὅμως μέ τόν καιρό ἄρχισαν νά ἀραιώνουν, ἔγιναν σπανιώτερα, ψυχρότερα... Καί ὅταν μιά μέρα ἐπέστρεψε, βρῆκε τήν Εὔα, τήν γυναῖκα γιά τήν ὁποία εἶχε θυσιάσει τά πάντα, στήν ἀγκαλιά ἑνός ἄλλου.

Τό χτύπημα ἦταν μεγάλο γι' αὐτόν. Ἐζήτησε τό διαζύγιο. Καί τό πῆρε Τότε ἀκριβῶς κηρύχθηκε καί ὁ πόλεμος Καί ἦταν γι' αὐτόν μιά ἀπολύτρωσις, γιατί ἔτσι θά μποροῦσε νά βρῆ τόν θάνατο.

Ἀλλά ὁ θάνατος τόν ἀπέφευγε μέ μιά περίεργην ἐπιμονή, τήν στιγμή πού ἐθέριζε γύρω του πατέρες, ἀδελφούς συζύγους...

Τώρα, ὕστερα ἀπό μιά πολεμική ζωή δυό χρόνων, ἔβλεπε τήν ζωή μέ ἄλλα μάτια Εἶχε μάθει νά συγχωρῆ καί ἀνεγνώριζε ὅτι τό λάθος δέν ἦταν τόσο τῆς Εὔας, πού τόν ἀγαποῦσε καί τόν ἀποκαλοῦσε πάντα «μεγάλη ἀγάπη» της, ὅσο τοῦ ἀσυνειδήτου ἐκείνου ἐραστοῦ της πού παρουσιαζόμενος μέ τήν ὑποκριτική μάσκα τοῦ φίλου, καταχράσθηκε τά νειᾶτα καί τήν ἀπειρία της.

Ἔκτοτε, εἶχε ἀποφύγει ὅλες τίς γυναῖκες στή ζωή του καί εἶχε μείνει μέ τήν ἀνάμνησι τῆς «μεγάλης ἀγάπης» του, μέ τήν μόνη ἀγάπη πού ἐγνώρισε καί πού ἦταν πιά νεκρή γι' αὐτόν. Τί τοῦ συνέβαινε ὅμως; Γιατί ἔτρεμε τώρα ἔτσι σάν νά εἶχε πυρετό; Κάποιο ρῖγος τοῦ διαπερνοῦσε ὅλο τό σῶμα. Μέσα στό παγοῦρι του εἶχε ἀκόμη λίγο κονιάκ Ἄπλωσε τό χέρι του μέσα στό σκοτάδι, νά τό βρῆ. Μέ τήν κίνησί του τοῦ φάνηκε ὅτι ἀνησύχησε τήν κυρία.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία μου, νά σᾶς προσφέρω λίγο γνήσιο, παληό κονιάκ;

Καθώς ἐψηλαφοῦσε μέσα στό σκοτάδι, χωρίς νά τό θέλη ἄγγιξε τό ἁπαλό γυναικεῖο χέρι Τό ἔνοιωσε τόσο τρυφερό, περιποιημένο μ' ἕνα ἄρωμα γνώριμό του κι' ἀγαπημένο. Ἄθελά του, ἐχάϊδεψε τά λεπτοκαμωμένα δάχτυλα τοῦ χεριοῦ αὐτοῦ... Καί ὕστερα, τό χέρι του ἐγλύστρησε στό θερμό, γυναικεῖο μπράτσο. Ἀνάμνησις καί πραγματικότης, γιά μιά στιγμή μπερδεύθηκαν στή σκέψι του. Καί ἀπότομα, ἔσυρε ἐπάνω του μέ δύναμι τό ἐπιθυμητό κορμί τῆς ἄγνωστης κυρίας πού ἔτρεμε

— Εὔα! ἐτραύλισε ξαφνικά ὁ ἀξιωματικός

Τήν ἴδια στιγμή μιά πονεμένη φωνή βγῆκε ἀπό τά χείλη τῆς γυναίκας:

— Σ' ἔκαμα νά πονέσης πολύ, μεγάλη μου ἀγάπη, ὅλον αὐτόν τόν καιρό;

Ὕστερα, ἀναζήτησε ὁ ἕνας τόν ἄλλον, κάτω ἀπό τά θερμά σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ μέ μιά παληά γνώριμη οἰκειότητα...

⁂

Ὅταν τό ἄλλο πρωΐ ἐξύπνησε ἀπό ἕναν βαθύ, εὐτυχισμένον ὕπνο, ὁ ταγματάρχης εἶδε ἄδειο τό πλαγινό του κρεββάτι.

— Ἦταν ὄνειρο; διερωτήθηκε πρός στιγμήν

Ἀλλά ὄχι! Τά μαξιλάρια καί τά σεντόνια ἦσαν ἀναστατωμένα. Καί ἐπάνω σ' αὐτά ἐπρόσεξε ἕνα μικρό μενταγιόν μέ τήν ἁλυσσίδα του σπασμένη. Τό πῆρε στό χέρι. Καί ἀπότομα ἐχλώμιασε Μιά μικρή φωτογραφία βρισκόταν μέσα σ' αὐτό Καί ἀπό κάτω τά λόγια: «Ἡ μεγάλη μου ἀγάπη»

Ἡ μεγάλη ἀγάπη πού ἴσως δέν θά ξανάβλεπε πιά, ἀφοῦ ἡ ζωή τούς ἀνάγκαζε νά βαδίσουν δυό τόσο διαφορετικούς δρόμους. Ποιός ξέρει, ὅμως, πάλι...

Α. ΜΠΟΥΛΑΝΖΕ

Ο «ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ» ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΕΞΙΔΑΝΙΚΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

20όν.—Ὄχι πέραν ἀπό ὡρισμένα ὅρια!

Κύριε,

Ἀγάπησα ἕναν ἄνδρα μέ ὅλη τή δύναμι τῆς καρδιᾶς μου. Ἦταν ἡ πρώτη ἀγάπη μου Κατόπιν μᾶς χώρισε κάποιο ἐπεισόδιο. Τά λόγια εἶνε ἀνίσχυρα νά σᾶς ποῦν τί ὑπέφερα. Μῆνες ὁλόκληρους ἐπέρασα τίς νύχτες μου πνίγοντας τούς λυγμούς μου, γιά νά μή μποροῦν νά τούς ἀκοῦν. Πᾶνε πέντε χρόνια ἀπό τότε καί ἡ ἀγάπη αὐτή εἶνε πάντα μέσα στήν καρδιά μου καί νομίζω ὅτι ἐκεῖ θά μείνη πάντα, ὅ,τι δήποτε κι' ἄν κάνω. Ἐν τούτοις κάτι τό παράξενο ἔγινε μέσα μου. Ἄν ὁ ἄνδρας αὐτός ξαναγύριζε σέ μένα μέ κανένα τρόπο δέν θάθελα νά συνδέσω τή ζωή μου μ[illegible] του. Γιατί; Ἰδού. Ὁ πόνος πού ὑπέφερα μοῦ ἀφήρεσε πολλές, πάρα πολλές αὐταπάτες, καί μοῦ φαίνεται ὅτι τώρα τίποτε δέν θά μποροῦσε νά μέ κρατήση. Ἐξ ἄλλου ὁ χωρισμός αὐτός μ' ἔκανε νά τόν ἰδῶ διαφορετικό ἀπό ὅ,τι εἶνε. Τόν εἶχα ἀνυψώσει στή σκέψι μου σάν ἕνα πλάσμα χωρίς ψεγάδι, τόν εἶχα κάνει τό ἰδανικό μου καί νομίζω ὅτι ἄν τόν ξανάβλεπα, θά κατέστρεφα τήν ἰδανική του εἰκόνα. Γιατί ἔτσι εἶνε τόσο ψηλότερα ἀπό τούς ἄλλους.. Συνήντησα, λοιπόν, ἕναν ἄλλον ἄνδρα, πού θέλει νά μέ πανδρευθῆ. Τόν ἀγαπῶ, ἀλλά δέν εἶνε ἔρως, καί ἡ σκέψις ὅτι θά ἑνώσω τή ζωή μου μέ τή δική του μέ τρομάζει φοβερά. Τί πρέπει νά κάνω; Φωτίσατέ με μέ τήν πεῖρα σας

Μιά ἄπειρη

Δεσποινίς,

Θάθελα πολύ νά σᾶς ἐπιτιμήσω γιά τόν ἰδεαλισμό σας, γιά τό ρωμαντικό καί ἱπποτικό πνεῦμά σας, πού στολίζει μέ ὅλες τίς ἀρετές τό φάντασμα τῆς πρώτης ἀγάπης σας, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δέν αἰσθάνομαι τό θάρρος. Οἱ ἄνδρες εἶνε τόσο μακρυά ἀπό ὅ,τι περιμένουν οἱ γυναῖκες καί οἱ τελευταῖες φαντάζονται γι' αὐτούς ἀρετές πού δέν ἔχουν Ἴσως νά μή φταίνε μονάχα οἱ ἄνδρες, ἀλλά καί οἱ γυναῖκες, πού ἐσχημάτισαν γιά τόν ἄνδρα μιάν εἰκόνα πού μοιάζει ἀρκετά μέ γυναῖκα καί πού δέν λαμβάνουν ἀρκετά ὑπ' ὄψιν τόν ἀνδρικό χαρακτῆρα.

Ἕνας ἄνδρας δέν μπορεῖ νά ἔχη τήν εὐαισθησία, οὔτε τήν στοργή τῆς γυναίκας: ἄν ἀντικαθιστᾶ αὐτές τίς ἀρετές μέ δραστηριότητα, ἀποφασιστικότητα καί, ὅσον ἀφορᾶ τήν καρδιά, μέ δυνατό καί διαρκές πάθος, δέν μπορεῖ ἀσφαλῶς νά κατηγορηθῆ γιά τό ὅτι εἶνε ἄνδρας. Καταλαβαίνω ἄριστα τό σύνολο τῶν αἰσθημάτων πού σᾶς ἔκανε νά ἐξιδανικεύσετε μέ τέτοιον τρόπο μιά πρώτη ἀγάπη καί νά πιασθῆτε τόσο γερά ἀπό τήν εἰκόνα αὐτή, πού ἐδημιουργήσατε μέσα σας καί πού, μολονότι ἀντιλαμβάνεσθε τήν πλαστότητά της, ἐξακολουθεῖτε νά τήν λατρεύετε.

Ξέρετε λαμπρά ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτός ἔφυγε μακρυά σας καί ὅτι δέν εἶνε καθόλου ψηλότερα ἀπό τούς ἄλλους. Τό ξέρετε τόσο καλά, ὥστε δέν θά ἐδέχεσθε μέ κανέναν τρόπο νά συνδέσετε τή ζωή σας μέ τή δική του. Συνηθίσατε ὅμως τόσο πολύ σ' αὐτό τό πλάσμα τοῦ ὀνείρου σας, πού τό προτιμᾶτε σήμερα ἀπό μιά καινούργια ἀγάπη πού σᾶς προσφέρεται.

Λοιπόν, δεσποινίς, δέν μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἰδεαλισμός σας αὐτός εἶνε ἡ συνταγή τῆς εὐτυχίας, οὔτε κἄν τῆς δικῆς σας εὐτυχίας. Ἡ εὐτυχία εἶνε πολύ πιό πραγματική, εἶνε δέ πιθανώτατον ὅτι ἄν ἐδοκιμάζατε τήν ἀληθινή εὐτυχία, θά κατωρθώνατε πολύ γρήγορα νά λησμονήσετε τό παληό ὄνειρό σας. Ἡ πίστις σας σέ μιάν ἀνάμνησι προέρχεται, ὅπως τό λέτε ἄριστα ἀπό μιάν αὐταπάτη, ἀλλά καί ἀπό ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης στόν ἑαυτό σας.

Εἶσθε ἀπό τούς ἀνθρώπους, πού δέν βγαίνουν ἀπό τόν τόπο τους, γιατί εἶνε καλά ἐκεῖ πού βρίσκονται καί δέν ἔχουν κἄν τήν περιέργεια νά μάθουν μήπως εἶνε καλύτερα ἀλλοῦ. Παίρνουν τίς συνήθειές τους γιά πίστι καί, ὅπως ἐσεῖς, τήν δειλία τους γιά σταθερότητα.

Νά πανδρευθῆτε λοιπόν τόν χαριτωμένο νέο πού σᾶς ζητεῖ Εἶνε βέβαιον ὅτι ἔχει τά ἐλαττώματά του, ὅπως ἔχετε καί ἐσεῖς, ὅπως ἔχομε ὅλοι, καί ὅτι τά ἐλαττώματα αὐτά σᾶς φαίνονται πιό μεγάλα, γιατί ὁ ἄλλος, αὐτός πού φαντασθήκατε, ἔχει μόνο ἀρετές. Γιά τόν ζωντανό αὐτόν νέο εἶνε τρομερός ἀντίζηλος τό φάντασμα αὐτό τοῦ παρελθόντος, πού τοῦ ἐδώσατε ὅλες τίς ἀρετές καί δέν θά τόν συνεβούλευα νά διακινδυνεύση μιά τόσο δυσμενῆ γιά τόν ἑαυτό του σύγκρισι, ἄν δέν ἤμουν βέβαιος ὅτι θά σᾶς ἔβλεπα ν' ἀλλάξετε ὄνειρο ὅταν θά γνωρίσετε ὄχι πιά τήν φανταστική εὐτυχία, ἀλλά τήν πραγματική

ΣΑΙΝ — ΠΡΕ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΥΝ

Ἕνας βουλευτής τοῦ παληοῦ καιροῦ, συνέλαβε μιά μέρα τόν δωδεκαετῆ γυιό του νά τοῦ λέγη ψέματα. Ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Ξέρεις τί κακό εἶνε νά λέγη κανείς ψέματα; τοῦ φώναξε ἄγρια

— Μι...

— Ξέρεις τί τούς κάνουν ἐκείνους πού λένε ψέματα;

— Ξέρω. Τούς βγάζουν βουλευτάς.

ΤΟΝ ΚΑΫΜΕΝΟ ΤΟΝ ΚΛΕΦΤΗ

— Χθές τήν νύχτα πολύ ἀργά, ἐνῷ ἔλειπα ἐγώ, μπῆκε ἕνας κλέφτης στό σπίτι μας

— Σᾶς ἔκλεψε τίποτε;

— Τί λές, ἀγαπητέ μου! Ἡ γυναῖκα μου ἐνόμισε πώς ἤμουν ἐγώ, ὥρμησε ἐπάνω του στά σκοτεινά, τόν ἔσπασε στό ξύλο καί τόν ἔκανε νά τό βάλη στά πόδια μέ ἀνοιγμένη τή μύτη!

ΚΟΛΑΚΕΙΑ

Στήν Ἔκθεσι.

— Ἐσεῖς, μαῖτρ ἐκάνατε τό ἀριστουργηματικό πορτραῖτο αὐτῆς τῆς κυρίας;

— Μάλιστα, δεσποινίς

— Ὤ, μά εἶνε τρέλλα μαγεία, ὡραιότατο!

— Σᾶς παρακαλῶ.. μέ κολακεύετε

— Ναί, εἶνε ἔξοχο τό χτένισμά της! Μήπως ξέρετε τήν διεύθυνσι τοῦ κουρέως της;

ΤΕΛΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

Στό νοσοκομεῖο

Ἡ νεαρή νοσοκόμος στόν νεαρό ἐπίσης ἀσθενῆ. — Ὅλα τελείωσαν μεταξύ μας Νά μοῦ ἐπιστρέψης τή θέρμα τά γράμματα καί... τό θερμόμετρο!

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ

Ἀπὸ τὰ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν Πόλεμον

ΔΗΪΦΟΒΟΣ

Τὰ βογγητὰ τῆς νεότητος ποὺ πεθαίνει ἐξ αἰτίας της, εἶνε γιὰ τὴν κόρην τῆς Λήδας καὶ τοῦ Κύκνου, γιὰ τὴν πανέμορφη Ἑλένη, τὴν γυναῖκα τοῦ Μενελάου, ὁ ὕμνος πρὸς τὴν δύναμιν καὶ τὴν σαγήνην τῆς ὀμορφιᾶς της. Γι' αὐτὴν ὑψώσανε τὰ πανιά τους τὰ χίλια διακόσια καράβια, γι' αὐτὴν ἑκατὸν χιλιάδες στρατὸς ἄφησε τὴν πατρίδα γιὰ μιὰν ὑπερπόντιον ἐκστρατείαν! Καὶ γιὰ τοὺς δικούς της ἔρωτες βάφονται μ' αἷμα τὰ νερὰ τοῦ Σιμόεντος! Ἡ ἰαχὴ τῆς μάχης εἶνε ὁ χαιρετισμὸς πρὸς τὴν καλλονήν της, οἱ σωροὶ τῶν πεθαμένων εἶνε τὸ γονάτισμα τοῦ παντὸς ἐμπρὸς στὴ σαγήνη της. Καὶ τὸ πεῖσμα τῶν Τρώων ποὺ ἀρνοῦνται νὰ τὴν παραδώσουνε, κι' ἡ ἐπιμονὴ τῶν Ἑλλήνων ποὺ δεκατίζονται γιὰ νὰ τὴν πάρουνε, προκαλοῦνε τὴν ὑπερηφάνεια καὶ λικνίζουνε τὴν φιλαρέσκειάν της, ποὺ τὴν ἐξάπτει καὶ ἡ τρελλὴ ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ συζύγου της.

Ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη ἀναποδογυρίζουνε τ' ἅρματα, ξεψυχοῦν πληγωμένοι, κοκκινίζουνε γι' αὐτὴν μ' ἀνθρώπινο αἷμα τὰ ποτάμια κι' οἱ κάμποι, ἐνῷ ἡ βροντὴ τῆς μάχης θολώνει τὴν ψυχήν της μὲ τοὺς ἀτμοὺς τῆς σκληρότητος· μέσα στὸ σπίτι της ἡ ταπείνωσις τοῦ Δηϊφόβου εἶνε τὸ βάθρον ποὺ πυργώνει τὸν θρόνον τῆς ματαιοδοξίας της: Γιατὶ ἐκεῖνος ὁ γίγας τοῦ θάρρους, τῆς τόλμης καὶ τῆς σκληρότητος, ὁ γενναιότερος ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Πριάμου, μετὰ τὸν Ἕκτορα, σέρνεται σὰν κουρέλι στὰ πόδια της, ἀποζητῶντας ἕνα φιλὶ καὶ τὴν ἀγκαλιά της, καὶ προσφέροντας γι' αὐτὰ τὴν ζωήν του.

Ἐρωτευμένος τρελλὰ μὲ τὴν Ἑλένη, τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Πάρι, ὁ ὡραῖος Δηΐφοβος, ἀψηφάει τὰ πάντα. μὴν μπορῶντας νὰ νικήση αὐτὸ τὸ αἴσθημα, ἱκετεύει τὸν οἰκτιρμὸ τῆς ἀγάπης της ἀπειλῶντας νὰ βάψη τὰ χέρια του στὸ ἀδελφικὸν αἷμα προκειμένου νὰ τὴν κάνη δική του. Κι' ἐκείνη, ἱκανοποιημένη γιὰ τὴν νέαν τρέλλα ποὺ ἐπροκάλεσε, τὸν πυροπολεῖ μὲ τὸ χαμόγελο τῶν ἐλπίδων, ὑποδαυλίζει τὴν πυρκαϊὰ τῆς παραφροσύνης του, ἀλλ' ἀποφεύγει νὰ ὑποκύψη στὶς ἱκεσίες του. Τοῦ ὑπόσχεται κι' αὐτὸς ὑπομένει. Τοῦ ἀρνεῖται, κι' αὐτὸς ὑποφέρει. Καὶ χυμάει νὰ πεθάνη στὴν μάχην, ἀλλὰ γυρίζει μὲ ματωμένα τὰ χέρια ν' ἀγκαλιάση τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του, ν' ἀνταμειφθῆ μ' ἕνα νέο χαμόγελο καὶ νὰ φύγη μὲ νέες ἐλπίδες...

Ἦταν ὁ Δηΐφοβος τὸ καμάρι τῆς Τροίας. Μετὰ τὸν Πάριν ὁ ὡραιότερος ἀπὸ τοὺς γυιοὺς τοῦ Πριάμου, μετὰ τὸν Ἕκτορα ὁ τολμηρότερος ἀπὸ τοὺς μαχητάς. Ἀναπλήρωνε τὸν ἀρχιστράτηγον στὴν ἐπίθεσιν, κι' ἤθελε ν' ἀντικαταστήση τὸν ὄμορφον ἀδελφὸν στὴν ἀγάπη τῆς Σπαρτιάτισσας βασίλισσας. Κι' ἐκείνη παίζοντας μὲ τὸ αἴσθημά του δὲν τὸν ἀπήλπιζεν, ἀλλὰ οὔτε τὸν ἄφηνε νὰ ζητήση τὴν λησμονιὰ στὴν ἀγάπη μιᾶς ἄλλης: Ἡ Πάνδαρις, ἡ ὄμορφη κόρη τοῦ Ἱκετάονος, ποὺ ἀνατράφηκε κοντὰ στὸν πρίγκηπα, τὸν ἀγαποῦσε ὅταν ἦταν μικρούλα, τὸν ἐλάτρευε τώρα ποὺ μποροῦσε νὰ καθορίση τί ἦταν ἐκεῖνο τὸ γιγάντιο αἴσθημα ποὺ τὴν ὤθουσε κοντά του. Ἱκετεύει τὴν ἀγκαλιά του κι' αὐτὸς τῆς μιλάει γιὰ τὴν Ἑλένη. Τοῦ προσφέρει τὰ νειᾶτα της κι' ἐκεῖνος ἀναστενάζει γιὰ ἄλλην. Κι' ὅταν τὸν ρώτησε πῶς θὰ μποροῦσε νὰ δείξη τὴν λατρείαν της, αὐτὸς τῆς ἀπήντησε:

—Νὰ κάνης νὰ μ' ἀγαπήση ἡ βασίλισσα!

Μέσα στὸν σπαραγμὸν τῆς ψυχῆς της ἡ Πάνδαρις εὕρισκε τὴν δύναμιν νὰ παρακαλῆ τοὺς θεοὺς νὰ ρίξουνε στὴν καρδιὰ τῆς Ἑλένης τὴν συμπάθειαν γι' αὐτὸν ποὺ ἐλάτρευε. Προσπαθοῦσε νὰ τὸν γιατρέψη μὲ τὴν στοργήν της, τὸν πόνο, ἀλλ' οἱ γλυκὲς ματιὲς τῆς Ἑλένης ἐματαίωναν τὶς προσδοκίες της. Κι' ἔτσι ὁ γίγαντας τοῦ πολέμου, ράκος μπροστὰ στὰ πόδια τῆς κόρης τῆς Λήδας καὶ τοῦ Διός, ἔσερνε μπροστά της τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ βαθμοῦ καὶ τοῦ ἀτόμου του, γιατὶ ἡ θέλησίς του ἦταν τσακισμένη ἀπὸ τὴν δύναμι τῆς ἀγάπης του.

Ἡ ἀπελπισία ἔκανε τὸν Δηΐφοβον μαχητὴν τολμηρὸν μέχρι τρέλλας. Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ μιὰ συνάντησί του μαζί της ἀπογοητευμένος ἐξώρμησε μὲ τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς, τὸν Ἕλενον καὶ τὸν Ἄσιον, νὰ κάψουνε τὰ καράβια τῶν Δαναῶν, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἔδειξε τὴν ἀκατάβλητη δύναμί του. Μπροστὰ στὴν πυκνὴ παράταξι τῆς Τρωϊκῆς ἐξορμήσεως ἀντιμετώπισε τὸν τρομερὸ σὰν τὴν φλόγα Ἰδομενέα, τὸν ἀρχηγὸ τῶν χαλκοθωράκων Κρητῶν, ἀπέφυγε τὸ δόρυ τοῦ Μηριόνη, κι' ὅταν ἐσκοτώθη ὁ Ἄσιος ἀπὸ τὴν Κρητικὴν λαίλαπα, ἀκόντισε τὸ λαμπρόν του ἀκόντιον ἐναντίον του· ἀλλ' ὁ Ἰδομενεὺς συμμαζεύθηκε πίσω ἀπ' τὴν ἀσπίδα του κι' ἀπέφυγε τὸ δόρυ ποὺ διεπέρασε τὸ συκώτι τοῦ Ὑψήνορος καὶ τὸν ἐξάπλωσε κάτω νεκρόν. Κι' ὅταν οἱ Τρῶες, πτοημένοι ἀπὸ τὴν ἀντίστασιν τῶν ἐχθρῶν, ἔφευγαν πανικόβλητοι ὁ ἀπογοητευμένος ἐραστής, παρασέρνοντας μαζί του τὸν Αἰνεία στὸν ὄλεθρον, ξαναγύρισε νὰ θερίση τὶς ἀντίπαλες τάξεις. Διασκορπίζοντας τοὺς Ἕλληνας ἅρπαξε τοῦ γενναίου Ἀσκάλαφου τὴν λαμπρὰν περικεφαλαίαν ἀφοῦ πρὶν τοῦ ἔκοψε τὸν λαιμόν· ἀλλ' ὁ Μηριόνης, ὁρμῶντας τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ δόρυ στὸ μπράτσο. Ἄφησεν ἐκεῖνος τὴν ἐχθρικὴν περικεφαλαίαν νὰ πέση κι' ὁ Μηριόνης ξαναπῆρε τὸ δόρυ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβε νὰ τὸν σκοτώση. Ὁ ἀδελφός του Πολίτης, τεντώνοντας τὸ χέρι γύρω στὴ μέση του, τὸν ἐκράτησεν ὄρθιον, τὸν ἀποτράβηξε, τὸν ἔβαλεν ἐπάνω στὸ γρήγορο ἅρμα, καὶ τὸν ἔστειλε στὴν πόλιν βουτηγμένον στὸ αἷμα του.

Ζήτησε τὴν παρηγοριὰν τῶν περιποιήσεων τῆς Ἑλένης ὁ τραυματισμένος Δηΐφοβος, κι' ἐκείνη πῆγε νὰ τὸν ἰδῆ, ἀλλὰ δὲν ἐκάθησεν. Ἄφησε τὴν πληγὴν τοῦ χεριοῦ καὶ τῆς ψυχῆς του στὶς φροντίδες τῆς Πανδάρεως, καὶ μαλακώνοντας τὴν θλῖψιν του μὲ τὸ αἰνιγματικό της χαμόγελο, ἔτρεξε ν' ἀνέβη στὰ τείχη γιὰ ν' ἀπολαύση τὸ αἷμα ποὺ χυνόταν ἐξ αἰτίας της.

Κι' ὅμως ἐκεῖνος ὁ ἀκατάβλητος δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συντρίψη τὴν ἀνάλγητον ὡραιότητα.

Οἱ Ἕλληνες, καταπτοημένοι ἀπὸ τὴν ἀντίστασιν τῶν Τρώων ποὺ παρετείνετο, θελήσανε νὰ μάθουνε τὸ ἠθικὸν τῶν ἀντιπάλων των κι' ὁ Ὀδυσσεύς, ἀφοῦ ἐπλήγωσε τὸ κορμί του ὁ ἴδιος καὶ τοὔκανε φρικτὲς πληγές, ἔβαλε στοὺς ὤμους του ἐλεεινὰ ράκη κι' ὁμοιάζοντας μὲ δοῦλον ἀνίσχυρον, τρύπωσε στοὺς εὐρύχωρους δρόμους τῆς Τροίας. Καὶ προσποιούμενος τὸν ἐπαίτην, κατεσκόπευε τὰ τείχη, τὸν στρατὸν καὶ τὰ ἀνάκτορα.

Σ' ἐκεῖνο τὸ θλιβερὸν ἀνθρωπάριον ποὺ ζητοῦσε τὸ ἔλεος τῶν διαβατῶν, κανεὶς δὲν ἐπρόσεξεν. Ἀλλὰ τὸν εἶδεν ἡ Ἑλένη καὶ ὑποπτεύθηκεν. Ὅταν εἴχανε μαζευθῆ στὰ πατρικά της ἀνάκτορα, στὴν Σπάρτην οἱ διασημότεροι βασιλῆδες, γιὰ νὰ διαλέξη μεταξὺ αὐτῶν τὸν γενναιότερον νὰ τὸν πάρη ἄνδρα της, ἡ ματιὰ ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς τῆς ἐπροξένησε τεραστίαν ἐντύπωσιν. Κι' ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα ἦταν ὁ Ὀδυσσεύς. Ποιὸς ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, μποροῦσε νὰ εἶνε ὁ ἐπαίτης ποὺ τὴν ἐκύτταζεν ἔτσι;

Τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἐρώταγεν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέφευγε τὴν ἀνάκρισιν. Τὸν ἐπῆρε στὸ σπίτι της, τὸν ἐπεριποιήθη μονάχη της, τὸν ἔντυσε μὲ καινούργια φορέματα, κι' ὅταν αὐτὴ τοῦ ὡρκίσθηκε πὼς δὲν θὰ τὸν κατήγγελνε κι' ὅταν ἐκεῖνος ἐπείσθηκε πὼς κρυβότανε μάταια, κι' ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, ἡ Ἑλένη δὲν τὸν ἐπρόδωσεν. Ὅταν ὅμως ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ σπίτι της, τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ τοῦ ἐπετέθησαν, ἀλλ' ὁ Πανοῦργος Ὀδυσσεὺς ἐσκότωσε πολλοὺς καὶ διέφυγεν. Ἡ Ἑλένη ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν πάλην ἀπὸ τὸ παράθυρό της, ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισιν. Γύρισε νὰ φύγη κι' ἐσταμάτησεν ἔντρομη. Ὁ Δηΐφοβος στεκότανε μπροστά της καὶ τὴν ἐκεραυνοβολοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του.

Δὲν τῆς εἶπε λέξιν, ἀλλ' ἐκείνη κατάλαβε. Δὲν τὸν παρεκάλεσεν, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τὴν κατήγγειλεν. Ἔγινε γιὰ μιὰ ἀγάπη συνένοχος τῆς προδοσίας της, κι' ἔφυγε ντροπιασμένος καὶ νικημένος ἀπὸ τὸν Ἔρωτα...

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐσκοτώθηκεν ὁ Πάρις, ὁ Δηΐφοβος παρουσιάσθηκε μπροστά της ζητῶντας τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς ὑποσχέσεως ποὺ δὲν τοῦ εἶπε μὲ λόγια, ἀλλὰ τὴν ἐβροντοφώνησε μὲ τὰ βλέμματα. Κι' ἔντρομη ἐκείνη, γιατὶ ἐκατάλαβε τί τὴν ἐπερίμενε, ἂν προκαλοῦσε τὴν ἔξαψί του, συγκατετέθηκε. Καὶ ὁ ἴδιο βράδυ τῆς χηρείας της ἔγινε γυναῖκα τοῦ Δηϊφόβου.

Ὅταν οἱ Ἕλληνες ἀφήσανε τὸ ξύλινο ἄλογο κι' ἔφυγαν, ἐπῆγε νὰ τὸ ἰδῆ κι' ἡ Ἑλένη ἔχοντας δίπλα της τὸν Δηΐφοβον— ποὔγινεν ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ ὅταν ἐσκοτώθη ὁ Ἕκτορας— κι' ἦταν ἡ μόνη ποὺ ἐμάντευσε τί κρυβότανε στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου. Τρεῖς φορὲς ἔφερε βόλτα τὴν κοίλην ἐνέδραν, ψηλαφῶντας τὸ δρύϊνο κατασκεύασμα. Καὶ κάνοντας τὴν φωνήν της κάθε φορὰν ὅμοιαν μὲ τὴν φωνὴν τῶν γυναικῶν των, ἐκαλοῦσε τοὺς κρυμμένους ἀρχηγοὺς καὶ παρὰ λίγο ὁ Ἄντικλος θὰ τῆς ἀπαντοῦσε μὲ λόγια, ἂν ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν τοῦ ἐσφράγιζε μὲ τὶς παλάμες τὸ στόμα του. Ἡ Ἑλένη ποὺ εἶχε προδώσει τοὺς Τρῶας, ξαναπρόδωνε τώρα τοὺς Ἕλληνας. Ἐπειδὴ ἤτανε μπροστὰ ὁ Δηΐφοβος καὶ δὲν ἐλησμονοῦσεν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα του.

Ἡ κοιλιὰ τοῦ Δούρειου Ἵππου ἐξέρασε τὴν καταστροφὴν κι' ἡ καταιγὶς ἐξεχύθηκε στὴν κοιμισμένην πρωτεύουσαν. Ὅλοι, μὲ τὰ κορμιὰ κουρασμένα ἀπὸ τὴν μάχην τῆς χθές, τοὺς χοροὺς τῆς ἡμέρας γιὰ τὸ γιορτασμὸ τῆς φυγῆς τῶν Ἑλλήνων, μὲ τὰ μυαλὰ θολωμένα ἀπ' τὸ κρασὶ καὶ τὸ γλέντι, κοιμόντανε ἥσυχοι, ἐνῷ ἡ Ἑλένη εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Δηϊφόβου, ἔχει λησμονήσει τὸν Πάριν, ὅπως στὰ χάδια ἐκείνου εἶχε λησμονήσει τὸν τραχὺν βασιλέα Μενέλαον. Κι' ὅμως ὁ θάνατος ὁλοένα ἐσίμωνεν.

Ἀναμμένα τὰ σπίτια στὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου φωτίζουνε τὶς τρομερὲς μορφὲς τῶν Ἑλλήνων, τοὺς δρόμους τῆς Τροίας καὶ τὰ περίτρομα πρόσωπα τῶν κατοίκων της. Σὲ κάθε σταυροδρόμι ἐνεδρεύει ὁ χάρος, σὲ κάθε στέγη σκαρφαλώνει ἡ καταστροφή. Καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πριάμου ὑποκύ-

Μπροστὰ στὰ παράθυρά τους καὶ στὸ πρῶτο κατῶφλι ὁ γυιὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ Νεοπτόλεμος, ἀστράφτοντας ἀπὸ τὴν λάμψι τῶν βελῶν καὶ τῶν χάλκινων ὅπλων του, ἀνορθώνεται τρομερός, σὰν τὸ φίδι ποὺ βγαίνει στὸ φῶς, μέσα ἀπὸ τὴ φουσκωμένη γῆν ὅπου κρυβότανε τὸν χειμῶνα, χορτασμένος ἀπὸ δηλητηριώδη φυτά, μὲ νέον δέρμα, ἀστράφτοντας σ' αὐτήν του τὴν ἀλλαγή, μὲ τὸ στῆθος ὑψωμένον ὄρθιος εἰς τὸν ἥλιον, στριφογυρίζοντας τὰ ὀλισθηρὰ νῶτα του, κραδαίνοντας στὸ στόμα τὴν γλῶσσα του. Ταυτοχρόνως ὁ μέγας Περίφας καὶ ὁ ἡνίοχος Αὐτομέδων, ὁ ὁδηγὸς τῶν ἀλόγων τοῦ Ἀχιλλέως, ταυτοχρόνως ὅλη ἡ νεότης τῆς Σκύρου, προχωροῦν ὑπὸ τὴν στέγην κι' ἀκονίζουν φλόγες στὴν ὀροφήν. Ὁ Νεοπτόλεμος ἅρπαξε δίστομο τσεκοῦρι, τσάκισε τὰ πρεβάζια κι' ἀπέσπασε ἀπὸ τοὺς σύρτες τὶς χάλκινες πόρτες· ἔπειτα ἔκοψε τὰ δυνατὰ θυρόφυλλα κι' ἄνοιξε μεγάλην ρωγμήν. Φάνηκε τώρα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπιτοῦ, κι' οἱ μακροὶ πρόδρομοί του, παρουσιασθήκανε μπροστά τους τὰ ἐνδότερα τῶν ἀνακτόρων ὅπου στεκόντανε περιμένοντας οἱ ὡπλισμένοι φρουροί.

Ἀλλὰ τὰ δωμάτια γεμίζουνε τώρα ἀπὸ οἰμωγὲς καὶ θόρυβον θλιβερό· καὶ μέσα οἱ θόλοι τῶν ἀνακτόρων ἀντηχοῦνε τοὺς γυναικείους κοπετούς, οἱ κραυγὲς φθάνουνε τ' ἀστέρια, ἐνῷ οἱ περίτρομες μητέρες τρικλίζουνε ἀνὰ μέσον τῶν διαδρόμων, προσπαθῶντας νὰ βαστάξουν μὲ τὶς ἀγκαλιές των τὶς πόρτες ποὺ τρίζουν.

Ὁ Νεοπτόλεμος ὥρμησε μὲ δύναμι ὅμοια σὰν τοῦ πατέρα του. Οὔτε οἱ κλειδωνιές, οὔτε οἱ φύλακες κατορθώνουνε ν' ἀντισταθοῦν στὴν ὁρμήν του. Ἡ πόρτα κλονίζεται, οἱ σύρτες πέφτουνε, ἀνοίγεται δρόμος διὰ τῆς βίας, οἱ Ἕλληνες πηδοῦνε, σκοτώνουνε τοὺς πρώτους φρουρούς, σὰν τ' ἀφρισμένο ποτάμι ποὺ προχωρεῖ θραύοντας στὴ δίνη του τοὺς φραγμοὺς καὶ παρασύρει στὸ πέρασμά του βράχους, δένδρα, καὶ ὅ,τι κι' ἂν βρῆ. Εἴδανε σὲ λίγο τὸν γυιὸ τοῦ Ἀχιλλέως μανιώδη στὴ σφαγή, καὶ τοὺς δυὸ Ἀτρεῖδες καὶ τὶς πενῆντα νύφες τοῦ Πριάμου, νὰ μολύνουνε μὲ τὸ αἷμα τους τοὺς βωμοὺς ποὺ αὐτὸς καθιέρωσε. Ἐκεῖνοι οἱ πενῆντα θάλαμοι, ἡ τόση ἐλπὶς τῶν ἐγγονῶν του, οἱ ὑπερήφανες στῆλες ἀπ' τὸν βαρβαρικὸν χρυσὸν καὶ τὰ λάφυρα, ἐγκρεμίσθησαν. Ὅπου ἔλειπεν ἡ φωτιά, κατέσκαβαν τὰ πάντα οἱ Ἕλληνες.

Ἔκπληκτος ὁ Πρίαμος στὸ ἀντίκρυσμα τῆς θυέλλης, φόρεσε τὴν βαρειὰ πανοπλία του— ἄχρηστην στὸ γηρασμένο κορμί του— καὶ ρίχτηκε θέλοντας νὰ πεθάνη στὸ μέσον πολυάριθμης ὁμάδος ἐχθρῶν. Καταμεσῆς τῶν ἀνακτόρων ὑπῆρχε μέγας βωμὸς· δίπλα του ἀρχαία δάφνη ποὺ ἀγκάλιαζε μὲ τὴν σκιάν της τοὺς ἐφεστίους θεούς. Ἐκεῖ εἶχαν καταφύγει ἡ Ἑκάβη καὶ τὰ κορίτσια της, σὰν περιστέρια στὴν μαύρη θύελλαν. Καὶ ἀγκαλιάζοντας τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀθάνατων, ἐζητοῦσαν ἀπ' αὐτοὺς τὴν βοήθειαν κι' ἐκαλούσανε τὸν γηραιὸ πατέρα καὶ βασιλῆα νὰ τὶς μιμηθῆ.

Ἀλλὰ νά, ὁ Πολίτης, ἕνα ἀπ' τὰ παιδιὰ τοῦ Πριάμου, ποὺ ξεγλύστρησεν ἀπὸ τὴν σφαγὴν τοῦ Νεοπτόλεμου, κι' ἔτρεχε πληγωμένος ἀντὰ τὶς μακρυὲς σκιές, ἐνῷ ἐκεῖνος τὸν κατεδίωκεν. Ὁ Πολίτης μόλις ἔφθασε μπροστὰ στοὺς γονεῖς του, σωριάσθηκε μπροστά τους κι' ἐξέχυνε τὴν ζωὴ μὲ τὸ αἷμα ποὺ τοὔφευγε. Ὁ Πρίαμος τάνυσε μὲ τὰ γεροντικὰ χέρια τὸ τόξον, ἀλλὰ ὁ Νεοπτόλεμος δὲν ἐκτυπήθηκε. Ἅρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τὸν γέρο βασιλῆα ποὺ γλύστραγε ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ γυιοῦ του, τὸν ἔσυρε πρὸς τοὺς βωμούς, καὶ ἐβύθισε τὸ κοφτερὸ σπαθὶ ὡς τὴ λαβὴ στὰ πλευρά του.

Τέτοιο ἤτανε τὸ τέλος τοῦ Πριάμου. Ἔτσι ἐπέθανε ἀφοῦ πρὶν εἶδε νὰ πυρπολῆται ἡ Τροία καὶ νὰ ἐρειπώνωνται τὰ Πέργαμα, ὁ πρὶν ὑπερήφανος γιὰ τοὺς τόσους λαοὺς καὶ τὶς τόσες χῶρες κυρίαρχος τῆς Ἀσίας. Καὶ τ' ἀπομεινάρια τῆς θύελλας, ὅσα ἐσώθησαν εἴδανε νὰ κοίτεται στὴν ἀκτὴ ἕνα μεγάλο κορμί, μὲ τὸ κεφάλι χωρισμένο ἀπὸ τοὺς ὤμους του, ἕνα σῶμα χωρὶς ὄνομα. Κι' ἀπὸ πάνω του νὰ περνοῦν τ' ἅρματα τῶν νικητῶν.

⁂

Ἄκουσεν ἡ Ἑλένη ξαγρυπνῶντας στὸ κρεββάτι τοῦ ἔρωτος, τὶς πολεμικὲς ἰαχὲς κι' ἐκατάλαβε. Πήδησε μισόγυμνη κάτω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἐστάθηκε φρικιῶντας, τὸ στρεβλωμένο μυαλό της ἀνεζήτησε τὸν τρόπον νὰ σωθῆ ἀπ' τὴν καταιγίδα ποὺ ἤτανε δημιούργημα τῆς προδοσίας της. Ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ συζυγικοῦ της καταφυγίου, ἐκλείδωσε ἐκεῖ τὸν Δηΐφοβον κι' ἔτρεξεν ἀνὰ μέσον τῶν στοῶν ἀναζητῶντας τοὺς Ἕλληνας. Εἶδε τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὸν ἐκάλεσεν. Ὁ Μενέλαος παρουσιάσθηκε καὶ κεῖνος σὲ λίγο. Τοὺς ἐπῆγεν ἐκεῖ ὅπου εἶχεν ἐγκαταλείψει λίγο πρὶν τὴν κούνια τοῦ ἔρωτος καὶ οἱ δυὸ ἀρχηγοί, ὕστερ' ἀπὸ σκληρὸν ἀγῶνα σκοτώσανε τὸν διπλᾶ προδωμένον Δηΐφοβον.

Τὰ ἀνάκτορα, πλημμυρισμένα μὲ αἷμα, τρίζουνε τώρα στὶς τεράστιες φλόγες ποὺ κατατρῶνε τὸν πλοῦτον τους. Ἡ φρίκη δρασκελίζει τοὺς διαδρόμους των κι' οἱ τριγμοὶ τῆς φωτιᾶς συνοδεύουνε τοὺς θρήνους μιᾶς ψυχῆς ποὺ γυρεύει στὸν θάνατο τὴν ἀπολύτρωσι καὶ τὴν ἀγωνία τῆς ἕνωσι μὲ τὴν νεκρὴν ἀγάπη της, ποὺ δὲν ἀπήλαυσε στὴν ζωήν. Συνοδεύει τὰ ἐπιθανάτια σκιρτήματα τῆς καρδιᾶς τῆς Πανδάρεως...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

⁂

(Εἴκοσι δύο ἐκλεκτὰ διηγήματα «Μεταξὺ Ἱστορίας καὶ Θρύλου» ἐκτυπωθέντα εἰς κομψὸν τόμον πωλοῦνται ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ἀποστέλλονται εἰς τοὺς ἐμβάζοντας εἰς τὸν «Θησαυρὸν» δρχ. 100.)

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἔξη παρὰ τέταρτο ἕως ἔξη μ. μ.

Ὑπὸ ΠΑΝ. ΠΑΑΠΔΟΥΚΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
Ὁ Γιῶργος—Ἡ Ἀλίκη.

(Εἶνε ἔξη παρὰ τέταρτο. Ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Ἀλίκη κάθονται στὸ μικρό τους σαλονάκι καὶ περιμένουν μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν ἄφιξι τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Τὸ μισοσκόταδο ἔχει τυλίξει τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ πρόσωπα μὲ τὴ μελαγχολικὴ ἀπόχρωσι τῆς πλήξεως).

ΓΙΩΡΓΟΣ. (κυττάζοντας τὸ ρολόϊ του).— Ἂν διακρίνω καλά, ἡ ὥρα εἶνε ἔξη παρὰ τέταρτο.

ΑΛΙΚΗ.— Ἀκόμα ἕνα τέταρτο γιὰ νἄρθη τὸ φῶς.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Εἶνε ἡ πιὸ μελαγχολικὴ ὥρα τοῦ ἡμερονυκτίου αὐτή. Καὶ τόσον καιρὸ ποὺ τὸ φῶς ἦτανε στὴ διάθεσί μας, δὲν εἴχαμε ὑποπτευθῆ τὸ θλιβερό της χαρακτῆρα... Μοῦ φέρνει τόση πλῆξι αὐτὸ τὸ σκοτάδι. Μοῦ γεννάει στὸ νοῦ ἕνα σωρὸ μελαγχολικὲς σκέψεις.

(μικρὴ σιωπή)

ΑΛΙΚΗ.— Τί σκέπτεσαι τώρα;

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Θὰ τὸ βρῆς λίγο περίεργο. Χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω πῶς, θυμᾶμαι τὸ γάμο μας.

ΑΛΙΚΗ (μὲ θυμό).— Μποροῦσες νὰ εἶσαι πιὸ λεπτὸς ἀπέναντί μου, νομίζω.

ΓΙΩΡΓΟΣ (μ' ἔκπληξι).— Γιατί; Εἶπα τίποτα ποὺ νὰ σὲ θίγη;

ΑΛΙΚΗ.— Εἶπες ὅτι αὐτὸ τὸ σκοτάδι σοῦ φέρνει στὸ νοῦ ἕνα σωρὸ μελαγχολικὲς σκέψεις. Καὶ ἀμέσως κατόπιν ὅταν σὲ ρώτησα τί σκέπτεσαι, μοῦ ἀπήντησες ὅτι σκέπτεσαι τὸ γάμο μας, ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ γάμος μας εἶνε, γιὰ σένα, μιὰ θλιβερὴ ἱστορία.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Ὄχι, ἀγάπη μου. Δὲν εἶνε.

ΑΛΙΚΗ.— Καὶ ὅμως τὸ εἶπες.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Αὐτὸ ἔγινε ἐντελῶς συμπτωματικά.

ΑΛΙΚΗ.— Καὶ συμπτωματικὰ νὰ ἔγινε, φανερώνει τὴν ἰδέα ποὺ ἔχεις γιὰ τὸ γάμο μας. Ἔπρεπε νὰ περάσουν τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ παντρευτήκαμε, γιὰ νὰ μάθω τὶς ἀληθινές σου σκέψεις γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Εἶσαι ἄδικη μαζί μου. Νομίζω ὅτι σ' ὅλα αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια δὲν σοῦ ἔδωσα ποτὲ ἀφορμὴ νὰ πιστέψης ὅτι σκέπτομαι τὸ γάμο μας σὰν μιὰ θλιβερὴ ἱστορία.

ΑΛΙΚΗ.— Κατώρθωσες νὰ κρύβεσαι. Κι' ἔπρεπε νἄρθη αὐτὸς ὁ εὐλογημένος περιορισμὸς τοῦ ρεύματος, καὶ ν' ἁπλωθῆ τὸ σκοτάδι γύρω μας, γιὰ νὰ φωτισθῶ σ' αὐτὸ τὸ σοβαρὸ ζήτημα.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Καταλαβαίνεις ὅτι λὲς ἀνοησίες, Ἀλίκη;

ΑΛΙΚΗ.— Ὥστε ἔχεις τὴν ἰδέα ὅτι εἶμαι καὶ ἀνόητη. Κι' αὐτὸ πρώτη φορὰ τ' ἀκούω.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Εἶσαι ἀνόητη αὐτὴ τὴ στιγμή.

ΑΛΙΚΗ.— Ἤμουν ἀνόητη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ γνώρισα.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸ εἶχα καταλάβει. Τώρα τὸ ἀνακαλύπτω, μ' αὐτὴ τὴν ἠλιθία συζήτησι ποὺ κάναμε.

ΑΛΙΚΗ.— Ὥστε εἶμαι καὶ ἠλίθια, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα...

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Φαίνεται πὼς ἔχεις τὰ νεῦρά σου ἀπόψε.

ΑΛΙΚΗ.— Τώρα θὰ μὲ βγάλης καὶ νευρασθενική. Εἶμαι λοιπὸν ἀνόητη, ἠλίθια καὶ νευρασθενική.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Μὰ δὲν μοῦ λὲς ἕνα πρᾶγμα σὲ παρακαλῶ. Θέλεις καὶ τὰ λὲς αὐτὰ τὰ περίεργα πράγματα ἀπόψε ἢ θοῦ ξεφεύγουν μόνα τους;

ΑΛΙΚΗ.— Ἂν καταλαβαίνω καλά, πᾶς νὰ μὲ βγάλης καὶ τρελλή.

ΓΙΩΡΓΟΣ. — Ἂν ἕνας ἄλλος ἄκουγε τὴ συζήτησί μας αὐτή, πολὺ φοβᾶμαι ἂν δὲν θἄβγαζε διαφορετικὸ συμπέρασμα γιὰ σένα.

ΑΛΙΚΗ.— Δὲν σοῦ εἶπα ἐγώ; Τώρα εἶμαι καὶ τρελλή!

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τουλάχιστον!

ΑΛΙΚΗ.— Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σ' ἀκούω νὰ μιλᾶς ἔτσι.

ΓΙΩΡΓΟΣ.—Κι' ἐγὼ πρώτη φορὰ ἀκούω ἐσένα νὰ λὲς τέτοια λόγια.

ΑΛΙΚΗ.— Σὲ πληροφορῶ, ὅτι εἶνε καὶ ἡ τελευταία.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Γιατί; Σκέ

πτεσαι νὰ γίνης κωφάλαλος;

ΑΛΙΚΗ.— Κάτι καλύτερο. Σκέπτομαι ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ξαναποῦμε πιὰ τίποτε μεταξύ μας: Ἐγὼ εἶμαι ἠλίθια, νευρασθενικὴ καὶ τρελλή. Ἐὰν σκέπτεσαι πὼς ὁ γάμος μας ἦταν σὰν μιὰ θλιβερὴ ἱστορία, τώρα ἀνακαλύπτω πὼς ἔχεις δίκηο. Εἶνε πιὸ θλιβερὴ γιὰ μένα. Αὐτὰ εἶνε ὅσα εἴχαμε νὰ ποῦμε μεταξύ μας. Τώρα δὲν μένει παρὰ...

ΓΙΩΡΓΟΣ.— ... Νὰ χωρίσουμε!

ΑΛΙΚΗ.— Ἀκριβῶς. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πιὰ μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει τόσο κολακευτικὴ ἰδέα γιὰ μένα.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Ἀλίκη, καταλαβαίνεις ὅτι αὐτὰ ποὺ λές...

ΑΛΙΚΗ (νευριασμένη).— Φτάνει σὲ παρακαλῶ. Μὴν ἀποπειραθῆς νὰ δώσῃς κανένα ἄλλο κοσμητικὸ ἐπίθετο στὰ λόγια μου, γιατὶ μὲ τὰ νεῦρα ποὺ ἔχω μπορεῖ νὰ σηκώσω κανένα βάζο καὶ...

(Ὁ Γιῶργος δὲν ἀπαντᾷ. Ἐπακολουθεῖ μικρὴ σιγὴ ἀκόμα).

ΑΛΙΚΗ.— Δὲν μιλᾶς, αἴ;

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Ὄχι. Περιμένω νἄρθῃ τὸ φῶς.

ΑΛΙΚΗ.— Γιὰ μέναν ἦρθε!

(Ἀκόμα λίγη σιωπή. Κι' ἔπειτα τὸ φῶς ἀνάβει ξαφνικὰ καὶ φωτίζει ἄπλετα πρόσωπα καὶ πράγματα. Ὅλα παίρνουν μιὰ χαρούμενη ὄψι... Ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Ἀλίκη ἔχουν στὴν ἀρχὴ κατεβασμένα τὰ πρόσωπά τους καὶ κυττάζουν κάτω, σὰν νὰ ντρέπωνται. Ἔπειτα κυττάζονται στὰ μάτια καὶ βάζουν καὶ οἱ δυὸ τὰ γέλια. Ὁ Γιῶργος σηκώνεται, πάει κοντὰ στὴν Ἀλίκη, ὅπως κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀκουμπάει τὸ χέρι του στὰ μαλλιά της καὶ σκύβει στ' αὐτί της).

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Δὲν ντρεπώμαστε, λέω ἐγώ... Εἶνε πράματα αὐτὰ ποὺ εἴπαμε ἀπόψε;

ΑΛΙΚΗ (χαϊδεύοντάς του τὸ χέρι).— Ξέρω κι' ἐγώ... Τώρα μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μὴ τὰ εἴπαμε...

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Εἶνε γιατὶ ἦρθε τὸ φῶς, ἀγάπη μου! Εἶδες πὼς μιὰ λάμπα τῶν σαράντα κυρίων ἔχει τὴ δύναμι νὰ σκοτώνῃ ὅλες τὶς κακὲς σκέψεις ποὺ κάναμε στὸ σκοτάδι;

ΑΛΙΚΗ.— Ἀλήθεια, Γιῶργο... Τώρα αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου σὰν ἄλλον ἄνθρωπο!

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Πῶς σοῦ φαίνονται αὐτὰ ποὺ εἶπες πρίν; 10

ΑΛΙΚΗ.— Ἀνόητα, ἠλίθια καὶ γελοῖα.

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Βλέπεις πόσο δίκηο εἶχα ὅταν σοὔλεγα ὅτι τὸ σκοτάδι φέρνει θλιβερὲς σκέψεις στὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

ΑΛΙΚΗ.— Εὐτυχῶς ὅτι ἡ μέρα μεγαλώνει. Κι' ἔτσι δὲν θἄχουμε ἀφορμὴ πιὰ νὰ ξανακάνωμε τέτοιες σκέψεις.

ΑΛΙΚΗ.— Τί θὰ κάνῃς;

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, θὰ πάρω αὔριο μιὰ λάμπα τοῦ πετρελαίου.

ΑΛΙΚΗ.— Καὶ ὅμως. Γιὰ θυμήσου κάποια φορὰ τί μοὔλεγες;...

ΓΙΩΡΓΟΣ.— Τί σοὔλεγα;

ΑΛΙΚΗ.— Ὅτι τὰ μάτια μου εἶνε γεμάτα φῶς ποὺ φωτίζει τὴ ζωή σου.

ΓΙΩΡΓΟΣ (μὲ χαμόγελο).— Καλά, χρυσό μου. Ἂν δὲν βρῶ πετρέλαιο, τότε θὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας μ' αὐτά...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΑΘΩΕΣ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΕΣ

Μιὰ ὑπέροχη ΜΗΤΕΡΑ

Ἦταν ἀλλαγὴ σαιζόν. Καὶ στὸν μεγάλο ραπτικὸ οἶκο γυναικείων ἐνδυμάτων εἶχε πέσει πολὺ δουλειά.

Ἡ κυρία Δέσποινα, ἡ ἰδιοκτήτρια καὶ ἡ προϊσταμένη τοῦ καταστήματος ἔκανε πρόβα σὲ μιὰ πελάτισσα, σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο. Στὴ διπλανή, μεγάλη αἴθουσα τὰ κορίτσια ἔρραβαν ἄλλα μὲ τὴ μηχανὴ καὶ ἄλλα μὲ τὸ χέρι.

Ἔξαφνα ἡ δουλειὰ ἐσταμάτησε καὶ ἐδημιουργήθη μιὰ ταραχή.

— Καλέ, πιάστε την!...

— Ἀνοῖξτε τὸ παράθυρο.

Κάποια εἶχε λιποθυμήσει. Ὅλες συνεκεντρώθησαν γύρω της καὶ τὴν περιποιόνταν νὰ συνέλθῃ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ μεγάλη τζαμένια πόρτα καὶ μπῆκε ἡ κυρία Δέσποινα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε

— Ἡ Κούλα ἐλιποθύμησε, τῆς εἶπαν

Ἐπλησίασε καὶ ἔπιασε τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὸ χέρι. Ἐκείνη ἄρχισε νὰ συνέρχεται καὶ ἄνοιξε τὰ μεγάλα, ἀθῶα μάτια της.

— Τί ἔχεις, παιδί μου; τὴν ρώτησε ἡ κυρία Δέσποινα.

— Τίποτε, ἀπήντησε μὲ σβυσμένη φωνή.

— Σήκω νὰ πᾷς στὸ σπίτι σου.

— Ὄχι, κυρία. Τώρα εἶμαι καλά. Ἦταν μιὰ ξαφνικὴ ἀδιαθεσία, ποὺ μοῦ πέρασε.

Ἡ κυρία Δέσποινα τὴν ἐκύτταξε μὲ συμπάθεια.

— Καλά, τῆς εἶπε. Ἂν ὅμως δὲν αἰσθάνεσαι καλά, νὰ μὴ καθήσῃς.

Ἡ δουλειὰ ξανάρχισε καὶ συνεχίσθηκε χωρὶς ἄλλο ἐπεισόδιο μέχρι τὸ βράδυ, ὁπότε ἐσήμανε ἡ ὥρα τῆς διακοπῆς. Τὰ κορίτσια μὲ ξεφωνητὰ ἔφυγαν. Τὸ ἐργαστήριο ἐρημώθηκε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐμπῆκε ἡ κυρία Δέσποινα. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ παντοῦ καὶ κατόπιν ἔσβυσε τὸ φῶς. Ἐκλείδωσε τὸ μαγαζὶ καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα. Ὅταν βρέθηκε στὴν αὐλή, εἶδε στὸ βάθος στὴ σκιὰ ποὺ ἔρριχναν μερικὰ μεγάλα κιβώτια, μιὰ ἀνθρώπινη σιλουέττα. Ἐτράβηξε κατὰ κεῖ καὶ πλησιάζοντας διέκρινε μέσα στὸ ἐλαφρὸ σκοτάδι τὴν Κούλα.

— Τί κάνεις ἐδῶ; τὴν ρώτησε.

— Τίποτε, ἀπήντησε ἡ νέα.

— Πῶς τίποτε;

Δὲν ἀπήντησε.

— Λέγε λοιπόν, τί κάνεις ἐδῶ; ξαναεῖπε πιὸ ἐπιτακτικὰ ἡ προϊσταμένη καὶ ἔπιασε τὴ μικρὴ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Περιμένω κάποιον μουρμούρισε ἡ Κούλα καὶ ἦταν ἕτοιμη ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάματα.

— Ποιόν; Λέγε μου.

— Τὸν Νίκο

— Τὸν γυιό μου;

— Ναί.

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Ἡ κυρία Δέσποινα ἐστάθη γιὰ λίγο σκεπτική. Ἔπειτα ἐτράβηξε τὴν κοπέλλα ἀπὸ τὸ χέρι λέγοντάς της:

— Ἔλα μαζί μου, στὸ γραφεῖο.

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρία, ἔκαμε ἡ Κούλα καὶ ξέσπασε σὲ σπαρακτικὸ κλάμα

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶπε μὲ καλωσύνη ἡ κυρία. Θέλω νὰ μιλήσουμε.

Ἀνέβηκαν στὸ γραφεῖο. Ἡ Κούλα ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ.

— Λοιπὸν πές μου: Ἔχεις σχέσεις μὲ τὸν γυιό μου; ρώτησε ἡ Δέσποινα.

Ἡ νέα κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Πόσο καιρὸ σχετίζεσθε;

— Ἕνα χρόνο.

— Καὶ γιατὶ τὸν περίμενες ἀπόψε;

— Γιὰ νὰ τοῦ πῶ κάτι σπουδαῖο.

— Τί; Πέςμου το ἐμένα

— Δὲν μπορῶ, κυρία.

— Δὲν μοῦ λές; εἶπε. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις νὰ πῇς στὸν Νίκο ἔχει σχέσι μὲ τὴ λιποθυμία σου τὸ ἀπόγευμα;

Ἡ Κούλα ἄρχισε νὰ κλαίῃ σπαρακτικώτερα. Μὰ ἡ ἔμπειρη γυναῖκα εἶχε πιὰ καταλάβει. Ἅρπαξε τὴ νέα ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὴν ἐκύτταξε κατάματα μὲ βλέμμα ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Ὥστε θὰ μὲ κάμῃς γιαγιά; Θὰ φέρῃς στὸν κόσμο ἕνα παιδὶ τοῦ Νίκου;

Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε θερμά. Ἡ Κούλα, ποὺ δὲν τὸ περίμενε αὐτό, ἐσάστισε καὶ ἔπαψε νὰ κλαίῃ. Τώρα ἔκλαιε ἡ κυρία Δέσποινα ἀπὸ τὴ χαρά της.

— Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες, παιδί μου, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή; εἶπε στὴν Κούλα

— Φοβόμουνα, κυρία.

— Νὰ μὴ μὲ λὲς πιὰ κυρία. Νὰ μὲ λὲς μητέρα. Καὶ ὁ προκομμένος ὁ γυιός μου τί λέει;

— Ἄχ, κυρία!...

— Τί;

— Μοῦ φαίνεται πὼς μὲ ἀποφεύγει. Θαρρῶ πὼς θέλει νὰ μὲ ἀφήσῃ.

Ἡ κυρία Δέσποινα ἀγρίεψε

— Νὰ σὲ ἀφήσῃ; ἐφώναξε. Δὲν εἶνε καλά. Θὰ τὸν τσακίσω στὸ ξύλο. Θὰ τὸν διώξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἂν τολμήσῃ νὰ πῇ πὼς δὲν θέλει νὰ σὲ παντρευθῇ. Ἄκου τί λέει; Τοὔδωσες τὰ νειᾶτα σου, τοὔδωσες τὴν ψυχή σου καὶ τώρα θέλει νὰ σὲ ἀφήσῃ; Μὴ στενοχωριέσαι, παιδί μου. Θὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ αὔριο. Τώρα πᾶμε στὸ σπίτι. Ἀπὸ σήμερα θὰ μένῃς στὸ δικό μου σπίτι, κοντά μου.

ΦΕΥΓΕΙ Ο ΓΥΙΟΣ

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κυρία Δέσποινα ἐμπῆκε πρωῒ πρωῒ στὸ δωμάτιο τοῦ γυιοῦ της.

— Ξύπνα, τοῦ εἶπε. Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω

— Μὰ εἶνε τόσο ἐπεῖγον; ἔκαμε αὐτὸς μαχμουρλίδικα.

— Βέβαια καὶ εἶνε ἐπεῖγον. Ξέρεις, ὅτι τὴν Κούλα τὴν ἔφερα ἐδῶ, στὸ σπίτι μας.

Ἐκεῖνος ἐτινάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ φώναξε:

— Τί ἔκαμες λέει;

— Αὐτὸ ποὺ ἄκουσες. Ἡ Κούλα εἶνε πιὰ ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ μας. Καὶ ἦρθα νὰ σὲ ρωτήσω πότε σκέφτεσαι νὰ τὴν παντρευθῇς

— Ποτέ.

— Ποτὲ εἶπες;

— Ναί, ποτέ.

— Ξέρεις σὲ ποιὰ κατάστασι τὴν ἔχεις φέρει;

— Ναί τὸ ξέρω, μὰ ἐκείνη φταίει. Δὲν μὲ ἄκουσε, ὅταν τῆς ἔλεγα νὰ τὴν πάω ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ βάσανο

— Ποιὸ βάσανο; Τὸ παιδί;

— Ναί

— Τρελλάθηκες; Σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ μιὰ τέτοια σκέψι; Σήκω ἀμέσως νὰ πᾷς ἴπλα, στὴν Κούλα καὶ νὰ τῆς ζητήσῃς συγγνώμη γιὰ ὅσα τὴν ἔκαμες νὰ ὑποφέρῃ. Καὶ νὰ τῆς πῇς ὅτι θὰ τὴν παντρευθῇς

— Δὲν πρόκειται νὰ τὴν παντρευθῶ.

— Τότε νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Ἀκοῦς; Τώρα ἀμέσως.

— Θὰ φύγω! Νομίζεις πὼς θὰ μὲ φοβίσῃς; Ἔννοια σου καὶ εἶμαι ἱκανὸς νὰ ζήσω μόνος μου

Πικρὰ δάκρυα ἔχυσε ἡ καϋμένη ἡ Κούλα, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Νῖκος προτίμησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρας του παρὰ νὰ τὴν παντρευθῇ. Μὰ ἡ κυρία Δέσποινα τὴν παρηγόρησε ὅσο μποροῦσε.

— Δὲν θέλω νὰ στενοχωρῆσαι, τῆς εἶπε. Ἐσὺ θὰ μείνῃς γιὰ πάντα κοντά μου καὶ θὰ εἶσαι τὸ παιδί μου, τὸ ἀγαπημένο μου παιδί. Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες μποροῦμε νὰ ζήσουμε καὶ χωρὶς τοὺς ἄνδρες. Οἱ ἄνδρες ὅμως δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς ἐμᾶς. Ἄστονε τὸν προκομένο τὸν γυιό μου νὰ γυρίζῃ. Αὐτὸς θὰ βγῇ ζημιωμένος

Ο ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΟΣ ΝΕΟΣ

Πέρασε ἀρκετὸς καιρός. Ἡ Κούλα ἔμενε στὸ σπίτι τῆς κυρίας Δέσποινας, ἡ ὁποία τὴν θεωροῦσε ὡς πραγματικὴ νύφη της ἀδιάφορο ἂν ὁ γυιός της δὲν τὴν εἶχε στεφανωθῇ. Ἀλλὰ ἡ φτωχὴ νέα ἦταν πολὺ δυστυχισμένη, γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ ἀγάπησε καὶ ποὺ τοῦ ἔδωσε τὴν δροσιὰ τῆς νεότητός της, εἶχε ὕγει μακρυὰ καὶ ἀπὸ τὴ μάνα του ἀκόμη, γιὰ νὰ μὴ τὴν παντρευθῇ.

Ποῦ ἦταν καὶ τὸ τί ἔκανε, δὲν ἤξεραν. Καμμιὰ εἴδησις δεν εἶχε ἔρθει ἀπὸ αὐτόν.

— Καλύτερα νὰ μὴν ἀκούω τίποτε γιὰ δαῦτον, ἔλεγε μὲ πεῖσμα ἡ κυρία Δέσποινα

Τὸν εἶχε πράγματι συχαθῆ γιὰ τὴ διαγωγὴ ποὺ ἔδειξε. Μὰ ὅταν μιὰ μέρα ἦρθε ἡ ἄσχημη εἴδησις, ὅτι ὁ γυιός της ἐφυλακίσθη γιὰ ἕνα χρέος, ποὺ εἶχε συνάψει καὶ ποὺ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκινησί της. Ντύθηκε γρήγορα - γρήγορα καὶ ἔτρεξε στὴ φυλακή.

Πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἰδῇ τὸν γυιό της. Ὁ διευθυντὴς διέταξε ἕναν φύλακα καὶ πῆγε καὶ τὸν ἔφερε. Ἦταν ἀξιοθρήνητος. Ὅταν ἀντίκρυσε τὴ μάνα του, τάχασε.

Κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ δάγκωσε τὰ χείλη του, γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ.

— Εἶδες ποῦ κατήντησες; τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του μὲ φαινομενικὴ αὐστηρότητα.

Ὁ διευθυντὴς τοὺς ἄφησε μόνους. Τότε ὁ παραστρατημένος νέος ἐγονάτισε μπροστὰ στὴ μητέρα του, ἐπῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ ἐφίλησε

— Συγχώρησέ με μητέρα, ψιθύρισε.

Ἡ μητέρα ἔβγαλε τὸ μαντῆλι της γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυα, ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει τὰ μάτια της

— Καλά, καλά, τοῦ εἶπε, μὴ στενοχωρεῖσαι. Ὅλα θὰ κανονισθοῦν. Θὰ πληρώσω τὸ χρέος σου καὶ θὰ σὲ ἀφήσουν ἐλεύθερο.

— Ὄχι, μητέρα. Πρέπει αὐτοὺς τοὺς ἔξη μῆνες νὰ μείνω στὴ φυλακή, γιατὶ αὐτὸ θὰ εἶνε μιὰ ἐξιλέωσις γιὰ μένα.

Μὰ ἦταν ἀργὰ πιά. Ἡ μητέρα του εἶχε κιόλας πληρώσει καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὸν ἄφηναν ἐλεύθερο. Δὲν τοῦ εἶπε ὅμως τίποτε

— Πήγαινε τώρα στὸ κελλί σου, τοῦ εἶπε καὶ μὴ στενοχωρῆσαι.

Ἐσηκώθη, προχώρησε λίγο καὶ σταμάτησε.

— Μητέρα.. εἶπε καὶ κόμπιασε.

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του

— Ἤθελα νὰ μοῦ πῇς...

— Ξέρω τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ, τοῦ εἶπε. Τί κάνει ἡ Κούλα...

— Ναί.

— Καλὰ εἶνε καὶ σὲ περιμένει.

— Εὐχαριστῶ, μητέρα

Καὶ γύρισε στὸ κελλὶ λάμποντας ἀπὸ χαρά. Τὴν ἄλλη μέρα τὸν ἐκάλεσε ὁ διευθυντὴς στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι ἐλεύθερος

— Πλήρωσε ἡ μητέρα μου; ρώτησε.

— Ναί.

Τὰ μάτια του ἐβούρκωσαν. Ἀπεχαιρέτησε τὸν διευθυντὴ καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὅταν ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν βαρειά, σιδερένια πόρτα βρέθηκε ἀπέναντι στὴ Κούλα καὶ στὸ παιδί του, ποὺ τὸ κρατοῦσε αὐτὴ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της

Τὸν ἔπνιξε ἡ συγκίνησις. Τὴν ἐκύτταξε μονάχα πίσω ἀπὸ ἕνα χείμαρρο γλυκῶν δακρύων καὶ τῆς ἐχαμογέλασε. Καὶ δὲν μπόρεσε οὔτε μιὰ λέξι νὰ τῆς πῇ...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

26.- Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐμείναμε ὡς ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Γασκώνου φυσικοῦ, συζητῶντας γιὰ τὰ καταπληκτικὰ πειράματά του καὶ ἑτοιμαζόμασταν νὰ ἐπιστρέψωμε στὴν πόλι καταγοητευμένοι ἀπὸ ὅσα εἴδαμε καὶ ἀκούσαμε, ὁπότε ξαφνικὰ ἕνας νεαρὸς βοηθὸς τοῦ φυσικοῦ ἦλθε καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψι κάποιου κυρίου.

— Μείνετελίγο ἀκόμη μᾶς εἶπε τότε ὁ φυσικός. Μείνετε γιὰ νὰ γνωρίσετε μιὰν ἐξέχουσα φυσιογνωμία τοῦ νησιοῦ μας: Τὸν Βιεννέζο δόκτορα Κὰρλ Σέϊνταλ, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν κατάργησι τοῦ θανάτου...

Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀνακοίνωσις τοῦ φυσικοῦ μᾶς ἐκάρφωσε ἀναποφάσιστους στὶς θέσεις μας καὶ σὲ λίγο εἴδαμε νὰ μπαίνῃ τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ φυσικοῦ ἕνας σεβάσμιος κύριος ὡς ἑξῆντα πέντε ἐτῶν.

Μετὰ τὶς τυπικὲς συστάσεις, ὁ δόκτωρ Σέϊνταλ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας πρόσχαρος καὶ ἐμηλικιωτάτος ἄνθρωπος ἔδειξε τόσο ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν περιπέτειά μας, ὥστε ἡ Φιλίτσα ποὺ δὲν ἀργοῦσε καὶ πολὺ νὰ πάρῃ θάρρος, τὸν ρώτησε κάποιαν στιγμή:

— Ὥστε, δόκτωρ ἐπιτύχατε νὰ ἀνακαλύψετε τὸ ἐλιξήριο τῆς ἀθανασίας;

Ὁ Σέϊνταλ ἐχάϊδεψε χαμογελῶντας τὴν γενειάδα καὶ ἀπήντησε μὲ καλωσύνη:

— Ἀσχολοῦμαι ἀπὸ χρόνια μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ τὰ πειράματα ποὺ ἔκανα ἐπάνω σ' ὡρισμένα ζῶα, τῶν ὁποίων κατώρθωσα νὰ παρατείνω ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὴν ζωή, μοῦ ἀπέδειξαν ὅτι ἡ κατάργησις τοῦ θανάτου δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον

— Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἐλπίζῃ ἡ ἀνθρωπότης ὅτι θὰ καταργηθῇ ὁ θάνατος;

— Ἄ, αὐτὸ ὄχι, ἔκανε ὁ δόκτωρ ποὺ ἔγινε ξαφνικὰ σοβαρός. Στὴν ἀρχὴ τὰ πειράματά μου εἶχαν πράγματι αὐτὸ τὸν σκοπὸ νὰ χαρίσουν τὴν ἀθανασία στὴν ἀνθρωπότητα. Ὅσο ὅμως μελετῶ σοβαρώτερα τὸ ζήτημα τόσο καταλήγω στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ κατάργησις τοῦ θανάτου θὰ ἦταν μιὰ ἀπάνθρωπη ἐπινόησις γιὰ τὸν ἄνθρωπο...

Τὸν ἐκυττάξαμε στὰ μάτια περίεργοι. Καὶ ἐκεῖνος, σὰν νὰ ἐκατάλαβε τὴν σκέψι μας ἐσυνέχισε:

— Ἐσκεφθήκατε μήπως ποτέ, τί θὰ συνέβαινε ἄν, ὄχι ἐγὼ τώρα μὲ τὰ πειράματά μου ἀλλὰ μιὰ ἀνεξιχνίαστη αἴφνης δύναμις κατώρθωνεν νὰ σταματήσῃ τὴν μοιραία πορεία τοῦ θανάτου στὸν κόσμο;... Τί θὰ συνέβαινε ἂν ξαφνικὰ κατηργεῖτο ὁ θάνατος;

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, καὶ καθὼς μᾶς εἶδε ὅλους σιωπηλούς, ὁ δόκτωρ Σέϊνταλ ἐξακολούθησε:

— Κόσμοι νέοι θὰ προσετίθεντο στὸ διάστημα στοὺς ἤδη ὑπάρχοντας, ποὺ ὑπερβαίνοντας τὸν κύκλο τῆς ζωῆς ποὺ τοὺς ὁρίζουν οἱ ὑπέρτατοι νόμοι τῆς Δημιουργίας θὰ ἐπιζοῦσαν διαταράσσοντας ἔτσι τὴν κοσμικὴ ἰσορροπία..

»Ἡ ἀτμόσφαιρα θὰ ἐγέμιζε ἀπὸ τὰ πυκνὰ σμήνη τῶν πτηνῶν ποὺ μὲ τὶς πτέρυγές των θὰ ἐκάλυπταν πραγματικὰ τὸν ἥλιο, ἡ θάλασσα θὰ ἔπηζε ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ψαριῶν, στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς θὰ καθίστατο προβληματικὴ ἡ κίνησις, διότι θὰ ἐπύκνωναν σὲ σημεῖον ἀπίστευτο οἱ τάξεις τῶν ζωντανῶν πλασμάτων καὶ τῶν φυτῶν καὶ ὁ ἴδιος ὀργασμὸς θὰ παρετηρεῖτο καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς

»Ἡ γονιμότης τῶν διαφόρων ζωντανῶν πλασμάτων καὶ τῶν φυτῶν εἶνε καταπληκτικὴ καὶ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως. Εἶνε πράγματι καταπληκτικὰ τὰ ἀποτελέσματα στὰ ὁποῖα καταλήγουν οἱ ὑπολογισμοὶ σοβαρῶν ἐπισημόνων ποὺ εἶχαν τὴν περιέργεια καὶ ὑπομονὴ νὰ καθήσουν νὰ ὑπολογίσουν τὴν γονιμότητα διαφόρων πλασμάτων, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν θὰ ἐπενέβαινε καμμιὰ δύναμις φθορᾶς καὶ καταστροφῆς

»Ἄν, λοιπόν, κατηργεῖτο ὁ θάνατος τὸ ἀνθρώπινο εἶδος θὰ διπλασιαζόταν ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου τοῦ αἰῶνος. Καὶ ἂν ὑποθέσωμε ὅτι ὁ θάνατος ἐκήρυσσε ἀπεργία γιὰ μερικοὺς αἰῶνες, ἕως τὸ ἔτος 3000 ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου μας θὰ σκεπαζόταν ἀπὸ τόσο πυκνὸ στρῶμα ἀνθρώπων, ὥστε οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ ἐπιζήσουν! Θὰ εἶχε πραγματικῶς δημιουργηθῆ τὸ ἀδιαχώρητο!

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ

ΕΝΑ ΓΛΕΝΤΙ

Αἰσθηματικὸ κομψογραφηματάκι

Τὰ τζάμια τῶν παραθύρων εἶχαν θαμπώσει ἀπὸ τὴν ζέστη καὶ πότε πότε ἐπάνω στὴ γυάλινη ἐπιφάνεια κυλοῦσε ἕνα δάκρυ.

Χαρούμενη καὶ ξέγνοιαστη, ἡ νεολαία διασκέδαζε χορεύοντας.

—Λοιπόν, Τέτα, εἶχα δίκηο νὰ ἐπιμένω νἄρθῃς; ρώτησε ἡ οἰκοδέσποινα, μιὰ νεαρὰ κοπέλλα, στὴν φίλη της ποὺ καθότανε σὲ μιὰν εὔθυμη παρέα ἀπὸ νέους καὶ νέες.

—Φανταστῆτε, παιδιά, ὅτι σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὴν ἔφερα ἐδῶ. Δὲν ἐννοοῦσε νἄρθῃ.

Ἡ παρέα διεμαρτυρήθη ἐντονώτατα, σὲ σημεῖο ποὺ ἡ δυστυχισμένη Τέτα ἀναγκάσθηκε νὰ κλείσῃ μὲ τὰ δυό της χέρια τ' αὐτιά της.

—Παιδιά, ἐφώναξε ὁ Ντόντος, ἕνας θεοπάλαβος τύπος, ἀνεβαίνοντας ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Σταματήσετε γιὰ λίγο τὸν χορό!

Τὰ ζεύγη ἐπλησίασαν, ἀκόμα ἀγκαλιασμένα, ν' ἀκούσουν.

—Παιδιά, συνέχισε ὁ αὐτοδημιουργηθεὶς ρήτωρ, ἡ δεσποινὶς Τέτα δι' ἀγνώστους λόγους σήμερα τὸ βράδυ ἀρνήθηκε νἄρθῃ μαζί μας καὶ ἐχρειάσθηκε σχετικὴ βία γιὰ νὰ τὴν πείσουν. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, ἀγαπητὸ ἀκροατήριο, ἐπικαλοῦμαι τὴν δικίαν ὀργή σας γιὰ νὰ ὑποστῇ σχετικήν τινα τιμωρίαν.

—Μπράβοοο! Ποτὲ ρήτωρ δὲν ἐχειροκροτήθηκε τόσον ἐνθουσιωδῶς

—Ἔλεος! Ἔλεος! ἔλεγε ἡ Τέτα γελῶντας.

— Σιωπή, ἐφώναξε ὁ ρήτωρ. Σιωπή! Σιωπή! Λοιπόν, ἡ ἐπιβαλλομένη τιμωρία γιὰ τὴν κατηγορουμένη εἶνε νὰ περιμένῃ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ καὶ νὰ φιλήσῃ τὸν πρῶτο ποὺ θὰ μπῇ, ὁποιος κι' ἂν εἶνε αὐτός, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ χορέψῃ τρεῖς χοροὺς συνέχεια!

—Ἐσένα θέλουμε! Μπράβο! ἐφώναξαν οἱ ἄλλοι.

—Ἀφῆστέ με νὰ ἀπολογηθῶ, εἶπε ἡ Τέτα γελῶντας.

—Ὄχι, ὄχι!

—Καὶ τώρα, ἐλᾶτε ὅλοι, εἶπε ὁ Ντόντος κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴν καρέκλα, νὰ περιμένωμε τὸ θῦμα.

—Μπράβο, εἶπε ἡ Τέτα ψευτοθυμωμένη καθὼς προχωροῦσαν πρὸς τὴν πόρτα, τόσο ἀποκρουστικὴ εἶμαι λοιπόν, ὥστε νὰ λυπᾶσθε τὸν καβαλλιέρο μου; Κι' ἂν εἶνε κανένας γέρος ἢ ἀσχημομούρης, τί θὰ κάνω;

—Ἀποκλείεται νὰ εἶνε γέρος, ἀφοῦ εἶνε φίλος μας, εἶπε μιὰ ξανθοῦλα, τώρα πιά, γιὰ ἄσχημη... ποιὸς ξέρει! Ἀλήθεια, παιδιά, σκεφθῆτε νὰ εἶνε ὁ Τοτὸς μὲ τὰ γυαλιά!...

Τὸ κουτσομπολιὸ ἐπῆρε κι' ἔδωσε γιὰ τοὺς ἀπόντας καὶ πιθανῶς καβαλλιέρους τῆς Τέτας, κι' ὅπως οἱ γνῶμες ἦσαν διαφορετικές, γινόταν σωστὸ πανδαιμόνιο.

Ξαφνικά, ἀντήχησε τὸ κουδοῦνι. Ἀπότομα, μιὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε, ποὺ τὴν διέκοπταν πότε ἔσβυσαν τὰ πνιγμένα χάχανα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ σαλὸν ἡ Καίτη.

Χαρούμενη ἡ Τέτα, κρεμάστηκε στὸν λαιμό της καὶ τὴν ἐφίλησε.

—Δὲν πιάνει, δὲν πιάνει, ἐφώναξαν ὅλοι μαζί.

Ξανακάθησαν στὴ θέσι τους ἐξηγῶντας χαμηλοφώνως στὴν σαστισμένη Καίτη τί συμβαίνει. Σὲ λίγο, ξαναχτύπησε ἡ πόρτα.

—Παιδιά, εἶπε ὁ Ντόντος, ἄκουσα αὐτοκίνητο ποὺ σταμάτησε. Φαίνεται πὼς θἆναι ὁ Τοτός.

—Σσσ! Σιωπή! μὴ γελᾶτε! Ἔρχεται!

Δὲν εἶχε προλάβει νὰ μπῇ στὸ σαλόνι ὁ νεοφερμένος κι' ὅλη ἡ τρελλοπαρέα ἔρριξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Τέτα

—Ζήτω! Παιδιά, εἶνε ὁ Ντόλης. Ζήτω!

Τρομαγμένη ἡ Τέτα τὸν κυττοῦσε ἀμίλητη, δίχως νὰ καταλαβαίνῃ, ἀλλὰ μήπως μποροῦσε νὰ καταλάβῃ περισσότερα ἐκεῖνος ποὺ κρατοῦσε ἀσυναίσθητα ἀπὸ τὴν μέση τὴν ἀλόξανθη ὄμορφη Τέτα;

—Ἄντε λοιπόν, ἐφώναξαν οἱ ἄλλοι, τὸ φιλί, τὸ φιλί!

Σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο, ἡ Τέτα, ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

—Ἀδύνατον, ἱκέτευσε, ἀδύνατον!

—Μὰ βρὲ παιδιά, τί γίνεται; ρώτησε ὁ Ντόλης.

Τοῦ ἐξήγησαν ὅλοι μαζὶ μὲ φωνές:

—Καὶ τώρα ἀρνεῖται ἡ κυρία νὰ πληρώσῃ τὸ πρόστιμο, εἶπε ἡ Καίτη.

—Δικαίωμά της, ἀπήντησε χαμογελῶντας εἰρωνικὰ ὁ Ντόλης. Ἴσως νἄχῃ λόγους.

—Ἐγὼ λόγους; εἶπε ἡ Τέτα πειραγμένη καὶ μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι ἐπέρασε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό του καὶ τὸν ἐφίλησε γρήγορα στὸ πρόσωπο.

Ἀλλὰ πρὶν προλάβῃ νὰ ξεφύγῃ, ὁ Ντόλης τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τὴν ἐφίλησε στὸ στόμα πρὸς μεγάλον ἐνθουσιασμὸ τῆς παρέας.

—Μπράβο, Ντόλη, δὲν ἀστειεύεσαι!

— Μὰ πρέπει, νἆταν πολὺ κουτός, εἶπε ἐκεῖ μιὰ τέτοια εὐκαιρία. Καὶ τώρα, ἀγαπητή μου νας γελῶντας, καὶ ν' ἀφίσω νὰ μοῦ ξεφύγῃ Τέτα, ἄς χορέψουμε!

Τὰ ζεύγη ἄρχισαν καὶ πάλι νὰ χορεύουν κάτω ἀπὸ τοὺς ἤχους ἑνὸς νοσταλγικοῦ ταγκό

—Τί συμβαίνει, λοιπόν! εἶπε ὁ Ντόλης εἰρωνικά. Βλέπεις ὅτι ἡ τύχη, ἡ μᾶλλον ἡ κουταμάρα τῶν φίλων σου σ' ἔρριξε καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιά μου, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔφυγες δίχως αἰτία, πάνε τώρα ἔξη μῆνες.

—Εἶσαι ἀναιδής, ἀπήντησε ἡ Τέτα θυμωμένη, μὴ μὲ σφίγγῃς τόσο καὶ μὴ νομίζῃς πὼς θὰ ξαναρχίσω νἄχω σχέσεις μαζί σου

—Εἶμαι ἀναιδής, μάλιστα, τὸ παραδέχομαι. Ὅσο γιὰ νὰ ξαναρχίσω νἄχω σχέσεις μαζί σου, δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι, διότι ἁπλῶς ἐγὼ συνεχίζω τὴν ἀγάπη μας, τὴν ὁποία διέκοψες τόσον ἀνόητα.

— Ἐσὺ τὴν ἐσκότωσες πηγαίνοντας μὲ μιὰν ἄλλη. Τὰ χείλη της τρέμανε, ἕτοιμα νὰ κλάψουν. Θἄθελα νἄξερα τί θἄκανες ἂν μ' ἔβλεπες ραντεβοῦ μ' ἕναν ἄλλον.

Ὁ Ντόλης τὴν ἔσφιξε πιὸ πολὺ ἐπάνω του καὶ τῆς ἐψιθύρισε στὸ αὐτί:

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν σὲ εἶδα, ἀγάπη μου διότι θὰ σοῦ χάριζα ἕνα παραδείσιο δῶρο, ἀφοῦ λένε πὼς τὸ ξύλο βγῆκε ἀπὸ τὸν παράδεισο.

— Τέρας! Μοὔρχεται νὰ σοῦ βγάλω τὰ μάτια!

— Ἀαα! Φρόνιμα, ἥσυχα! Ἔλα νὰ καθήσωμε, γιὰ νὰ μὴν ρεζιλευθοῦμε. Ἔλα νὰ σοῦ ἐξηγήσω πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἕνας στιγμιαῖος πόθος

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτα; τίποτα πιά. Σὲ μισῶ

— Τὸ βλέπω! Τὰ ματάκια σου δακρύσανε καὶ εἶσαι ἕτοιμη νὰ κλάψῃς Τέτα, γίνου λογική, σὲ λατρεύω. Ἔξη μῆνες ζῶ σὰν κολασμένος μακρυά σου.

— Μήπως ἐγώ;

— Ὥστε μ' ἀγαπᾷς; ἐγέλασε εἰρωνικά. Τότε γιατὶ μοῦ ἔλεγες ψέματα; Βλέπεις πὼς σ' ἔπιασα!

— Εἶσαι ὁ χειρότερος ἄνθρωπος τῆς γῆς, ἀπήντησε θυμωμένα ἐκείνη. Ὥστε μὲ κορόϊδευες. Ἄφησέ με θέλω νὰ καθίσω.

— Πολὺ καλά, ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνεις καὶ μὲ παρεξηγεῖς, θὰ σ' ἀφίσω ἥσυχη καὶ θὰ φύγω καὶ ἀπὸ δῶ γιὰ νὰ μὴ μὲ βλέπῃς καὶ σοῦ χαλῶ τὸ κέφι. Προηγουμένως ὅμως θὰ πῶ σ' ὅλους ὅτι εἶσαι τὸ πιὸ ἀνόητο κορίτσι τῆς συντροφιᾶς, πεισματάρικο καὶ αὐταρχικό

— Ντόλη ὄχι, μὴ φύγῃς, σὲ λατρεύω.

Πρὶν προλάβῃ ἡ Τέτα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ σταμάτησε τὴ μουσικὴ καὶ εἶπε στὰ ζευγάρια ποὺ τὸν κυττοῦσαν περίεργα:

— Ἀγαπητοί μου φίλοι, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξέρετε ὅτι μεταξύ σας βρίσκεται κάποιος τοῦ ὁποίου τὴν ὕπαρξι τὴν ἀγνοεῖτε, ἢ μᾶλλον δὲν τὴν φανταζόμαστε. Ἔ λοιπόν, σήμερα τὸ βράδυ ἔχετε ἐδῶ κοντά σας τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου, τὴν δεσποινίδα Τέτα!

Εὐτυχῶς ποὺ τὸ σπίτι ἦταν ἀπὸ μπετὸν ἀρμὲ καὶ ἄνθεξε στὰ χοροπηδήματα τῶν πολιτισμένων ἀγρίων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ἔκπληκτη, μὰ ἀφάνταστα εὐτυχισμένη, ἡ Τέτα κυττοῦσε τὸν Ντόλη ζαλισμένη

— Καὶ τώρα δὲν θὰ χορέψουν πιὰ τοὺς ὑπόλοιπους δυὸ χορούς τῆς τιμωρίας; ρώτησε μιὰ μελαχρινοῦλα στὸν σύντροφό της.

— Δὲν εἶνε πιὰ ἀνάγκη ἀπήντησε φιλοσοφικώτατα ἐκεῖνος, γιατὶ σὲ λίγο θὰ χορέψουν τὸν χορὸ τοῦ Ἠσαΐα

ΑΔΩΝΑ

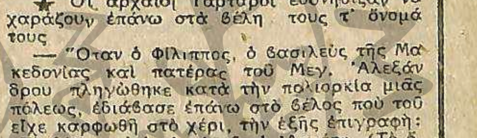
Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε...

★ Οἱ ἀρχαῖοι Τάρταροι ἐσυνήθιζαν νὰ χαράζουν ἐπάνω στὰ βέλη τους τ' ὄνομά τους

— Ὅταν ὁ Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας καὶ πατέρας τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου πληγώθηκε κατὰ τὴν πολιορκία μιᾶς πόλεως, ἐδιάβασε ἐπάνω στὸ βέλος ποὺ τοῦ εἶχε καρφωθῆ στὸ χέρι, τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή: «Τὸ βέλος αὐτὸ τὸ πέταξε ὁ Ἀστέρ». (Τὸ ὄνομα τοῦ Ταρτάρου τοξότου)

★ Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἶχαν νόμο, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὄχι μόνο ὁ ἀφέντης εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πουλήσῃ σὲ ἄλλον τὸν σκλάβο του ποὺ δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ δοῦλος μποροῦσε, καταφεύγοντας στὰ δικαστήρια, νὰ ἐπιβάλῃ στὸν ἀφέντη του νὰ τὸν πουλήσῃ σὲ ἄλλον κύριο ὅταν ἐκεῖνος τὸν κακομεταχειριζόταν πολύ.

★ Μέχρι τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὅλοι οἱ δικασταὶ τοῦ Τονκίνου τῆς Ἰνδοκίνας ἔπρεπε νὰ εἶνε εὐνοῦχοι καὶ νὰ μὴν ἔχουν οἰκογένεια, γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεάζωνται στὶς κρίσεις των ἀπὸ τὶς γυναῖκες

★ Ὅταν, σ' ὡρισμένες ἐπαρχίες τῆς Κίνας ἕνας διαπράξῃ σοβαρὸ παράπτωμα, τιμωροῦν αὐστηρὰ τὸν.. πατέρα του, ἐπειδὴ δὲν ἐφρόντισε νὰ δώσῃ καλὴ ἀνατροφὴ στὸ γυιό του.

Μιά γυναίκα ΕΣΚΟΤΩΣΕ...

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

— Μὰ εἶσαι νέα ἀκόμα, μητέρα, ἔχεις δικαίωμα σ' αὐτὴ τὴν ζωή.

— Ἡ ζωὴ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ καμμιὰ χαρὰ ἀφοῦ δὲν ἔχω τὸ παιδί μου. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου τὴ Λίλια καὶ νὰ τὴν φωνάξω κόρη μου, καμμιὰ εὐτυχία δὲν μπορῶ νἄχω στὴ ζωή.

— Μὰ ἂν ἀθωωθῇς θάρθῃς κοντά μας. Θὰ κατοικήσωμε μαζί. Θὰ ἰδῇς τὸ ἐγγονάκι σου.

Τὰ μάτια τῆς Μάρθας ἄνοιξαν πελώρια.

— Τὸ ἐγγονάκι μου;

— Τὸν μικρὸ Ρομπέρ... ἕνα παλληκάρι τριῶν χρονῶν.

— Ὤ!

Κάτι σαν λυγμὸς ἀκούσθηκε. Καὶ ἡ Μάρθα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της. Πρώτη φορὰ τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια αὐτὰ ποὺ φαίνονταν στερεμένα.

— Βλέπεις, εἶπε ὁ Ἐρνέστ μόλις συγκρατῶντας τὴν συγκίνησί του καὶ αὐτός, βλέπεις, μητέρα, ἔχει ἀκόμα χαρὲς νὰ σοῦ δώσῃ στὴ ζωή..

Ἐκούνησε θλιμμένη τὸ κεφάλι.

— Ἡ μόνη μου χαρὰ εἶνε νὰ σᾶς αἰσθάνωμαι εὐτυχισμένους. Στὴ φυλακὴ ὅπου θὰ μὲ βάλουν θὰ ξέρω πὼς ὑπάρχει στὸν κόσμο ἕνα εὐτυχισμένο σπίτι. Ἕνα σπίτι ποὺ ζῇ ἡ κόρη μου, τιμημένη, μὲ τὸ παιδάκι της. Ὅπου ζῇ ἡ Λίλια μου ὅπως εἶχα ὀνειρευθῆ νὰ ζήσω ἐγώ.

— Δὲν θὰ εἶνε ποτὲ τέλεια ἡ εὐτυχία μας, ἂν δὲν εἶσαι καὶ σὺ μαζί μας, εἶπε ὁ Ἐρνέστ. Θὰ κάμω ὅ τι μπορῶ γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν ἐλευθερία σου, μητέρα.

— Ἐρνέστ, τοῦ εἶπε σοβαρά. Τὸ συλλογίζεσαι αὐτὸ ποὺ λές; Ἀπὸ τὸν ὅρκο σου δὲν σὲ λύω.. Μοῦχεις ὁρκισθῆ νὰ μὴ μάθῃ ἡ Λίλια πὼς εἶνε παιδί μου. Γιὰ συλλογίσου. Ὅταν τὸ μάθῃ θὰ ὑποφέρῃ τόσο.. Τὰ περασμένα θὰ ξυπνήσουν μέσα της. Θὰ ἰδῇ τὴ ζωὴ ἐντελῶς διαφορετική... ἐντελῶς διαφορετική.. Ἔπειτα, ἂν μὲ καταδικάσουν ἀλλοιῶς θὰ ὑποφέρῃ ἂν φαντάζεται πὼς εἶμαι θεία της καὶ ἀλλοιῶς ἂν ξέρῃ πὼς εἶμαι μητέρα της... Δὲν τὸ καταλαβαίνεις αὐτό;...

— Ἡ Λίλια εἶνε τώρα εὐτυχισμένη κοντά μου

— Δὲν τὴν ξέρεις καλά Ἐρνέστ. Ἐγὼ διαβάζω μέσα στὴν ψυχή της... Ὅταν μάθῃ πὼς εἶμαι μητέρα της δὲν θὰ εἶνε πιὰ εὐτυχισμένη.. Καὶ ἂν μάλιστα βρίσκωμαι ἐγὼ στὴ φυλακή, θὰ εἶνε καὶ αὐτὴ δυστυχής. Γιατὶ νὰ ριψοκινδυνεύσωμε τὴν εὐτυχία της, τὴν ψυχική της γαλήνη;

— Ἂν μ' ἀφήσῃς ἐμένα, μητέρα, νὰ τὴν προετοιμάσω νὰ τῆς πῶ τὴν ἱστορία σου.

— Ἐρνέστ, εἶπε ἡ Μάρθα αὐστηρά. Δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό. Ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμῃς.

— Ἀρκετὰ ἐβάσταξε ἡ ἐπίσκεψις! τοὺς ἔκοψε ἡ δεσμοφύλαξ

— Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σου λέξις; παρακάλεσε ὁ Ἐρνέστ. Ἄφησέ με ἐμένα, μητέρα νὰ κανονίσω.

— Ὄχι! . Σὲ ἐξορκίζω στὴν εὐτυχία σου, Ἐρνέστ!

Ἔφυγε ὁ Ἐρνέστ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη.

Στὴ Λίλια εἶπε πὼς ἡ θεία της εἶνε ἀδιάθετη, πὼς εἶνε δύσκολο νὰ τὴν ἰδῇ.

Καὶ ἡ Λίλια, ἀφοῦ τὸν παρακάλεσε κάμποσες φορὲς νὰ πᾶνε μαζί, δὲν ἐπέμεινε ὡς τὸ τέλος. Καὶ ἔτσι ἐπέρασαν κάμποσες ἡμέρες, θλιμμένες, ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς δίκης

ΜΙΑ ΔΙΚΗ Μ' ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Ἡ αἴθουσα τοῦ κακουργιοδικείου ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη. Ὁ κόσμος τῶν ἀνέργων ποὺ τὸ θεωροῦν πανηγύρι νὰ παρακολουθήσουν μιὰ δίκη, δὲν ἔλειψε καὶ ἀπὸ τὴ δίκη τῆς Μάρθας Φερινέλ.

Ὅταν μπῆκε ἡ Λίλια στὴν αἴθουσα καὶ εἶδε αὐτὸ τὸ πλῆθος ἔνοιωσε τὰ χέρια της νὰ παγώνουν. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος εἶχε ἔλθει γιὰ νὰ ἰδῇ μιὰ κακούργα, μιὰ φόνισσα. Καὶ ἡ φόνισσα αὐτὴ ἦταν ἡ θεία της ἡ Μάρθα.

Ὅπως ντρεπόταν ὅταν ἦταν μαθήτρια καὶ ἔκρυβε πὼς ἡ θεία της ἦταν θεατρίνα, ἔτσι καὶ τώρα ἔνοιωσε σὰν ντροπὴ ἡ κοπέλλα.. Δὲν θὰ ἤθελε νὰ συναντήσῃ καμμιὰ γνωστή της, καμμιὰ παληά της συμμαθήτρια. Ντρεπόταν λυπόταν καὶ φοβόταν.. Τὸ πλῆθος αὐτὸ ἐγέμιζε τὴν ψυχή της μὲ τρόμο..

— Γιατὶ τρέμεις; τὴν ρώτησε ὁ Ἐρνέστ δίπλα της.

— Φοβᾶμαι ψιθύρισε ἡ Λίλια. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἀδύνατον νὰ κρίνουν μὲ ἐπιείκεια οἱ δικασταὶ μέσα σὲ τόσο πλῆθος.

— Ἡσύχασε Τώρα πρέπει νὰ φροντίσῃς μονάχα νὰ μείνῃς ψύχραιμη.

Εἶχε προσπαθήσει ὁ Ἐρνέστ ν' ἀποτρέψῃ τὴ Λίλια νὰ παραστῇ στὴ δίκη. Ἀλλὰ ἡ κοπέλλα ἐπέμεινε. Καὶ ἔτσι ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ἡ ὑπόδικη, ἡ Λίλια ἔκανε μιὰ κίνησι σὰ νἄθελεν νὰ τρέξῃ ἐπάνω της. Τὰ μάτια της ἐπλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα.

— Ἐρνέστ, ψιθύρισε θεία Μάρθα εἶνε αὐτή; Ὤ, Θέ μου! Μεγάλε Θεέ! Εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἡ θεία Μάρθα αὐτὴ ἡ γερόντισσα; Φαίνεται κοντὰ στὰ ἑξῆντα..

Ἀργά, μὲ τὴ συνηθισμένη τους μεγαλοπρέπεια ἦλθαν οἱ δικασταί. Τὰ μάτια τοῦ ἀκροατηρίου ἦσαν καρφωμένα στὴν εἰσαγγελικὴ ἕδρα.

— Ἐγὼ σᾶς λέω πὼς θὰ εἶνε ὁ Ρενώ, ψιθύρισε κάποιος.

Πραγματικά, σοβαρός, ὄμορφος, ἄψογος στὴν ἐμφάνισι μὲ μάτια αὐστηρὰ καὶ χείλη σφιχτά, ἐκάθησε στὴν ἕδρα ὁ Μαρσέλ Ρενώ.

Ἄρχισαν οἱ τυπικὲς ἐρωτήσεις στὴν κατηγορουμένη.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Μάρθα Φερινέλ, ἀποκρίθηκε ἡ δύστυχη γυναῖκα.

— Ἐτῶν;..

— Σαράντα!..

Ἕνας ψίθυρος ἐπέρασε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, Κάποιας ψιθύρισε.

— Τί τὸ θέλει καὶ κρύβει τὰ χρόνια της;

Ἄρχισαν νὰ διαβάζουν τὸ κατηγορητήριο. Στεγνά, τυπικά, τρομερά, ἀκουγόταν τὰ λόγια. Ἡ περιγραφὴ τοῦ φρικτοῦ ἐγκλήματος. Τὸ ἥσυχο περιβάλλον τῆς ἐξοχῆς... Τὸ γιορτάσιμο βράδυ... ὁ πυροβολισμός..

Ἡ Λίλια ἔτρεμε σύγκορμη. Αὐτὸ τὸ ζωντάνεμα τῆς φοβερῆς ἐκείνης νύχτας, τὴν ἀρρώσταινε. Ἄθελά της ἐγύρισε τὰ μάτια της στὴν αἴθουσα... Ποῦ ἦταν ὁ Κλὼντ Ρενώ;... Πολλὲς κοπέλλες βρίσκονταν στὴν αἴθουσα... Φιλενάδες του, βέβαια ἀρραβωνιαστικές του ἴσως...

Ἔπειτα ἄρχισαν οἱ μάρτυρες.

Πρώτη ἐξετάσθηκε μιὰ καμαριέρα ἀπὸ τὴν ἔπαυλι «Χαρά». Μιὰ ἁπλῆ κοπέλλα ποὺ ἔτρεμε ὁλόκληρη καὶ δὲν ἤξερε τίποτε ἄλλο νὰ πῇ παρὰ πὼς πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ ὅταν εἶδε τὸν καϋμένο τὸν κύρια Ρενὼ μέσα στὰ αἵματα.

Ἔπειτα ἀκολούθησαν οἱ ἄλλοι ὑπηρέτες τῆς «Χαρᾶς». Ὅλοι ἔλεγαν τὰ ἴδια. Κανένας δὲν εἶχε ὑποπτευθῆ τὴ Μάρθα Φερινέλ. Τὴν εἶδαν νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιό της, ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθοῦν πὼς ἔπειτα βρέθηκε ἀντιμέτωπη μὲ τὸν Κλὼντ Ρενώ, καὶ τὸν ἐπυροβόλησε.

Ἡ διευθύντρια τῆς «Χαρᾶς» ἔκανε πιὸ πολλὴν ἐντύπωσι. Μίλησε μὲ κακία γιὰ τὴ Μάρθα καὶ μὲ ἀχαλίνωτη συμπάθεια γιὰ τὸ θῦμα.

— Ὁ εὐγενικὸς κύριος Ρενώ. Ὁ ὄμορφος αὐτὸς νέος, ὁ γεμᾶτος ζωή, ὁ καλύτερός μου πελάτης. Πῆγα νὰ τρελλαθῶ. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ἐνόμισα πὼς θὰ χάσω τὸ νοῦ μου.

Ὁ Ἐρνέστ ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε τῆς Λίλιας:

— Ξέρεις σὲ τί ὀφείλονται αὐτὰ τὰ λόγια; Σὲ μερικὰ φιλιὰ ποὺ τῆς ἔδινε ξετσίπωτα στοὺς διαδρόμους.

Γιὰ τὴ Μάρθα πάλι, εἶχε λόγια τσουχτερά.

— Ἦταν πάντα παράξενη ἰδιότροπη. Μιὰ γυναῖκα δύσκολη στὴ συναναστροφή της, ὄχι εὐχάριστη.. Βέβαια, δὲν τὴν φανταζόμουν ἱκανὴ νὰ κάνῃ ἔγκλημα, ἀλλὰ δὲν παραξενεύθηκα καὶ ὅταν τ' ἄκουσα..

Οἱ ἔνορκοι ἄκουγαν σοβαροί. Ὁ εἰσαγγελεὺς Ρενὼ ἔρριχνε ματιὲς αὐστηρὲς στὴν κατηγορουμένη.

Ἡ Μάρθα καθόταν ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα. Ἦταν μικρὴ στὴν ἀπέραντη αἴθουσα.

Τὸ σκελετωμένο της κορμί, μέσα στὸ ξεθωριασμένο μαῦρο της φουστάνι, φαινόταν μικρό. Τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε ἀφάνταστη ἀγωνία, ἀλλὰ καὶ μιὰν ἀφύσικη, τρομερὴ ἀπάθεια.

Μετὰ τὸ προσωπικὸ τῆς «Χαρᾶς» ἐξετάσθησαν οἱ διάφοροι ἔνοικοι.

Ἡ χονδρὴ κυρία Ρουζὲ ἦλθε πρώτη. Καὶ μητέρα τοῦ θύματος νὰ ἦταν, δὲν θὰ μιλοῦσε μὲ τόσον φανατισμό.

— Ἦταν μιὰ παρατονία στὴ «Χαρά» ἡ Μάρθα Φερινέλ, εἶπε. ἐνῷ ὅλοι ἐχαιρόμαστε καὶ προσπαθούσαμε νὰ περάσωμε ὅσο καλύτερα μπορούσαμε τὶς διακοπές μας, αὐτὴ φαινόταν πάντα θλιμμένη. Τὰ μάτια της εἶχαν πάντα ἕνα πένθιμο ὕφος, τόσο ποὺ μᾶς ἔκοβε καὶ μᾶς τὴ χαρά. Ἀποκρουστικὴ γυναῖκα... Ἐβασάνιζε τὴν καϋμένη τὴν ἀνεψιά της, ἕνα κορίτσι γεμᾶτο ζωή... Τὴν εἶχε μάλιστα κλειδώσει μιὰ φορὰ στὴν κάμαρά της. Ἡ μικρὴ ἐπήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τὸ ἀκροατήριο ἐγέλασε. Ἡ Μάρθα ἐσήκωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της. Μιὰ στιγμὴ μονάχα... Μὰ μέσα στὴ γρήγορη αὐτὴ ματιά, ἐπέρασε ὅλη ἡ ἐπαναστατημένη της ψυχή.. Θὰ ἤθελε νὰ σηκωθῇ, νὰ μιλήσῃ, νὰ ἀποστομώσῃ τὴν χονδρὴ γυναῖκα ποὺ ξεσποῦσε μὲ τόσο ἀνεξήγητη κακία ἐναντίον της... Γιατί;... Ἴσως μόνο καὶ μόνο, γιατὶ αὐτὴ θλιμμένη πάντα καὶ γεμάτη ἔγνοιες δὲν εἶχε καιρὸ ν' ἀκούῃ τὶς φλυαρίες της, τότε, στὴν πανσιόν.

Παίρνοντας τὰ λόγια τοῦ κόσμου γιὰ ἐνθάρρυνσι, ἡ κυρία Ρουζὲ ἐξακολούθησε:

— Ἐγώ, σᾶς ὁρκίζομαι, πὼς ἔλεγα μέσα μου πάντα:

«Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε ἱκανὴ νὰ κάνῃ φόνο.»

Ὁ πρόεδρος τὴν ἐσταμάτησε:

— Εἶνε βαρειὰ τὰ λόγια ποὺ ἐκστομίζετε, τῆς εἶπε. Ποῦ βασιζόσαστε γιὰ νὰ κάνετε τέτοιες σκέψεις;

— Νά, στὸ ἐξωτερικό της, ἀποκρίθηκε μὲ ὅλη τὴ φυσικότητα ἡ χονδρὴ γυναῖκα. Μιὰ γυναῖκα ἔτσι ἀγέλαστη, ἔτσι κακιὰ μὲ τὴ ἀνεψιά της, τὴ φτωχὴ ὀρφανὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν λατρεύῃ...

— Ἔχετε τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἀγαποῦσε τὴν ἀνεψιά της;..

— Τὴ μισοῦσε! ἐφώναξε ἡ μάρτυς. Τὴ μισοῦσε. Πολλὲς φορὲς εἶδα τὴν καϋμένη τὴ Λίλια νὰ κλαίῃ μὲ μαῦρο δάκρυ...

— Δὲν βαστῶ! ψιθύρισε ἡ Λίλια. Ἐρνέστ! Θὰ σηκωθῶ! Θὰ τὴν διακόψω!

— Γιὰ τὸ Θεό! ἔκαμε αὐτός. Κάθησε ἥσυχα. Ἄφησε, θὰ ἀκουσθοῦν καὶ ἄλλοι μάρτυρες.

Τὰ δάκρυα ἐκύλησαν στὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας. Τὰ ἐσκούπισε βιαστικά. Ψιθύρισε ἀκόμα.

— Γιατὶ δὲν μὲ ἐξετάζουν ἐμένα γιὰ μάρτυρα;..

— Δὲν ἤσουν τὴ στιγμὴ τοῦ δράματος μέσα, εἶπε ὁ Ἐρνέστ. Κι' ἔπειτα, ἡ μαρτυρία σου δὲν ἐθεωρήθηκε ἀπαραίτητη, φαίνεται, ἕως τώρα. Ἴσως στὴ ζητήσουν.

Ἡ κυρία Ρουζὲ συνέχισε:

— Ἡ Λίλια Φερνύ, ἡ ἀνεψιά ἦταν ἕνα χαριτωμένο πλάσμα, γεμᾶτο ζωή.. Μὲ ποιὸ δικαίωμα, σᾶς παρακαλῶ, τὴν στεροῦσε ἀπὸ κάθε χαρά;

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σχέσι, τὴν ἔκοψε ὁ πρόεδρος ἀνυπόμονα. Συνεχίστε. Εἶχε προηγούμενα ἡ δράστις μὲ τὸ θῦμα;

— Φαντάζομαι πὼς θὰ εἶχε, γιατὶ πάντα τὸν ἐκύτταζε μ' ἕνα ὕφος μ' ἕνα ὕφος... ἀπαίσιο.. Ὁ καϋμένος ὁ κύριος Κλὼντ Ρενώ.. Πρότυπον κυρίου Πρότυπον τζέντλεμαν... Μᾶς ὑποχρέωνε μονάχα μὲ τὴν καλημέρα του...

— Τί ἄλλο ξέρετε; Τί ἄλλο ξέρετε; ἔκαμε ὁ πρόεδρος.

— Τίποτε... Ἤ... σταθῆτε! Μιὰ μέρα ἄκουσα τὴ Μάρθα Φερινὲλ νὰ λέῃ στὴν ἀνεψιά της: «Ἂν σὲ ξαναδῶ νὰ χαριεντίζεσαι ἔτσι μὲ τὸν Ρενώ, θὰ σὲ σκοτώσω». Ἀνατρίχιασα.

Τὸ ἀκροατήριο ἐγέλασε.

— Δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν τρόπος τοῦ λέγειν; ἔκαμε ὁ πρόεδρος μὲ μιὰν ἀλαφριὰ δόσι εἰρωνείας.

— Τὸ ὕφος της μοῦ ἔφερε φόβο, εἶπε ἡ κυρία Ρουζὲ

— Ἀρκεῖ! ἔκαμε ὁ πρόεδρος

Ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ ὅμως ἐπενέβη:

— Ὄχι.. Ἡ μάρτυς μᾶς ἀπεκάλυψε ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ἂς μᾶς πῇ ἀκόμη. Πῶς ἐφέρετο ὁ Κλὼντ Ρενὼ πρὸς τὴν δεσποινίδα Λίλια;

— Ὤ, ἔκαμε ἡ κυρία Ρουζὲ σηκώνοντας τὰ χέρια της ψηλὰ μὲ ἐνθουσιασμό. Ἱπποτικά! Ἱπποτικά! Ἦταν ἕνα ζηλεμένο ζευγαρά κι ὅταν ἐχόρευαν μαζί...

— Φαντάζεσθε ὅτι ἡ ἀπόπειρα τοῦ φόνου εἶχε σχέσι μὲ τὴν συμπάθεια τῆς δεσποινίδος Φερνὺ πρὸς τὸν Κλὼντ Ρενώ;

— Βέβαια ἐφώναξε ἡ κυρία Ρουζὲ

— Πῶς τὸ ἐννοεῖτε αὐτό; ἔκαμε σοβαρὰ ὁ πρόεδρος. Γιατὶ θὰ θέλησε νὰ τὸν σκοτώσῃ ἡ θεία;...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ»
ΑΡΧΙΖΕΙ
τὸ νέο ἀνάγνωσμα τῆς
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ:
ΜΑΡΙΝΑ
ἕνα λουλοῦδι ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια

Πρωτότυπον μυθιστόρημα
βγαλμένο μέσα ἀπὸ τὴ σύγχρονη ἑλληνικὴ ζωή.
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ,
ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ

Ἀνάπλωνε ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Αἰσθηματικὴ τραγῳδία

Ἡ σινιορίνα Τζιορτζίνα Φροντάτσι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸ ἀσήμαντο πρόσωπό της ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ τὸ θάρρος καὶ νὰ κυτταχθῇ στὸν καθρέφτη, προτοῦ χτυπήσῃ ἡ ὥρα ἕξη.

Ἐπουδραρίσθηκε μόνο λίγο καὶ εἶδε στὸ μικρὸ καθρεφτάκι τῆς τσάντας της τὰ κουρασμένα μάτια της, κόκκινα ἀπὸ τὸ διάβασμα τῶν χιλιάδων γραμμῶν, στὶς ὁποῖες προσπάθησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ὀνόματα μερικῶν συνδρομητῶν τοῦ πρακτορείου Τύπου στὸ ὁποῖον ἐργαζόταν. Γιατὶ ὁ κ. Ρομπέρτι, ὁ συνάδελφός της καὶ γείτονάς της ἦταν τόσο ὠχρὸς ἀπὸ δῶ καὶ δέκα μέρες; Γιατὶ περιποιόταν τόσο τὸν ἑαυτό του; Γιατὶ τέλος τῆς εἶχε πῆ τὴν προηγουμένη: «Σινιορίνα Τζιορτζίνα αὔριο βράδυ, στὶς ἕξη ἀκριβῶς, ἂν βρῶ τὸ θάρρος, θὰ σᾶς ἀναγγείλω ἕνα μεγάλο νέο.»

Ἡ μεγάλη βελόνα τοῦ ρολογιοῦ δὲν εἶχε ἀκόμη παρὰ νὰ διατρέξῃ ἕνα ἑκατοστόμετρο

Ἡ σινιορίνα Τζιορτζίνα πουδραριζόταν ἀκόμα καὶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε τόσο δυνατά, ποὺ δὲν ἄκουε πιὰ τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτήν. Ἕξη! Ὁ Ρομπέρτι ἦταν ἕνας ψηλὸς νέος, μὲ γυαλιστερὰ μαλλιά, μὲ μύτη κυρτὴ καὶ φυσιογνωμία χωρὶς πονηρία.

Ἡ σινιορίνα Τζιορτζίνα τὸν ἀγαποῦσε. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς ἀφοῦ τώρα μόλις κατέφθασε λαχανιασμένος, τῆς ἐμουρμούρισε:

— Παίρνω τὴν ἀπόφασι γιὰ τὸ μεγάλο νέο

Δὲν ἐπρόσεξε τὴν ταραχή της καὶ τὴν ἐρώτησε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ εἴσθε ἡ πρώτη ποὺ τὸ μαθαίνετε

Ἐκείνη ὕψωσε τὸ πρόσωπό της πρὸς αὐτὸν καὶ ἐκεῖνος ἐπρόσθεσε!

— Σινιορίνα Τζιορτζίνα, ἐγκαταλείπω τὸ πρακτορεῖο, θὰ παντρευθῶ. Βέβαια τώρα στὴν ἀρχὴ θὰ εἶνε κάπως δύσκολα τα πράγματα.

— Παντρεύσθε, παν

Τὰ αὐτιά της ἐβούιζαν τὸ πρόσωπό της ἄναψε καὶ τὰ χέρια της ἐπάγωσαν ἀμέσως.

Ὁ νέος ἐσυνέχισε:

— Μὰ βέβαια, σινιορίνα Τζιορτζίνα, εἶνε πολὺ φυσικὸ στὴν ἡλικία μου!

Τότε ἐκείνη δὲν κρατήθηκε πιά Μιὰ παγωνιὰ αἰσθάνθηκε στὴν καρδιὰ καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Ἄ, ἔτσι! ἔκαμε ο νέος.

Ἔσφιξε τη γραβάτα λιγο καὶ ἔμεινε σὲ ἀμηχανία. Ἐκαταλάβαινε! Καθὼς ἡ γεροντοκόρη αὐτὴ τοῦ φαινόταν συχνὰ χρήσιμη, ἔκανε συχνὰ τὴ δουλειὰ τὴ δική του, τὴν ἐβοηθοῦσε πάντοτε, ἦταν εὐγενικὸς μαζί της, τῆς ἔφερνε λουλούδια. Τότε ἐκείνη ἐπίστεψε πὼς τὴν ἀγαποῦσε. Ἦταν δυνατόν;

Θέλησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἐκείνη τοῦ εἶπε:

— Ἀφῆστε με, πηγαίνω στὸ σπίτι μου! εἶνε ἕξη καὶ δέκα.

Ὁ κ Ρομπέρτι ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἔπειτα τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ ἀντικρυνὸ ἀναλόγιο-γραφεῖο, ὅπου μιὰ μέρα, στὰ ἀστεῖα εἶχε ζωγραφίσει μιὰ καρδιὰ καὶ ἕνα βέλος

Ἡ Τζιορτζίνα δὲν ἐδείπνησε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἀπὸ τὸ δωμάτιό της τοῦ πέμπτου ὀρόφου μιᾶς παληᾶς πολυκατοικίας, ἐκύτταζε τὰ δένδρα τῆς πλατείας ὅπου ἔπεφτε μιὰ ψιλὴ βροχή. Καθόταν στὸ παράθυρο καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια της ἀναπολῶντας τὸ παρελθόν της.

Ξαναθυμόταν τὰ νειάτα της καὶ ἀφινόταν τώρα μὲ τρόμο σ' αὐτὸ τὸ παρελθὸν ποὺ ξαναρχόταν μπροστά της. Ναί, ὑπῆρξε νέα, πλουσία· τὴν εἶχαν ζητήσει σὲ γάμο πολλὲς φορὲς καὶ πάντοτε ἀρνήθηκε. Ὁ ἕνας ἦταν πολὺ δειλός, ὁ ἄλλος εἶχε μικρὴ θέσι, ἐκεῖνος δὲν ἦταν τῆς δικῆς της κοινωνικῆς τάξεως, ἀλλὰ φτωχός, καὶ ξανασκέφθηκε αὐτὸν τὸν τελευταῖο: τὸν ἔλεγαν Τζιοβάνι. Τζιοβάνι Μπιλιάνι. Ἕνας νέος λεπτός, μὲ μάτια πολὺ μαῦρα λίγο πρησμένα καὶ λίγο κόκκινα ἀπὸ τοὺς ἀτμούς. Ἦταν ὑπάλληλος στὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα της.

Ἕνα βράδυ, ὁ κ. Φροντάτσι τὸν εἶχε καλέσει σὲ δεῖπνο γιατὶ εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα καινούργιο φάρμακο γιὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν κηλίδων. Ἕνα καινούργιο φάρμακο γιὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν κηλίδων! Ἐκείνη εἶχε σκάσει στὰ γέλια τότε. Ὁ κ Μπιλιάνι εἶχε ἕνα σύνολο κουρασμένο καὶ λεκέδες στὸ ρεβέρ του. Ἕνα καινούργιο φάρμακο γιὰ τὶς κηλίδες!

Τὸ γεῦμα αὐτὸ ὑπῆρξε ἕνα μαρτύριο γιὰ τὸν νέο, δυὸ φορὲς τοῦ ἔπεσε τὸ πηροῦνι ἀπὸ τὰ χέρια, ἀναποδογύρισε τὸ ποτῆρι του, δὲν ἔφαγε τίποτε.

Μὰ κυττοῦσε τὴ νέα διαρκῶς καὶ τὴν κυττοῦσε γιατὶ ἦταν ὄμορφη. Τὴν ἀγάπησε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη χωρὶς ἀμφιβολία. Κρυφὰ ἀπὸ τὸν κ Φροντάτσι μιὰ μέρα, μετὰ τὴ δουλειά του, ἔφτιαξε ἕνα ἄρωμα καὶ τὸ προσέφερε στὴ Τζιορτζίνια, χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Τὴν ἄλλη μέρα..

Ἡ γεροντοκόρη ἐκύτταξε ἔξω: δὲν ἔπρεπε πιὰ νὰ τὰ θυμᾶται, ἔπρεπε νὰ ξεχάσῃ..

Μὰ ὁ Τζιοβάνι Μπιλιάνι ἀντικατοπτριζόταν στὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας, τὸ ὄνομά του ἔλαμπε στὶς γυαλιστερὲς στέγες κρεμόταν στὰ ξεφυλλισμένα δένδρα. Ἡ φωνή του ἀντήχησε μέσα στὸ δωμάτιο... Ἱκέτευε:

— Σινιορίνα! Σινιορίνα!

Καμμιὰ ἄλλη λέξι δὲν μποροῦσε νὰ πῇ. Καὶ μιὰ ὄμορφη νέα κοπέλλα πλουσία, χαριτωμένη, τοῦ ἀπαντοῦσε χαμογελῶντας:

— Μὰ δὲν τὸ σκεφθήκατε καλά, κύριε Μπιλιάνι! Νὰ σᾶς παντρευθῶ ἐγώ! Δὲν μιλᾶτε σοβαρῶς.. Τί θὰ ἔλεγε ὁ πατέρας μου ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς χημικούς του τοῦ ζητοῦσε τὸ χέρι μου. Δὲν ἐσκεφθήκατε καλά, κύριε Μπιλιάνι!

Καὶ ὅμως ἐκεῖνος εἶχε σκεφθῆ.

— Ξέρω, μὰ σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς ἀγαπῶ, ἂν ξέρατε, θὰ κάμω τὸ πᾶν γιὰ σᾶς τὸ πᾶν.

— Φάρμακα κατὰ τῶν κηλίδων!

Τῆς Τζιορτζίνας τῆς ἐφάνηκε πὼς θὰ τρελλαινόταν. Ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ ἄκουε, εἶχαν λεχθῆ, τὰ θυμόταν καλὰ καὶ ἀκόμη τὰ φτωχὰ χείλη του ποὺ ἔτρεμαν. Δὲν εἶχε ξανάρθει ποτὲ στὸ ἐργοστάσιο, ποτέ. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ.

Τοὺς μῆνες ποὺ ἐπηκολούθησαν ἀπ' αὐτὴ τὴν πρότασι γάμου ὁ κ Φροντάτσι πέθανε καὶ ἦρθε ἐν συνεχείᾳ μιὰ μακρὰ σειρὰ δυστυχιῶν καὶ θλίψεων. Τὰ διαμερίσματα ποὺ ἐδιάλεγε γινόταν συνεχῶς καὶ μικρότερα γιὰ νὰ καταλήξῃ σήμερα στὴ μοναξιὰ αὐτοῦ τοῦ μοναδικοῦ δωματίου. Ἄ, ἂν εἶχε ἁπλώσει τότε τὰ χέρια της σ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά, ὅλα θὰ ἦσαν διαφορετικὰ σήμερα. Ὁ Τζιοβάνι θὰ πέθανε ἀσφαλῶς, ἀπὸ τόσα χρόνια

Ἐκείνη ἐζοῦσε, μὰ μιὰ ζωὴ τρομερώτερη ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ ἀνυπόφορη τώρα.

Τζιοβάνι... Τζιοβάνι!

Τζιοβάνι! Ἄ πῶς θὰ ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ σήμερα, νὰ χαμογελάσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ πὼς θὰ δεχόταν ἴσως, πὼς μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ, νὰ ἐλπίζῃ, ναί, ἀλήθεια... Μιὰ ἀγωνία τὴν ἐκυρίευε καὶ οἱ κρόταφοί της ἄρχισαν νὰ χτυποῦν. Δὲν μποροῦσε πιά. Τῆς ἐφάνηκε ἔξαφνα ὅτι τὸ χέρι τοῦ Τζιοβάνι τῆς προσέφερε ἕνα φιαλίδιο καὶ ἐκείνη τὸ ἔσπαζε.

Τί ὡραῖο ἄρωμα τότε!... Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐγέμισε.

Ἡ σινιορίνα Τζιορτζίνα ἄκουσε ἀκόμη τὶς ἱκεσίες τοῦ καιροῦ ἐκείνου καὶ ἕναν θόρυβο βημάτων καὶ βήματα πολὺ βαρειὰ καὶ λυγμούς.

Σηκώθηκε τρικλίζοντας. Ὁ δρόμος ἦταν πολὺ στενὸς καὶ βαθὺς σὰν ἕνα πηγάδι

Ὄχι, ἀλήθεια δὲν μποροῦσε πιά. Ἄνοιξε τὸ παράθυρο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐταλαντεύθηκε ὄρθια μπροστὰ στὸ παράθυρο, ἔπειτα ἐγκρεμίσθηκε, μὲ ἤρεμη τὴ φυσιογνωμία, ἁπλώνοντας τὰ χέρια.

ΑΝΝΑ ΜΑΡΙΑ ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Τὸ ΛΕΞΙΚΟ τῆς γυναικείας ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΩΡΑΙΑ ΜΕΣΗ

Κατ' ἀρχὴν τονίζομε γιὰ τὶς ἀναγνώστριές μας, ὅτι δὲν πρέπει νὰ συγχέουν τὴν ὡραία μέση μὲ τὴ δαχτυλιδένια ποὺ ἐννοοῦσαν ἄλλοτε. Δὲν πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τὴ μόδα ποὺ ἦταν πρὸ τριάντα ἐτῶν, νὰ θεωρῆται ἰδεώδης μέση ἐκείνη ποὺ ἔφθανε μόνον τοὺς 48 πόντους. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἦταν τόσο ἐπιτηδευμένος, ὥστε γιὰ νὰ τὸν ἐπιτύχουν δὲν ἐδίσταζαν νὰ σφίγγωνται στὸ πρόσωπο, στὰ χέρια καὶ στοὺς μηρούς, νὰ φοροῦν μαξιλαράκια ἐπάνω ἀπ' τὸν κορσέ, νὰ ἔχουν τὶς κινήσεις στενόχωρες καὶ νὰ ὑποφέρουν συνεχῶς ἀπ' τὸ στομάχι καὶ τὸ σηκότι. Χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμε ὅτι τὸ ἀτυχὲς θῦμα εἶχε πάντοτε κακὴ διάθεσι. Σήμερα καταλάβαμε τὸν ρόλο τοῦ κορσέ. Τὸν ἀφήνομε νὰ μᾶς συγκρατῇ, μὰ δὲν τοῦ ἐπιτρέπομε πιὰ νὰ μᾶς παραμορφώνῃ καὶ νὰ καταστρέφῃ τὴν ὑγεία μας. Δὲν σφιγγόμαστε πιὰ καὶ δίνομε περισσότερη προσοχὴ στὴν ἁρμονία τῆς γενικῆς γραμμῆς, παρὰ στὶς διαστάσεις τῆς περιφερείας τῆς μέσης.

Ὁ κορσές. Οἱ κορσέδες ποὺ συγκρατοῦν ἀληθινὰ τὸ σῶμα γίνονται ἀπὸ καλὸ ὕφασμα ἢ ἀπὸ εἰδικὸ σατέν.

Μερικὲς νέες κυρίες προτιμοῦν νὰ μὴ φοροῦν καθόλου. Ἰσχυρίζονται ὅτι ἀφίνοντας ἐλεύθερο τὸ σῶμα, εἶνε πολὺ φυσικώτερο καὶ καλύτερο γιὰ τὴν ὑγεία. Εἶνε πιθανὸν πὼς ἂν τὸ σῶμα τους ἦταν παχύτερο καὶ λιγώτερο χαριτωμένο, δὲν θὰ ἐπικαλοῦντο μὲ τόση φιλοφροσύνη τοὺς νόμους τῆς φύσεως.

Ὡστόσο ἂς προσέξουν: ἐγκαταλελειμένο στὸν ἑαυτό του τὸ σῶμα παραμορφώνεται, πλαδαρένει, οἱ μῦς χαλαρώνονται καὶ σὲ λίγα Χρόνια θὰ μετανοιώσουν πολύ.

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΡΣΕ

Δὲν μποροῦμε νὰδώσωμε ὡρισμένο κανόνα γιὰ τὸ σχῆμα τοῦ **κορσέ, γιατὶ καὶ ἡ πιὸ** λογικὴ μόδα θὰ φέρῃ πάντοτε κάποια τροποποίησι στὸ κόψιμό του.

Γενικῶς πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὶς ὑπερβολὲς τῆς μόδας. Ὅταν δοκιμάζετε ἕναν καινούργιο κορσέ, προτοῦ μποῦν οἱ μπαλένες, πρέπει νὰ κάμετε μερικὲς κινήσεις: νὰ περιπατήσετε, νὰ καθήσετε, νὰ σηκωθῆτε, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ἐξασκεῖ καμμιὰν ἐπικίνδυνη πίεσι πουθενά.

ΕΥΛΟΓΙΣΙΑ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ἡ πιὸ χαριτωμένη μέση, εἶνε ἀναντίρρητα ἡ πιὸ εὐλύγιστη. Οἱ ἄνετες κινήσεις ἀρέσουν στὸ μάτι. Μὰ γιὰ ν' ἀποκτήσετε εὐλύγιστη μέση, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ἐπιδοθῆτε σὲ ἔξυπνες καὶ μεθοδικὲς κινήσεις μὲ μεγάλη ὑπομονή.

Νά, μερικὲς γυμναστικὲς κινήσεις ἱκανὲς νὰ κάμνουν εὐλύγιστη τὴ μέση: Σταθῆτε ἐντελῶς ἴσια, ἔπειτα, ἀφοῦ φέρετε τὰ χέρια πρὸς τὰ ἐμπρός, σκύψετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο, χωρὶς νὰ λυγίσετε τὰ γόνατα. Πρέπει νὰ πετύχετε νὰ ἐγγίσουν τὰ δάχτυλά σας τὸ ἔδαφος. Μὰ αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε τὶς πρῶτες μέρες. Ἡ ἄσκησις αὐτὴ κάνει εὔκαμπτα συγχρόνως, τὴ μέση καὶ τὰ μέλη.

Δευτέρα ἄσκησις: Σταθῆτε ἐντελῶς ἴσια, ἁπλῶστε τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ βάλτε τὸ δεξὶ στὴ μέση καὶ σκύψτε ἀριστερὰ ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. Ἐπαναλάβετε τὴν ἄσκησι δεξιά.

Τρίτη ἄσκησις: Βάλτε τὰ χέρια στὴ μέση καὶ σταθῆτε πολὺ ἴσια. Ἔπειτα ὑψῶστε σιγὰ τὸ ἀριστερὸ πόδι, φροντίζοντας ἡ ἄκρη τοῦ ποδιοῦ νὰ εἶνε πολὺ τεντωμένη πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἀφοῦ διπλώσετε κατόπιν τὸ ἀριστερὸ γόνατο, ξαναρχίστε μὲ τὸ ἄλλο πόδι.

Οἱ δύο πρῶτες ἀσκήσεις κάνουν πρὸ παντὸς εὐλύγιστη τὴ μέση. Ἡ τρίτη κάνει εὐκάμπτους τοὺς μῦς τῶν ἰσχύων καὶ τῶν μηρῶν, τῶν ὁποίων ἡ ζωτικότης εἶνε ἀναγκαία γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ βαδίσματος.

ΤΟ ΧΕΡΙ

Ὅλες οἱ γυναῖκες περιποιοῦνται τὸ πρόσωπό τους, μὰ ὑπάρχουν πολλὲς ποὺ ἀμελοῦν τὰ χέρια τους. Ὡστόσο, ἕνα ὄμορφο χέρι εἶνε δεῖγμα κομψότητος ποὺ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ νὰ τὸ ἔχῃ.

Τὸ ἰδεῶδες χέρι εἶνε στενό, μικρό, μὲ δάχτυλα λεπτά, ἀρθρώσεις λεπτές, νύχια κυρτά, δέρμα διαφανές.

Δὲν θὰ φθάσω νὰ ὑποστηρίξω ὅτι συνεχεῖς περιποιήσεις μποροῦν νὰ μεταβάλουν τὴν κατασκευὴ ἑνὸς χεριοῦ, νὰ κάμουν ἕνα πλατὺ χέρι λεπτό. Μὰ ἰσχυρίζομαι ὅτι ἀσκήσεις ἐπιτήδειες, συνετὲς προφυλάξεις, μποροῦν νὰ διορθώσουν τὰ ἐλαττώματα. Γιατὶ λέμε εὐκολώτερα ὅτι ἕνα χέρι παραμορφώθηκε ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη δουλειά; Ἁπλούστατα, ὑπονοοῦμε ὅτι ὡρισμένες κινήσεις μποροῦν νὰ παραμορφώσουν τὸ σχῆμα του.

Οἱ κινήσεις οἱ ὁποῖες ἔχουν ὡς γενικὸ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάπτυξι τῶν σχετικῶν μυῶν καὶ νὰ κάμουν νὰ μεγαλώνουν οἱ κλειδώσεις ποὺ κινοῦν αὐτοὺς τοὺς μῦς, δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολλὲς καὶ βίαιες. Τρίβοντας πολὺ μὲ τὴ βούρτσα π.χ., κάνομε νὰ μεγαλώσῃ ἡ παλάμη. Τρίβοντας τὰ ρούχα στὴν ἄκρη τῶν νυχιῶν, πλαταίνομε τὰ ἄκρα τους.

Πρέπει ν' ἀποφεύγωμε τὶς κινήσεις ποὺ ἀπαιτοῦν μεγάλη προσπάθεια.

Ὁ νέος Ὁδηγὸς τῆς καλῆς ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
(Συνέχεια)

Ἡ ἡμερομηνία μπαίνει στὴν ἀρχὴ ἢ στὸ τέλος τοῦ γράμματος. Ἐν τούτοις εἶνε καλύτερο νὰ μπαίνῃ στὸ τέλος.

Οἱ τύποι ποὺ θὰ μεταχειρισθοῦμε γιὰ νὰ τελειώσωμε ἕνα γράμμα εἶνε ἀνάλογοι μὲ τὸν βαθμὸ τῆς γνωριμίας ἢ οἰκειότητος ποὺ ἔχομε μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ γράφομε.

Ὁ Βολταῖρος γιὰ νὰ σατυρίσῃ τὴν κατάχρησι ἐκδηλώσεων ἀφοσιώσεως ποὺ γίνεται συνήθως στὸ τέλος ἑνὸς γράμματος, ἐτελείωσε κάποτε ἕνα γράμμα ἔτσι:

«Ἔχω τὴν τιμήν, Κύριε, νὰ διατελῶ μὲ ὅλα τὰ αἰσθήματα ποὺ συνηθίζονται νὰ μπαίνουν στὸ τέλος μιᾶς ἐπιστολῆς κλπ.»

Ὅταν κάποιος ἀναλαμβάνει νὰ παραδώσῃ κάπου ἕνα γράμμα, ὀφείλομε νὰ τοῦ τὸ δώσωμε χωρὶς νὰ τὸ κλείσωμε. Μὰ τὸ πρόσωπο αὐτὸ ὀφείλει νὰ τὸ κλείσῃ μπροστά μας. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολή. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τοῦ τὸ δίνομε ἀνοιχτὸ κι' ἐκεῖνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ διαβάσῃ

Ἡ παραβίασις τοῦ μυστικοῦ μιᾶς ἐπιστολῆς μὲ τὸ νὰ τὴν ἀνοίξωμεν, εἶνε πραγματικὴ κακοήθεια. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διαβάσωμε ἕνα γράμμα ποὺ θὰ τὸ βροῦμε ἀνοιχτό. Εἶνε ἀγένεια καὶ μεγάλη ἀδιακρισία νὰ διαβάζωμε ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμο ἑνὸς ποὺ γράφει.

Εἶνε ἀνάγκη να ποῦμε ὅτι τὸ ἀνώνυμο γράμμα προδίδει πάντοτε ἀνανδρια, γιατὶ ἔχει γενικῶς σκοπὸ νὰ βλάψῃ, κι' ἐκεῖνος που το γραφει κρύβεται, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἔγκλημα του, οπως ὁ κλέφτης που παραφυλάει σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά;

Καθένας ποὺ γράφει ἕνα γράμμα ποὺ περιέχει ὕβρεις καὶ ἀτιμίες εἶνε αγενεστατος, χωρὶς ἴχνη καλῆς ἀγωγῆς.

Ἂν λάβετε ἕνα ὑβριστικο γράμμα, ἀπαντήσετε με τὴν περιφρόνησί σας καὶ μὴν γράψετε. Ἂν σᾶς ἀναγκάζουν τὰ πράγματα ν' απαντήσετε, συγκρατηθῆτε καὶ φανῆτε εὐγενής.

Νὰ εἶσθε σύντομοι σὲ γράμματα ποὺ στέλνετε σε ὑψηλὰ πρόσωπα, τῶν ὁποίων ὁ χρόνος **εἶνε πολύτιμος. Νὰ τελειώνῃ τὸ περιεχόμενο** στὴν πρώτη σελίδα, ἔστω καὶ ἂν ἐπιβάλλεται νὰ ἀρχίζετε τὸ γραμμα ἀπὸ πολὺ χαμηλά.

Η ὑπογραφή σας προσπαθεῖτε νὰ εἶνε ἁπλῆ ὅσο τὸ δυνατόν. Οἱ πολλὲς τσίφρες εἶνε κάτι τὸ ἐπιτετηδευμένο.

ΤΕΤ—Α—ΤΕΤ, ΡΑΝΤΕΒΟΥ, ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Στὰ κεφάλαιά μας γιὰ τὶς κοινωνικὲς σχέσεις, τὶς ἐπισκέψεις καὶ τὶς δεξιώσεις, δὲν ἐμιλήσαμε διόλου γιὰ τὸ τὲτ ἀ-τὲτ τὴ συνδιάλεξι: δηλαδὴ μεταξὺ δύο προσώπων, γιατὶ στὶς συγκεντρώσεις ἡ συνομιλία εἶνε γενικὴ καὶ θὰ πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πολὺ ἠλίθιος γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ βρῇ νὰ πῇ μερικὲς λέξεις εὐχάριστες κι' εὐγενικές. Μὰ σ' ἕνα τὲτ ἀ τὲτ ἡ συζήτησις πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἐνδιαφέρουσα καὶ νὰ μὴν παρατείνεται περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει. Ἀπὸ ἕνα τὲτ-ἀ-τὲτ ποὺ δὲν τὸ περιμένει κανείς, ἐξαρτᾶται συνήθως ὁ βαθμὸς τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ὑπολήψεως ἑνός οἰκοδεσπότου ἢ τῆς οἰκοδεσποίνης.

Τὸ τὲτ ἀ τὲτ μ' ἕναν ἄνδρα δὲν μοιάζει μὲ τὸ τὲτ ἀ-τὲτ μὲ μιὰ γυναῖκα.

Μεταξὺ ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος ἕνα τὲτ-ἀ-τὲτ εἶνε μιὰ συνεχὴς ἀνταλλαγὴ εὐφυολογιῶν, χαριτολογημάτων, μιὰ συζήτησις ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος καὶ γιὰ τοὺς δύο. Δυὸ ἠλίθιοι εὐχαριστοῦνται τὸ ἴδιο νὰ βρίσκωνται μαζί. Μὰ μεταξὺ ἑνὸς ἠλιθίου καὶ ἑνὸς ἔξυπνου ἀνθρώπου, εἶνε πολὺ δύσκολο, σ' ἕνα καταναγκαστικὸ τὲτ ἀ-τὲτ, νὰ κατορθώσῃ ὁ τελευταῖος νὰ τηρήσῃ τοὺς κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς.

Ὅταν καταδικασθῆτε σὲ μιὰ συζήτησι μ' ἕναν ἠλίθιο ἢ ἕνα ἀμαθῆ, προσπαθῆστε νὰ τὴν σταματήσετε τὸ γρηγορώτερο, ἢ μὲ τὸ νὰ τοῦ προσφέρετε νὰ δῇ τὶς εἰκόνες ἑνὸς ἄλμπουμ ἢ προσφέροντάς του ἕνα τσιγάρο.

Τὰ δειλὰ πρόσωπα, ποὺ λάμπουν μὲ τὸ πνεῦμα τους σ' ἕνα τὲτ-ἀ τὲτ, συνήθως δὲν τολμοῦν νὰ μιλήσουν σὲ μιὰ συγκέντρωσι. Ἡ ἄφιξις ἑνὸς ξένου ἀρκοῦσε γιὰ νὰ διακόψῃ τὸν Ζὰν-Ζὰκ-Ρουσσώ. Σ' ἕνα τὲτ ἀ τὲτ μὲ μιὰ κυρία, πρέπει ν' ἀποφύγετε σοβαρὴ συζήτησι (Προσπαθεῖστε, κυρίες μου, νὰ μεταβάλλετε τὸν κανόνα αὐτόν). Τὸ ἀνέκδοτο τῆς ἡμέρας, ἡ καινούργια μόδα, τὸ θεατρικὸ ἔργο ποὺ ἔπεσε τὴν προηγούμενη, πρέπει νὰ εἶνε τὰ θέματά σας. Ἂν ὁμιλῆτε μὲ μιὰ μητέρα, κάμετέ την νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ παιδί της, πῆτέ της ὅτι εἶνε ὡραῖο, ὅτι τῆς μοιάζει: Εἶνε ἕνας εὔκολος τρόπος γιὰ νὰ τῆς φανῆτε εὐχάριστος. Ἂν μένετε μόνος μ' ἕνα παιδὶ ἐπιβάλλετε στὸν ἑαυτό σας νὰ παίξῃ μαζί του τὰ παιγνίδια ποὺ τοῦ ἀρέσουν, νὰ τοῦ διηγηθοῦν παραμύθια, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ διασκεδάζετε. Ὁ Ἑρρῖκος Δ΄ γονατιστὸς καὶ μὲ τὰ χέρια χάμω, ἔπαιρνε καβάλλα στὴ ράχι του τὰ παιδιά του.

Πρέπει νὰ εἶσθε πάντοτε ἀκριβὴς στὸ ραντεβοῦ σας, σὲ ὁποιονδήποτε μέρος ἢ ὁποιαδήποτε ὥρα τὸ ἐδώσατε ἢ τὸ ἐδεχθήκατε. Ἂν τὸ ραντεβοῦ εἶνε γιὰ τὸ σπίτι σας, πρέπει νὰ μὴν δεχθῆτε κανένα ἄλλο καὶ νὰ ἀφιερωθῆτε ὁλόκληρος στὸ πρόσωπο ποὺ περιμένετε.

Ἡ συνήθεια ἐπιτρέπει νὰ φθάσετε σ' ἕνα ραντεβοῦ μερικὰ ἑλπτὰ ἀργότερα. Καλύτερο ὡστόσο εἶνε νὰ μὴν ἐπωφεληθῆτε αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας, ἰδίως ὅταν τὸ ραντεβοῦ ἔχει δοθῆ στὸ δρόμο ἢ σὲ κανέναν ἄλλο δημόσιο χῶρο.

Τὴν τελευταία στιγμή...

ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ

της εἶχε πῆ ἐκεῖνος:

— Θὰ σὲ περιμένω αὔριο μέσα στὴν ταχεῖα τῆς Νίκαιας. Φεύγει ἀπὸ τὸν σταθμὸ στὶς 7 καὶ τέταρτο. Θὰ σοῦ κρατήσω θέσι... Ἔτσι θἄρθῃς κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ πάρῃς τίποτε μαζί σου. Ἀπολύτως τίποτε. Καμμιὰ ἀνάμνησις δὲν θέλω νὰ μείνῃ ἀπὸ τὸ παρελθόν σου οὔτε καὶ στὶς πτυχὲς ἑνὸς φορέματος, οὔτε στὸ ἄρωμα μιᾶς γούνας. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς ὅ,τι θἄχῃς θέλω νὰ εἶνε ἐντελῶς καινούργιο, νὰ προέρχεται ἀπὸ μένα καὶ μόνο... Καὶ θὰ ἔχῃς ὅτι ποθήσῃς.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν μεθύσει τὴν Ρενὲ σὰν ἕνα δυνατὸ ποτὸ ποὺ τὸ πίνει κανεὶς μονορροῦφι. Τὰ τετριμμένα λόγια, τὰ χιλιοειπωμένα, ἀντηχοῦσαν στ' αὐτιά της μὲ μαγικὴν ἐπίδρασι, γιατὶ τὰ ἔλεγε χαρούμενα, μὲ ὅλη τὴν θέρμη τῆς ἀγάπης του μὲ ὅλη τὴν αὐτοπεποίθησι ἑνὸς εὐκατάστατου ἀνθρώπου χωρὶς οἰκονομικὲς φροντίδες.

— Καὶ ὁ Πιέρ; Ὁ Πιὲρ τί θὰ ἀπογίνῃ;

Μέσα στὸ ὀνειρόπαρμά της, ἡ Ρενὲ εἶχε ξεχάσει ὁλότελα τὸν ἄνδρα της. Τόσο ζωηρὴ ἦταν ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς νέας ζωῆς ποὺ τῆς προσέφεραν καὶ αὐτῆς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαταλείψῃ... Ὁ Πιὲρ ἀντιπροσώπευε γι' αὐτὴν μιὰ ζωὴ μονότονη, ἐκνευριστική, γεμάτη καθημερινὲς φροντίδες. Ἦσαν ὅλα τυπικά, κουραστικά. Τὸ νοικοκυριὸ χωρὶς ἀνάπαυλα, ἡ ἀγάπη χωρὶς ἀπρόοπτα, ὁ ὁρίζων χωρὶς λόφους.

Καὶ ὅμως ἄλλοτε εἶχε πιστέψει σ' αὐτόν. Εἶχαν ξεκινήσει μαζί, χειροπιασμένοι πρὸς τὸν ὡραῖο δρόμο τῆς ζωῆς, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν ξέρει τὸ τέρμα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἑπομένη, ἄρχισεν νὰ κάνῃ ἀβαρίες στὰ ὄνειρά της. Ὑπέφερε; Ἴσως... Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ τὴν χωρὶς χαρὰ αὐτὴ ζωὴ ἂν δὲν παρουσιαζόταν στὸ δρόμο της ἕνας ἄλλος, αὐτὸς ποὺ θὰ τῆς ἐπραγματοποιοῦσε ὅλα τὰ χαμένα ὄνειρά της...

★

Ἡ Ρενὲ ἐγκατέλειψε τὸ μικρὸ διαμέρισμά της χωρὶς τύψεις. Ἔνοιωθε πὼς δὲν ἔκανε κανένα κακό, ὅπως δὲν δημιουργοῦσε σκάνδαλο. Εἶνε τόσο ἁπλὸ νὰ φεύγῃ κανεὶς ὅταν πνίγωνται οἱ τύψεις ἀπὸ τὴ ἐλπίδα...

Ὁ Πιὲρ βρισκόταν στὴν ἐργασία του, στὸ γραφεῖο του. Θὰ ἐπέστρεφε στὶς 7 τὸ βράδυ. Ἀπόψε δὲν θὰ τοῦ ἔκανε πιὰ τὴν τυπικὴ ἐρώτησι:

— Τί νέα;

Καὶ δὲν θὰ ἔπαιρνε πάλι τὴν στερεότυπη ἀπογοητευτικὴν ἀπάντησί του ποὺ ἐσήμαινε ὅτι κανένα γεγονὸς δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξῃ τὴν μονότονη πορεία τῆς ζωῆς των:

— Τί νέα θέλεις νὰ ἔχω;

Βέβαια, ὁ Πιὲρ ἐργαζόταν ἐντατικά, κοπιαστικά. Ἀργὰ τὶς νύχτες ἔμενε ξάγρυπνος συντάσσοντας ἐκθέσεις, καταστρώνοντας σχέδια, ποὺ θὰ τοῦ ἔφερναν κάποτε τὸν πλοῦτο τὴν οἰκονομικὴ ἄνεσι... Ἦταν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ἄτυχους ἐκείνους ἀνθρώπους ποὺ πιστεύουν ὅτι ἀνεκάλυψαν μιὰ νέα μαγικὴ ἐφεύρεσι, ἡ ὁποία ὅμως ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ...

Ἡ Ρενὲ βγῆκε στὸ δρόμο. Τώρα ὅλα τῆς ἐφαίνονταν μεταμορφωμένα, ἀλλαγμένα, χαρούμενα. Τὸ πληκτικὸ σπίτι της δὲν τὸ σκεφτόταν πιά. Ὁ νοῦς της ἔτρεχε στὸ γελαστὸ τραῖνο ποὺ θὰ τὴν μετέφερε σὲ λίγο πρὸς τὴν χαρά, τὴν ξεγνοιασιά, τὸν ἥλιο...

Σὲ λίγο βρισκόταν στὸν σταθμό. Ἦταν χωρὶς ἀποσκευὲς κατὰ τὴν ἐπιθυμία ἐκείνου, ντυμένη ἁπλᾶ, μ' ἕνα μαντὼ ἀπὸ ντρὰ καὶ τὸ μικρό της τσαντάκι στὸ χέρι, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πάῃ γιὰ ψώνια στὰ μαγαζιά. Μιὰ καινούργια ζωὴ τὴν ἐπερίμενε. Καὶ ἀψηφοῦσε τὴν τρέλλα ποὺ ἔκανε... Καμμιὰ μεταμέλεια δὲν ἔνοιωθε γιὰ τὸ μεγάλο διάβημά της. Ἡ δίψα τοῦ ἀγνώστου τῆς ἀλλαγῆς ἦταν τόσον ἔντονη μέσα της...

★

Τὸ τραῖνο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὴν πάρῃ μακρυά, νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ τέλμα τῆς μονότονης ζωῆς της, ἦταν ἐκεῖ. Περίμενε γαλήνιο, ἀδιάφορο γιὰ τὶς χαρὲς ἢ τὶς λύπες ποὺ ἔμελλε νὰ δημιουργήσῃ μὲ τὴν ἀναχώρησί του.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ Ρενὲ ὠχρίασε. Ἕνα χέρι ἄγγιξε τὸν ὦμο της. Ὁ Πιὲρ στεκόταν μπροστά της.

— Τί κάνεις ἐδῶ, Ρενέ;

Θορυβημένη πρὸς στιγμὴν τάχασε. Γρήγορα ὅμως ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία της. Καὶ βρῆκε τὴν δικαιολογία:

— Ξέρεις, πῆρα ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Σουζάνα, ἐκείνη τὴν παιδική μου φίλη... Θὰ μείνῃ λίγες ὧρες στὸ Παρίσι καὶ μὲ εἰδοποίησε νὰ περάσω νὰ τὴν πάρω.

Ἦταν πολὺ πιθανὸ αὐτό. Καὶ ὅμως τῆς ἐφάνηκε πὼς ὁ Πιὲρ δὲν ἄκουε τὰ λόγια της. Ἄρα γε νἄξερε τὴν πραγματικὴν αἰτία ποὺ βρισκόταν στὸν σταθμό; Μήπως τὸν εἶχε προειδοποιήσει κανεὶς γιὰ τὴν δραπέτευσί της;

— Ἄκουσε, Ρενέ... Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω. Ἄφησε τὴν Σουζάνα... Ἔλα μαζί μου.

— Θἄρθῶ νὰ σὲ βρῶ... σὲ λίγο! ψιθύρισε. Πήγαινε καὶ περίμενέ με. Δὲν μπορῶ νὰ ἀφήσω τὴν Σουζάνα...

— Ὄχι! Πρέπει νἄρθῃς! εἶπε ἐπιτακτικά. Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι πολὺ σπουδαῖο.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν συγκατάθεσί της, τὴν παρέσυρε μὲ δύναμι μαζί του. Δὲν μποροῦσε πιὰ ἡ Ρενὲ νὰ ἀντισταθῇ.

Ἕνα ταξὶ τοὺς ὡδήγησε σπίτι. Ἐκεῖ ὁ Πιὲρ μίλησε ἀμέσως:

— Ρενέ, ἀγάπη μου. Πέτυχα! Ἡ ἔκθεσίς μου ἔγινε δεκτὴ σήμερα τὸ ἀπόγευμα. Εἴμαστε πιὰ πλούσιοι... Εἶσαι πλουσία! Γιὰ τίποτε δὲν θὰ στενοχωριέσαι... Γιατὶ γιὰ σένα ἐργάσθηκα τόσον καιρὸ γιὰ σένα προσέφερα τοὺς κόπους, τὰ ξενύχτια, γιὰ σένα τὰ δημιούργησα ὅλα... Πόσο θἆμαστε τώρα εὐτυχισμένοι. Θὰ σοῦ ἀφοσιωθῶ ὁλόκληρος, θὰ σοῦ προσφέρω ὅ τι ἐπιθυμήσῃς, θὰ ἱκανοποιήσω ὅλα σου τὰ καπρίτσια, θὰ σοῦ δώσω τὴν ζωὴ ποὺ ὠνειρεύθηκες.

— Ἀπίστευτο... ψιθύρισε ἡ Ρενὲ σὰν χαμένη.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ Πιὲρ ἔπεσαν σ' ἕναν φάκελλο πάνω στὸ γραφεῖο του, ποὺ ἀπευθυνόταν σ' αὐτόν.

— Μπᾶ! Ἕνα γράμμα ἀπὸ σένα! Γιατί;

Τότε ἡ Ρενὲ θυμήθηκε μὲ τρόμο τὰ βιαστικὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε γράψει φεύγοντας. Ἀλλὰ ψύχραιμη, τοῦ ἀπήντησε:

— Ἄ, ναί. Πηγαίνοντας στὸν σταθμὸ σοῦ γραψα ὅτι ἴσως θ' ἀργοῦσα λίγο.

Ὁ Πιὲρ πῆρε τὸν φάκελλο, τοὔρριξε μιὰν ἀφηρημένη ματιὰ καὶ ἔπειτα μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι τὸν ἔσχισε σὲ μικρὰ κομμάτια.

Ἡ Ρενὲ ἀνέπνευσε. Ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη της. Ἀλλὰ ὁ Πιὲρ ἀνύποπτος, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν σκέψι του, συνέχισε νὰ τῆς μιλᾷ γιὰ τὸ μέλλον γιὰ τὴν ἐπιτυχία, γιὰ τὴν δόξα...

Καὶ ἐκείνη τὸν ἄκουε σὰν μαγεμένη νὰ τραγουδᾷ τὴν εὐτυχία του, τὶς ἐλπίδες, τὰ ὄνειρά του — ποὺ θὰ ἦσαν πιὰ πραγματικότης — μὲ φράσεις ποὺ ποτὲ δὲν τὶς εἶχε προφέρει ἕως τότε.

Ὅταν σταμάτησε, θὰ εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα ποὺ τὸ τραῖνο τῆς Νικαίας θὰ εἶχε φύγει. Καὶ ἡ Ρενὲ γυρμένη στὸν ὦμο του, ἔκλαιε σιγανὰ ἀπὸ εὐτυχία.

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ, ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΕ
ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Ξένο περιοδικὸ ἀσχολούμενο μὲ τὸ πρόβλημα τῆς δυσκολίες τὴν ὁποία συναντοῦν, στὶς περισσότερες ἐμπόλεμες χῶρες οἱ καπνισταί, γιὰ νὰ προμηθευθοῦν τὸ καθημερινό τους «δηλητήριο», γράφει ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς μέθοδοι ποὺ θεωροῦνται ὡς συντελεστικὲς στὸ κόψιμο τοῦ καπνοῦ. Αἱ μέθοδοι αὐτὲς εἶνε δύο εἰδῶν:

1) Πρόσθεσις ὑλῶν ποὺ δίδουν στὸν καπνὸ δυσάρεστη γεῦσι καὶ 2) ἐπάλειψις τοῦ φάρυγγος μὲ διαλύσεις ἐλαφρῶς καυστικές, παραδείγματος χάριν ἀραιὰ διάλυσι νιτρικοῦ ἀργύρου, ποὺ καθιστοῦν τὸ κάπνισμα δυσάρεστο, κάποτε μάλιστα, προκαλοῦν καὶ πόνο.

Τὰ μέσα αὐτὰ δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀποτελεσματικά. Ἐμποδίζουν πρὸς στιγμὴν τὸν καπνιστὴ ἀπὸ τοῦ νὰ καπνίσῃ, μόλις ὅμως παρέλθῃ ἡ ἐπίδρασίς των τὸ κάπνισμα ἐπαναλαμβάνεται ἀκόπως.

Μόνο ἡ θέλησις τοῦ καπνιστοῦ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ποθητὸ ἀποτέλεσμα.

Γιὰ νὰ ὑποβοηθῆται δὲ ἡ θέλησις αὐτὴ πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ τὸ σιγαρέττο μὲ μιὰ ἄλλη ἀπασχόλησι, πιπίλισμα καραμελῶν, κάπνισμα εὐκαλύπτου κλπ.

Ἂς σημειωθῇ ὅτι ἀπὸ ὑγιεινὴ ἔποψι, δὲν ἀπαγορεύεται ἡ μετρία χρῆσις καπνοῦ. Ἡ ἐπιστήμη, μάλιστα βεβαιώνει ὅτι παθήσεις ποὺ ἀποδίδονται στὸν καπνό, ὀφείλονται ἄλλες φορὲς σ' ἄλλες αἰτίες.

Ἐάν, ἐπὶ τέλους ἐλλείψει θελήσεως ἀδυνατεῖ κανεὶς νὰ κόψῃ τὸν καπνό, εἶνε προτιμότερο νὰ καπνίζῃ — ἂν βρίσκῃ ὑπὸ τὶς σημερινὲς συνθῆκες, φυσικὰ — πούρο, τὸ ὁποῖο εἶνε λιγώτερο τοξικό. Ὁ καπνὸς τοῦ πούρου, ποὺ φθάνει ψυχρὸς στὸ στόμα καὶ δὲν καταπίνεται, εἶνε ἐλάχιστα ἐπιβλαβής.

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Η ΦΙΛΗ: — Τί βλέπω! Ο ἄνδρας σου πλένει τὰ πιάτα;
Η ΧΟΝΤΡΗ: Εἶνε, βλέπεις, μικρὸ τὸ μαστέλο, καὶ...δὲν χωρᾶνε τὰ χέρια μου!

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΡΩΣ

Ὁ Γάλλος εἶνε χαδιάρης, ὁ Γερμανὸς εἰλικρινής, ὁ Ἱσπανὸς φλογερός. Τὸ ὄνειρο μιᾶς πνευματώδους γυναίκας εἶνε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του Γερμανός, νὰ τὴν ἀγαπᾷ Γάλλος καὶ νὰ τῆς κάνῃ κόρτε Ἱσπανός.

⁂

Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν Ἰταλῶν στὸν ἔρωτα ἔγκειται στὴν χαϊδευτικὴ φωνή τους καὶ στὸν μελωδικὸ τόνο τους.

— Μιὰ ὡραία φωνὴ εἶνε δῶρο τοῦ Θεοῦ! ἔλεγε ἡ μεγάλη ἀοιδὸς Πάττι.

Ἕνας ὅμως τῆς ἀπήντησε μιὰ μέρα:

— Τὸ καλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸ πάντων στὴν γυναῖκα, εἶνε ἡ σιωπή! Μιὰ ὡραία ποὺ ξέρει νὰ σιωπᾷ, ἀγαπιέται ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

⁂

Ἡ ἐθνικότης ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν γυναικῶν καὶ καινίζει τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις. Ἡ ἐρωτικὴ ὥρα ἀναγγέλλεται διαφορετικά, ἀναλόγως κάθε ἔθνους καὶ κάθε χώρας. Ὁ Πὼλ Μορὰν ἐσημείωσε μὲ ἀκρίβεια τὴν ψυχολογικὴ στιγμὴ ποὺ προηγεῖται τῆς ἐξομολογήσεως. Εἶνε δὲ αὐτὴ ὅταν οἱ Πολωνίδες σᾶς διηγοῦνται τὴν κλοπὴ τῶν κοσμημάτων τους, οἱ Ἀγγλίδες ἀπαγγέλλουν στίχους, οἱ Ἀμερικανίδες ζητοῦν νὰ ἀπομακρυνθοῦν οἱ μαῦροι, οἱ Ρωσίδες ζητοῦν χρῆμα καὶ οἱ Γερμανίδες σκουπίζουν τὰ χείλη μὲ τὶς χάρτινες πετσέτες καὶ σᾶς φιλοῦν ἐνῷ σᾶς προσφωνοῦν «κούκλο μου».

Τὸ "Βιβλίο τῆς Καρδιᾶς

10 ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΟΝ. ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

⁂ Ὅταν ἀγαποῦμε δὲν σκεπτόμαστε τίποτε. Μὰ ὅταν ἀρχίσωμε νὰ σκεπτώμαστε, τότε πιὰ δὲν ἀγαποῦμε.

· Πάντα σχεδὸν στὸν ἔρωτα ὑπάρχουν περισσότερα δάκρυα παρὰ στιγμὲς χαρᾶς.

⁂ Ἡ γυναῖκα δὲν πεθαίνει τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγκαταλείπει τὴν ζωή, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ποὺ παύει ν' ἀρέσῃ.

⁂ Δὲν ὑπάρχουν θλίψεις στὸν ἔρωτα ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὶς γιατρέψῃ ὁ ἴδιος ὁ ἔρως.

⁂ Ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ συνεχὴ προσφορά, ἐνῷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ ἀδιάκοπη δρᾶσι.

⁂ Ἡ μετάνοια εἶνε τὸ τελευταῖο ἁμάρτημα τῶν γυναικῶν.

⁂ Πόσο μεγάλη, πόσο ὡραία, πόσο δυνατὴ θὰ εἶνε στὴ ζωή της μιὰ κοπέλλα ὅταν, γεννημένη σ' ὁποιαδήποτε συνοικία μιᾶς πόλεως, παντρευτῇ στὴν ἐπαρχία καὶ μείνῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ γυναῖκα τῆς ἐπαρχίας.

⁂ Οἱ γυναῖκες ἔχουν διαφθείρει πολὺ περισσότερες γυναῖκες ἀπ' ὅσες ἔχουν ἀγαπήσει οἱ ἄνδρες.

⁂ Στὴν ἀγάπη εἶνε ἀρκετὴ μιὰ λέξι, ἕνα βλέμμα, μιὰ μεταβολὴ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, μιὰ ἐλαφρὴ προσήλωσι. Τὸ ὡραιότερο προνόμιό της εἶνε ὅτι μπορεῖ νὰ βρίσκῃ μοναχή της τὶς ἀποδείξεις τῆς ὑπάρξεώς της.

⁂ Ὁ ἔρως προτιμᾷ συνήθως τὶς ἑνώσεις ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν ὁμοιότητες μεταξύ τους.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Τὸ πρῶτο ραντεβοῦ εἶνε μιὰ μεγάλη καὶ ἐξαιρετικὰ σημαντικὴ ἡμερομηνία στὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας. Θυμᾶται ὅλες τὶς λεπτομέρειές του, ἀκόμη καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες, κι' ὅταν πιὰ ἔχει φθάσει στὰ ἑξῆντά της χρόνια.

Ἰδοὺ τώρα τί ἀποδεικνύει μιὰ σχετικὴ στατιστική: Τὰ περισσότερα κορίτσια εἶχαν τὸ πρῶτό τους ραντεβοῦ σὲ ἡλικία δεκαέξη χρόνων (21%), καὶ σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων (20 %). Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι καὶ στὴν ἡλικία τῶν δώδεκα χρόνων τὸ ποσοστὸ εἶνε ἀρκετὰ μεγάλο (17 %), ἐνῷ παραδόξως ἡ ἡλικία τῶν δεκαεπτὰ χρόνων εἶνε μιὰ «νεκρὰ ἐποχὴ» γιὰ τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ ραντεβοῦ.

Τέλος, στὴν ἡλικία τῶν δέκα ἐτῶν τὸ ποσοστὸ δὲν εἶνε καὶ τόσο αὐστηρὰ ἐξακριβωμένο, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ θυμόντουσαν καθαρὰ ὅτι εἶχαν τὸ πρῶτό τους ραντεβοῦ στὴν ἡλικία αὐτή, ὑπῆρχαν καὶ ἄλλες ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ καθορίσουν πότε ἀκριβῶς εἶχαν τὸ πρῶτο τους ραντεβοῦ καὶ ποὺ θυμόντουσαν ὡστόσο ὅτι αὐτὸ εἶχε συμβῇ ὅταν ἦσαν πάρα πολὺ μικρές. Μαζὶ λοιπὸν μὲ τὶς πρῶτες τοποθετήθηκαν κι' αὐτὲς στὴν ἡλικία τῶν δέκα χρόνων.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΟΜΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Στὸν συζυγικὸ βίο δὲν πρέπει νὰ παραβλέπωνται οἱ τύποι τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Ἡ Ζουμπὲρ ἔλεγε σχετικῶς ὅτι ἡ «εὐγένεια τῶν τρόπων εἶνε ἐπέκτασις τῆς ἀρετῆς! Ἐὰν οἱ σύζυγοι ἀγαπιῶνται σφοδρότατα, καλὸν εἶνε νὰ μὴ βλέπωνται ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Ἡ μεταξύ τους ἁρμονία ἐπιτυγχάνεται πιὸ εὔκολα ὅταν ὁ σύζυγος ἀπουσιάζῃ μερικὲς ὧρες ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ Ρίχτερ εἶπεν ὅτι «ὁ χωρισμὸς εἶνε λιγώτερο ὀλέθριος στὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴν διαρκῆ παρουσία καὶ συμβίωσι».

Οἱ ἄνθρωποι εἶνε εὐγενέστεροι ὅταν δὲν βλέπωνται πάρα πολύ. Ὁ σύζυγος ἂς ἔχῃ ἕνα ἰδιαίτερο γραφεῖο στὸ ὁποῖο νὰ ἀποσύρεται ὅταν αἰσθάνεται ἐξεγειρόμενο τὸ ἄγριο καὶ ἀπότομο ἐγώ του. Καὶ ἡ σύζυγος ὅμως νὰ ἔχῃ ἕνα ἰδιαίτερο δωμάτιο στὸ ὁποῖο νὰ καταφεύγῃ ὅταν εἶνε κακῆς διαθέσεως.

Ἡ ἀδιαφορία τῶν συζύγων καταστρέφει τὴν ἁρμονία. Πολλὲς φορὲς ἂν ὄχι πάντοτε, ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀμέλεια περὶ τὴν τήρησι τῶν κανόνων καλῆς συμπεριφορᾶς. Οἱ σύζυγοι πρέπει γι' αὐτὸ νὰ συνεχίζουν καὶ μετὰ τὸν γάμο τοὺς λεπτοὺς τρόπους καὶ τὶς ὑπερβολικὲς περιποιήσεις ποὺ ἐπιδαψιλεύουν πρὸς ἀλλήλους καὶ κατὰ τὴν μνηστεία.

Οἱ σύζυγοι δὲν πρέπει νὰ πειράζουν τὴν σύζυγό τους ἐπὶ θέματος ποὺ τὴν ἐνοχλῇ ἢ τὴν θίγῃ. Ἐπίσης νὰ μὴ ἐγκωμιάζουν τὶς ἀρετὲς μιᾶς ἄλλης γυναίκας γιὰ νὰ τὶς ὑποδείξουν ἔτσι τὰ δικά της σφάλματα. Νὰ μὴ φαίνωνται μπροστὰ στοὺς ξένους ὅτι παραμελοῦν τὴν γυναῖκά τους καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπιπλήττουν ἐνώπιον τρίτου. **Ἐὰν δὲ θέλουν εὐχάριστη** καὶ τρυφερὴ σύζυγο ἂς διέρχωνται τὰ ἀπογεύματα σπίτι τους.

Τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ κυβερνᾷ κανεὶς τὴν σύζυγό του **εἶνε ὁ καλὸς τρόπος.** Ὁ Σαίξπηρ λέγει σχετικῶς: «Μὲ ἕνα γλυκὸ φίλημα μποροῦμε νὰ διανύσωμε χίλιες λεῦγες, μ' ἕνα χτύπημα ὅμως οὔτε δέκα βήματα!»

Ὁ καλὸς τρόπος εἶνε πάντοτε ὁ πιὸ ἀποτελεσματικός, ἀκόμη καὶ μὲ τὶς κακὲς γυναῖκες. Μὴ ξεχνάτε ὅτι οἱ σφῆκες συλλαμβάνονται μὲ μέλι καὶ ὄχι μὲ ξύδι.

Οἱ σύζυγοι πρέπει νὰ μὴ λησμονοῦν ὅτι ὁ ἔρως δὲν εἶνε ἔρως ὅταν δὲν συγχωρῇ. Τέλος, ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψι τους τὴν ἀκόλουθη σοφὴ παροιμία: «Γιὰ νὰ ἀγαπιέται κανεὶς πρέπει ἀπαραιτήτως καὶ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸ δείχνῃ».

ΠΑΓΙΔΕΣ

Ἀφήνοντας τὸν πόλεμο καὶ τὴν πολεμικὴ τέχνη, στὰ ὁποῖα ὅπως εἴδαμε τὰ ζῶα προηγήθησαν πολὺ τοῦ ἀνθρώπου, ἂς ἔλθωμε στὶς τέχνες τῆς ζωῆς, ἀρχαιότερες ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ ἀφιερωμένες στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄχι στὸν θάνατο. Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρξε ἡ φροντὶς γιὰ νὰ ἐξεύρῃ τὴν τροφή του, τοῦ γεωργοῦ ὅμως καὶ τοῦ κτηνοτρόφου προηγήθη ὁ κυνηγὸς κι' ὁ ψαρᾶς, κι' ἔτσι τὸ κυνήγι καὶ τὸ ψάρεμα ἀποτελοῦν τὶς πρῶτες ἀνθρώπινες τέχνες.

Ἐχρειάσθηκαν ὅμως νὰ περάσουν χρόνια καὶ χρόνια, αἰῶνες ἴσως, γιὰ νὰ φθάσῃ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος μέχρι τῆς ἐφευρέσεως τῆς κυνηγετικῆς παγίδος καὶ χιλιετηρίδες γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τεχνικώτερα μέσα, ὅπως τὸ ἀγκίστρι μὲ τὴν ψεύτικη μυῖγα, ἐπὶ παραδείγματι. Ἐὰν ὅμως ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ παρατηρήσῃ λίγο προσεκτικώτερα τὰ ζῶα, θὰ ἔβλεπε ὅτι κάτι μικρὰ ζῶα, ἔντομα, ψάρια κλπ., εἶχαν πραγματοποιήσει τὶς ἐφευρέσεις του πολὺ πρὶν ἀπ' αὐτὸν καὶ ὅτι δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὰ μιμηθῇ...

Θὰ ἔβλεπε, αἴφνης, ὅτι ἕνα μικροσκοπικό, ἀλλὰ αἱμοβόρο καὶ ἀχόρταγο σκουλήκι, ἡ νύμφη δηλαδὴ τοῦ κολεοπτέρου κικινδέλη, κατασκευάζει μιὰ βαθύτατη τρύπα στὸ ἔδαφος, μέσα στὴν ὁποία χώνεται κρατούμενο ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ πλευρὰ τῆς τρύπας αὐτῆς μ' ἕνα ἀγκίστρι, ποὺ φέρει στὸ ὀπίσθιο μέρος τοῦ σώματός του καὶ σκεπάζει τὸ ἄνοιγμα τῆς τρύπας αὐτῆς μὲ τὸ κεφάλι του. Ἐκεῖ περιμένει μέχρις ὅτου πλησιάσῃ κάποιο μικρὸ θῦμα. Νὰ ἡ τάφρος — παγίς, τὴν ὁποίαν ἐφεῦρε ὁ ἄνθρωπος αἰῶνες ὁλόκληρους μετὰ τὴν πρώτη του ἐμφάνισι ἐπὶ τῆς γῆς.

Γνωστὴ σ' ὅλους σχεδὸν εἶνε ἡ ἐπινόησις τῆς «Ἐπείρας τῆς διαδηματοφόρου», τῆς κοινῶς λεγομένης σταυραράχνης, ἡ ὁποία ἔχει συνδυάσει μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη, τὴν δικτυοπαγίδα μὲ τὴν ἐξώβεργα, γιὰ νὰ κατορθώνῃ νὰ συλλαμβάνῃ τὰ θηράματά της, ποὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν εἶνε παρὰ μυῖγες.

Ὁ «λοφίας ὁ ἁλιευτὴς» ὅμως, ὁ κοινῶς ὀνομαζόμενος βατραχόψαρο, ἕνα μεγάλο καὶ φοβερὸ τὴν ὄψι ψάρι τῆς Μεσογείου, φέρει προσκολλημένη ἐπάνω στὸ ἀπαίσιο σῶμά του μιὰν ἀρτιώτατη συσκευὴ γιὰ ψάρεμα μὲ ἀγκίστρι καὶ ψεύτικη μυῖγα. Εἶνε ἕνα μακρὺ ἀγκάθι στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του, καὶ μεταξὺ τῶν δυὸ ματιῶν του περίπου, ποὺ εἶνε κεκλιμένο πρὸς τὰ ἐμπρὸς σὰν λοφίο — ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ψαριοῦ — καὶ φέρει στὴν ἄκρη του ἕνα μικρὸ μόριο, ποὺ μοιάζει πρὸς μικρὸ ἔντομο, ποὺ κινεῖται ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὰ νερὰ τῆς θαλάσσας. Τὸ βατραχόψαρο χώνεται μέσα στὴν ἄμμο τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσας, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν ξεχωρίζουν παρὰ μόνο τὰ δυὸ φοβερὰ μάτια του καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ λοφίο—ἀγκίστρι, ποὺ φέρει τὴν ψεύτικη μυῖγα. Ἄλλα μικρότερα ψάρια πλησιάζουν, βλέπουν τὸ λοφίο νὰ κινῆται, νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ εὐπροσδέκτου θηράματος καὶ πλησιάζουν πειναλέα... Ὅταν πλησιάσουν ἀρκετά, τὸ βατραχόψαρο τινάζεται ἀστραπιαίως πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ τὸ φοβερό του στόμα καταβροχθίζει τὸ ἄμυαλο ψαράκι, ποὺ ἀπὸ κυνηγὸς γίνεται θήραμα...

ΣΟΝ.—

Σιλουέττες τῆς ΣΚΗΝΗΣ

Βασίλης — ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

ΒΓΗΚΕ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΕ ΜΙΑ... ΚΛΩΤΣΙΑ!

Μὲ μιὰ κλωτσιὰ βγῆκε στὸ θέατρο!

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄλλοι ἵδρωσαν, καὶ ἐμόχθησαν καὶ ἐπάλεψαν γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ εἰσέλθουν στὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων τοῦ θεάτρου, ὁ Β. Αὐλωνίτης δὲν ἐχρειάσθηκε παρὰ μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὰ ὀπίσθια γιὰ νὰ μεταπηδήσῃ ἀπὸ τὴν ἀσημότητα τοῦ... κοινοῦ θνητοῦ στὴν διασημότητα τοῦ καλλιτέχνου.

Ἦταν ἕνα μεγάλο παιδὶ μὲ μιὰ μεγάλη καρδιά, ποὺ ἀγαποῦσε τὸ θέατρο — γιατὶ ὑπῆρχε μέσα του ἄσβυστη ἡ φλόγα τοῦ ταλέντου — ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε παρὰ... παρασκηνιακῶς νὰ ἐρωτοτροπῇ μαζί του.

Ποῦ τὸν ἔχανες, ποῦ τὸν ἔβρισκες τὸν Βάσο, στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου «Ἔντεν» ποὺ κατὰ μιὰν ἀγαθὴν σύμπτωσιν ἦταν δίπλα στὸ σπίτι του.

— Πάλι ὁ Βασίλης μέσα στὰ πόδια μας! διεμαρτύροντο οἱ ἠθοποιοὶ καθημερινῶς.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἀπέπεμπε. Γιατὶ ὁ Βασίλης ἦταν ἀξιαγάπητος. Ἔκανε ὅλων τὰ θελήματα μὲ μιὰ μοναδικὴ προθυμία, ἐξυπηρετοῦσε, ὑπεχρέωνε. Καὶ ἐκτὸς αὐτῶν, ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστος, εὔθυμος, κωμικός, ποὺ ἔκανε τοὺς ἠθοποιοὺς μὲ τὰ ἀστεῖα του νὰ διασκεδάζουν.

Ὁ Β. Αὐλωνίτης σ' ἕναν ἐξαιρετικὸ ρόλο του, στὶς «Δύο Ὀρφανὲς» τοῦ Ριτσιάρδη.

— Ἕνα βράδυ, ὅμως, μᾶς διηγεῖται ὁ ἴδιος πάλι, ξανάμπλεξα στὰ πόδια τῶν καλλιτεχνῶν. Ἦσαν ὅλοι πολὺ νευριασμένοι. Τὸ θέατρο οἱ εἰσπράξεις δὲν ἐπήγαιναν περίφημα. Εἶχαν ὅλοι τὶς σκοτοῦρες τους...

— Οὔφ! Αὐτὸς ὁ Βασίλης τὸ παράκανε! διαμαρτυρήθηκε κάποιος.

— Εἶνε ἀνυπόφορος ὧρες - ὧρες! παρεδέχθη ἄλλος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ὁ θεατρώνης.

— Πάλι αὐτὸς ἐδῶ; ἐφώναξε. Ἄ! μὰ εἶνε πληγὴ ἀληθινή. Τί ζητᾶς, βρὲ Βασίλη, ὅλο ἐδῶ μέσα;

— Χμ! Θέλω νὰ . βγῶ στὸ θέατρο! Δὲν τὸ καταλαβαίνετε, κύριε Σκούρα; ἐξεστόμισε τότε τὴ μοιραία φράσι ὁ Αὐλωνίτης.

Ὁ θεατρώνης Σκούρας τὸν ἐκύτταξε μὲ παραξενεμένο ὕφος. Ὕστερα ἐγέλασε μυστηριωδῶς.

— Νὰ βγῇς; Ἔβγα λοιπόν! ἔκανε.

Καὶ δίνοντάς του μιὰ κλωτσιὰ ποὺ ἀκόμα θυμᾶται τὴν δυναμικότητά της, τὸν ἔσπρωξε ἐπάνω στὴν σκηνή.

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ!

Ἀπότομα, βρέθηκε ὁ Αὐλωνίτης μέσα στὸν πλούσιο καὶ κατάφωτο διάκοσμο τῆς σκηνῆς! Πίσω ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ ἔπαιζαν!

— Στὴν ἀρχὴ τάχασα συνέχισε ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης. Ὅπως καὶ οἱ... μέλλοντες συνάδελφοί μου. Ἀμέσως ὅμως ἀνέκτησα τὴν ψυχραιμία μου καὶ... ἔλαβα καὶ ἐγὼ μέρος στὴν παράστασι, αὐτοσχεδιάζοντας ἐπὶ τόπου ἕναν δικό μου ρόλο...

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ κοινὸν ἄρχισε νὰ χειροκροτῇ. Εἶχε νομίσει ὅτι ἤμουν νούμερο!

Ἔτσι, ἐπῆρε τὸ πρῶτο βάπτισμα τοῦ ἠθοποιοῦ, ἕνα βράδυ στὸ θέατρο «Ἔντεν» στὸν θίασο Ζαφειρίου, ὁ συμπαθὴς κωμικὸς τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου μας καὶ μοναδικὸς «τυπίστας» Βασ. Αὐλωνίτης.

ΟΠΟΥ Ο ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ... ΑΠΑΓΕΤΑΙ!

— Κατόπιν;

— Κατόπιν μᾶς ἀπαντᾷ ὁ κ. Αὐλωνίτης, ὅλα ἦρθαν μοιραῖα. Τὰ ἀστεῖα ἔγιναν σοβαρά. Προσελήφθην στὸν θίασο, ἔπαιξα, χειροκροτήθηκα, τοὺς ἄρεσα φαίνεται καὶ μ' ἄρεσαν καὶ... κόλλησα στὸ θέατρο!

Τὸν θίασο Ζαφειρίου διεδέχθηκαν ἄλλοι μεγαλύτεροι καὶ σημαντικώτεροι θίασοι, ὁ Αὐλωνίτης ὑπερήρεσεν ὡς κωμικὸς μποῦφος, μπριλλάντε καὶ ἰδίως τυπίστας καὶ τὸ μεγάλο ὄνειρό του, πρὸ τοῦ καλὰ καλὰ σχηματισθῇ καὶ πάρει μορφή, ἔγινε πραγματικότης.

Ἔκτοτε ὁ Β. Αὐλωνίτης δὲν ἐγκατέλειψε τὸ θέατρο. Ἢ μᾶλλον, τὸ ἐγκατέλειψε κάποτε γιὰ ἕνα φεγγάρι... ἢ ἂν θέλετε μία σελήνην μέλιτος!

Ἀκουσίως του πάντοτε. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ τὸν ἀπήγαγε μιὰ ὡραία πλουσία κυρία, ποὺ τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ παραφόρως.

— Ἐμένα ἢ τὸ θέατρο! τοῦ ἔθεσε τὸ φοβερὸν δίλημμα ἡ ἀδημονοῦσα Δουλτσινέα του.

— Καὶ τὰ δυό! ψιθύρισε αὐτός.

— Τότε... φεύγω.

— Ὄχι! Σταθῆτε νὰ σκεφθῶ.

Ἀλλὰ ἡ ὡραία ἐκκεντρικὴ θαυμάστριά του δὲν τοῦ ἔδωσε τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῇ, γιατὶ αὐτὸ θὰ κατέληγε εἰς βάρος τοῦ φλεγομένου ἐρωτικοῦ πάθους της. Καὶ τόν.. ἀπήγαγε στὸ Παρίσι!

— Μὰ πῶς τὰ κατάφερε νὰ σᾶς... παρασύρῃ τότε; πειράζομε τὸν συμπαθῆ καλλιτέχνη μας.

— Φαίνεται πῶς μὲ βρῆκε... μικρὸν τότε καὶ μὲ γέλασε!

Στὸ Παρίσι ὁ Αὐλωνίτης συνήντησε καὶ μιὰν ὁμοιοπαθῆ συνάδελφό του: τὴν Λίτσα Λαζαρίδου. Καὶ αὐτή... θῦμα ἀπαγωγῆς!

Ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον νὰ ἀλληλοπαρηγορηθοῦν οἱ δυὸ καλλιτέχναι μας γιὰ τὸ πάθημά τους. Ὁ ἔρως των γιὰ τὸ θέατρο ἦτον ἰσχυρότερος. Τὸ Παρίσι, ὁ πλοῦτος, ἡ χλιδὴ αἱ παχυλαὶ ὑποσχέσεις τῶν ἀπαγωγέων των στάθηκαν ἀνίκανα νὰ τοὺς κρατήσουν κοντά τους.

Ὁ Αὐλωνίτης ἀρρώστησε ἀπὸ.. σπλῆν — ὄχι σπλῆνα, ἀλλὰ ἀνίαν! — ἡ Λαζαρίδου ἀπὸ νόστον — γιὰ τὸ θέατρο.

Καὶ δὲν ἄργησαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν παληά τους ἀγάπη, τὴν μόνη πιστή, ποὺ ποτὲ ἕως σήμερα δὲν τοὺς ἐπρόδωσε.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ

Ἀλήθεια ὅμως, τί γνώμην ἔχει ὁ δημοφιλέστατος κωμικός μας γιὰ τὶς γυναῖκες;

— Νὰ μὴν ὑπάρχουν! μᾶς ἀπαντᾷ.

— Γιατί;

— Διότι, ἁπλούστατα, ἀποτελοῦν δημόσιον κίνδυνον.

— Καὶ γιὰ σᾶς;

— Οὔ! Ἐγὼ εἶμαι γιὰ νάμαι ποὺ ἔχω καῆ ἀπὸ δαῦτες...

Καὶ ὅμως ψιθυρίζεται παρασκηνιακῶς ὅτι ὁ Β. Αὐλωνίτης βρίσκεται... σὲ διαπραγματεύσεις γιὰ νέον γάμον του — ὁ δεύτερος ἢ ὁ τρίτος; — μὲ μιὰ χαριτωμένην ὑπαρξοῦλα, ποὺ τὸν λατρεύει καὶ τὴν λατρεύει καὶ ποὺ ἀκούει στὸ χαϊδευτικώτατον ὄνομα Γιὸ Γιό, τὸ ὁποῖον μόνον αὐτὴ καὶ αὐτὸς χρησιμοποιοῦν.

ΔΥΟ... ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΕΣ

Κοσμογονία, Ἐσπεράντο, Ἀγκινάρα, Τιριτόμπα, ἦσαν οἱ περιφημότερες ἐπιτυχίες τοῦ δημοφιλοῦς μας κωμικοῦ.

Καὶ τὰ τραγουδάκια του, «Ἡ Βαγγελίτσα», «Ἡ Βαρβάρα» ἔκαμαν κρότον καὶ ἐδημιούργησαν καὶ πολλάς.. συζυγικὰς σκηνὰς ἀνὰ τὸ πανελλήνιον, ὅπως θὰ ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας.

Ποιὲς ἦσαν ὅμως οἱ μεγαλύτερες ἀποτυχίες του;

— Δύο! μᾶς ἀπαντᾷ εἰλικρινῶς ὁ Αὐλωνίτης. Ἡ μία ὅταν μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ παρόντος πολέμου πῆγα μὲ τὸν συνεταιρικὸ θίασό μου «Νέζερ Αὐλωνίτη» στὴν Χίο γιὰ μιὰ θεατρικὴ περιοδεία. Κατὰ κακὴν μας τύχην, οἱ Χιῶτες δὲν εἶχαν πουλήσει τὰ πορτοκάλια τους ἐκεῖνο τὸν καιρό, ἐλλείψει ἀγοραστῶν καὶ δὲν εἶχαν λεφτὰ γιὰ... θέατρο.

Ἔτσι ἐγυρίσαμε ναυαγισμένοι ὅλος ὁ θίασος στρωματσάδα κατὰ στρῶμα στὸ πλοῖο. Καὶ μάλιστα εἴχαμε ἀνάμεσά μας καὶ ἕναν γάϊδαρο ποὺ ἐρχόταν καὶ αὐτὸς στὴν Ἀθήνα γιὰ πούλημα καὶ ποὺ καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ δὲν ἔπαυε νὰ μᾶς... οἰκτείρῃ κουνώντας χαρακτηριστικὰ τὰ αὐτιά του. Τὸν γάϊδαρο!

— Καὶ ἡ ἄλλη... ἀποτυχία σας;

— Ἄ! Ἦταν κάποτε σὲ μιὰν ἐπιθεώρησι, ὅπου ἐγώ, ὁ κωμικός, βγῆκα — μοῦ ἀνέθεσαν δηλαδὴ νὰ βγῶ — στὸν ρόλο ἑνὸς κομψοντυμένου σίκ, κυρίου ἀριστοκράτου. Φαίνεται πῶς τὸ «κόψιμό» μου δὲν ἄρεσε στὸ κοινὸν ποὺ μὲ εἶχε συνηθίσει διαφορετικόν. Καὶ ξαφνικὰ ἀκούω μιὰ βαρειά, μόρτικη φωνὴ ἀπὸ τὴν γαλαρία:

— Ὀεεε! Ἔμπα μέσα, κρύε!

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ θεαταὶ τῆς πλατείας ἔπευσαν νὰ ἐπιτιμήσουν τὸν ἀναιδῆ ἀποδοκιμαστήν μου. Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ ἐγώ, ὅσο καὶ νὰ μὴν ἤμουν κρύος ἐκρύωσα.

Ο ΕΡΩΣ ΜΟΝΟΝ ΓΙΑ ΤΟ... ΦΑΓΗΤΟ!

Καὶ μερικὰ μικρὰ μυστικά:

— Τί γνώμην ἔχετε γιὰ τὸν ἔρωτα; Ὑπάρχει σήμερα;

— Ἔρως, σήμερα! ἐκπλήσσεται ὁ ἀμίμητος κωμικός μας. Ἀστειεύεσθε ἀσφαλῶς. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ, ὑπάρχει γιὰ τὸ... φαγητό, ὄχι γιὰ φιλιά...

— Ἔχετε ἄλλες ἐρασιτεχνικὲς ἀσχολίες ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θέατρο;

— Ὄχι! Παίζω μόνο λίγο «χαρτάκι» διαβάζω πολλὰ ρομάντσα καὶ πηγαίνω συστηματικὰ κάθε βράδυ... σπίτι μου, γιατὶ μ' ἀρέσει ἡ οἰκογενειακὴ ζωή.

— Καὶ τὸ ποδόσφαιρο;

— Τὸ ἐγκατέλειψα καὶ τὸ μισῶ ἀπὸ τότε ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ σπάσῃ τὰ πόδι.

— Ἔχετε δεισιδαιμονίες;

— Μιὰ μόνον: Ὅταν εἶμαι ἄψιλος, νομίζω πῶς θὰ μοῦ συμβοῦν τὰ τρομερώτερα κακὰ τοῦ κόσμου.

Μ. ΧΑΝ.

Τὸ τελευταῖο ΤΡΑΙΝΟ

Μιὰ οἰκογενειακὴ σκηνὴ

Μὲ μιὰ χαδιάρικη κίνησι, ἡ Ἀδριανὴ Γκατιὲ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ ἀνδρός της καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν πλήττεις ἐδῶ, ἀγάπη μου;

Μὲ ἕνα εἰλικρινὲς γέλιο ὁ κ. Γκαλτιὲ ἀπήντησε:

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Γιατί ὅμως μοῦ ἔκαμες αὐτὴ τὴν ἐρώτησι;

— Ξέρω πῶς δὲν σοῦ ἀρέσει ἡ ἐξοχή. Φοβήθηκα λοιπὸν μήπως λυπόσουν ποὺ ἐπέρασες ἐδῶ τὶς δυὸ μέρες τῆς ἀδείας σου!

— Διόλου! Θὰ ξαναγυρίσωμε μάλιστα ἄλλη φορά! Τί κρῖμα μόνο ποὺ πρέπει νὰ φύγωμε.

Ἦσαν ἐγκατεστημένοι στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ βρισκόταν στὴν ὄχθη ἑνὸς νησιοῦ, στὴ μέση τοῦ ποταμιοῦ. Τὸ μισοσκόταδο ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἁπλώνεται κιόλας, ἐμπόδισε τὸν Γκαλτιὲ νὰ ἰδῇ πόσο εἶχε συσπασθῆ τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του, ὅταν ἄκουσε τὰ τελευταῖα του λόγια. Ἡ Ἀδριανὴ ὡστόσο δὲν εἶπε τίποτε. Τὸν ἐπλησίασε μόνο, περισσότερο χαδιάρα καὶ ἐψιθύρισε:

— Ἀφοῦ λοιπὸν σ' ἀρέσει τόσο πολὺ τὸ μέρος αὐτὸ Ζακούλη μου, ἂς μείνωμε ἕως αὔριο τὸ πρωΐ. Δὲν ξέρεις πόσο θὰ μ' εὐχαριστήσῃς! Σύμφωνοι, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ Ζὰκ Θκαλτιὲ ὅμως ἀπήντησε σοβαρά:

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ εἶμες γίνει τόσο χαδιάρα; Λυποῦμαι δυστυχῶς ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Θὰ φύγωμε ἀπόψε μὲ τὸ τραῖνο τῶν ἑπτά. Καὶ ἡ παραχώρησις αὐτὴ ποὺ σὲ κάνω εἶνε σπουδαιοτάτη, γιατὶ θὰ φύγωμε μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο. Τὸ κακὸ μόνο εἶνε ὅτι στὶς ἐννηὰ ποὺ θὰ φθάσωμε στὸ Παρίσι θὰ ἔχῃ ἀρχίσει τὸ γεῦμα τοῦ Ἀρμάνδου.

— Τί κρῖμα!

★

Ὄρθιοι τώρα, ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἔρριχναν ματιὲς ποὺ δὲν ἐξέφραζαν καμμιὰ τρυφερότητα. Στὰ μάτια τῆς Ἀδριανῆς μάλιστα ζωγραφιζόταν ὁ θυμός.

— Ἐπιμένεις λοιπὸν νὰ πᾷς σ' αὐτὸ τὸ γεῦμα τοῦ ἀγάμου φίλου σου, στὸ ὁποῖο δὲν μπορῶ νὰ παρευρεθῶ κι' ἐγώ;

— Ἐκεῖ τοὐλάχιστον θὰ ἔχῃ κανεὶς ἐντελῶς τὴν ἡσυχία του.

— Καὶ θὰ μπορῆτε νὰ διασκεδάσετε ὅπως θέλετε χωρὶς νὰ φοβῶσαστε οἱ πανδρεμένοι τὶς γυναῖκες σας!

— Ἀδριανή, εἶσαι τρελλή, γιὰ δέσιμο!

Γιὰ νὰ βάλῃ κατόπιν τέρμα στὴ συνομιλία αὐτὴ ὁ Γκαλτιὲ ἐπῆγε καὶ πῆρε μιὰ βάρκα γιὰ νὰ κάμῃ ἕναν μικρὸ γῦρο. Ἡ Ἀδριανὴ ὅμως τὸν ἐπρόλαβε καὶ μπῆκε καὶ κείνη μέσα.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τὰ δάκρυα τῆς λύσσης. Ἐπὶ τέλους, τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε, Ζάκ! Σὲ βεβαιώνω ὅτι θὰ ἦταν φρονιμώτερο ἂν ἄλλαζες ἀπόφασι, γιατὶ εἶμαι ἕτοιμη γιὰ ὅλα, ἀρκεῖ νὰ σ' ἐμποδίσω! Δὲν θὰ πᾷς στὸ Παρίσι ἀπόψε, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι!

Μιὰ λάμψις τρέλλας ἐσπινθήρισε στὰ μάτια της. Ὁ Ζὰκ δὲν τὴν ἐπρόσεξε καὶ ἀπήντησε:

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!

Δὲν ἐπρόλαβε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του, ὅταν ἡ Ἀδριανὴ ἐσηκώθηκε ὄρθια καὶ ἐφώναξε ἀπελπιστικά:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Τὴν στιγμὴ δὲ ποὺ ὁ Γκαλτιὲ σαστισμένος, ἐπῆγε νὰ ὁρμήσῃ κοντά της ἡ Ἀδριανὴ ἔπεσε ἀπότομα στὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ.

★

Πρὶν ὁ Γκαλτιὲ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του, εἶχαν προστρέξει βάρκες καὶ ἡ Ἀδριανὴ εἶχε ξαπλωθῆ σὲ μιὰν ἀπ' αὐτές. Γονατιστὸς ὁ Ζὰκ κοντά της, κατατσακισμένος ἀπὸ τὸ βάρος τῶν τύψεων, μόλις βρῆκε τὴ δύναμι νὰ ψιθυρίσῃ:

— Ἀγάπη μου! . Χρυσή μου!

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα μετεφέρθη λιπόθυμη στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ Ζὰκ παρακολουθοῦσε μὲ κλονιζόμενα βήματα τὴν πένθιμη συνοδεία.

Ξαφνικὰ ἄκουσε ξοπίσω του μερικὲς κομμένες φράσεις: «Τί παληάνθρωπος! Σᾶς βεβαιώνω πῶς τὴν ἔσπρωξε ὁ ἴδιος καὶ τὴν ἔρριξε στὸ ποτάμι. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!»

Ὁ Ζὰκ δὲν ἐτόλμησε οὔτε νὰ διαμαρτυρηθῇ κἂν..

Τὴν Ἀδριανὴ τὴν εἶχαν ξαπλώσει τώρα στὸ κρεββάτι της στὸ ξενοδοχεῖο. Μέσα στὸ ψυχρὸ ἐκεῖνο δωμάτιο ἐπικρατοῦσε ψυχρότερη σιωπή. Ὁ γιατρός, ποὺ εἶχε προσκληθῆ, ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε, ἡ νεαρὴ γυναῖκα ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ συνέλθῃ. Αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ φοβίζῃ πολὺ τὸν γιατρό.

Ὁ Γκαλτιέ, ποὺ ἔνοιωθε μεγάλο πόνο γιὰ τὴν θέσι τῆς γυναίκας του καὶ ἦταν ἔξω φρενῶν γιὰ τὶς ὑπόνοιες ποὺ τὸν ἐβάρυναν, καθόταν στὸ πλευρό της φρουρούμενος ἀπὸ δυὸ ἀγριωποὺς χωροφύλακες.

— Γιατρέ, εἶπε ἐπὶ τέλους ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ τὸ θῦμα δὲν εἶνε σὲ κατάστασι νὰ κάμῃ τὴν κατάθεσί του, ἐμεῖς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ παραλάβωμε τὸν δολοφόνα στὴ φυλακή.

Ὁ Ζὰκ ἔνοιωσε κατάστηθα τὴν προσβολή.

— Εἶνε μιάμιση ὥρα τώρα ποὺ διαρκεῖ ἡ παρεξήγησις αὐτή, ἐφώναξε. Φθάνει πιά! Θὰ μὲ κάμετε νὰ μὴ μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ οὔτε μιὰ στιγμὴ περισσότερο!

Ὁ γιατρός, ποὺ εἶχε σκύψει ἄλλη μιὰ φορὰ κοντὰ στὴν ἀσθενῆ ἀνασηκωνόταν πάλι καὶ ἔλεγε μὲ ὕφος στενοχωρημένο:

— Πάντα λιποθυμισμένη! Αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητο! Μοῦ φαίνεται πῶς..

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔξαφνα ἐχτύπησε ἑπτὰ ἡ ὥρα στὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ ξενοδοχείου. Καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ γιατρὸς νὰ τελειώσῃ, ἕνας ἐλαφρὸς στεναγμὸς ἀνέβηκε στὰ χείλη τῆς Ἀδριανῆς, ποὺ ἀνασηκώθηκε ἐλαφρὰ καὶ ψιθύρισε μὲ τρυφερὴ φωνή:

— Ὤ, ἀγαπημένε μου, νάξερες πόσο φοβήθηκα ὅταν αἰσθάνθηκα ὅτι ἐγλυστροῦσα ἔξω ἀπὸ τὴν βάρκα... Τί ἀνόητη περιπέτεια ἦταν αὐτή!

Ἐνῷ τότε οἱ παριστάμενοι συγκεχυμένοι γιὰ τὴν παρεξήγησι, ἀποσύρονταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ὁ Ζὰκ ἔσκυψε τρέμοντας ἀπὸ χαρὰ πρὸς τὴν Ἀδριανὴ καὶ ἀφελέστατα τὴν ρώτησε γεμᾶτος ἀγωνία:

— Ἀλήθεια λοιπόν, δὲν ἤθελες νὰ πνιγῇς;

— Ὄχι. Σὲ ἐμπόδισα ἁπλούστατα νὰ φύγῃς. Σὲ κράτησα κοντά μου!

Καὶ μὲ ἀκτινοβόλο ἔκφρασι θριάμβου στὰ μάτια της, ἡ Ἀδριανὴ φαινόταν σὰν νὰ προκαλοῦσε τὸ σύμπαν.

ΕΡΡΙΚΕΤΗ ΛΑΓΚΛΑΝΤ

Τὸ λακριντὶ τοῦ Θρασύβουλα

ΚΑΡΡΟΤΣΑΚΙ

Ὅπως σᾶς εἶνε πιὰ γνωστὸ
πᾶνε, χαθῆκαν τὰ ὠτὸ
καὶ ὅλα τὰ φορτάκια
καὶ στὴν Ἀθήνα τὴν κλεινὴ
ἀπὸ καιρὸ κάνουν τρανὴ
θραῦσι τὰ καρροτσάκια.
Τὸ καρροτσάκι δηλαδὴ
παντοῦ καθένας θὰ τὸ ἰδῇ
στοῦ Ζώναρς, στοῦ Γιαννάκη
βλέπτις καρρότσια στὴ σειρὰ
ὄξω ἀπὸ μέγαρα λαμπρὰ
μέσα στὸ Κολωνάκι.
Λοιπόν, καθὼς παρατηρῶ,
ἂν θέλῃς τοῦτον τὸν καιρὸ
νὰ ἔχῃς κατακτήσεις
πρέπει καρρότσι αὔθωρεὶ
ἢ ἄλλως πως καρροτσερὶ
σπουδαία ν' ἀποκτήσῃς

Γιατὶ μιὰ κι' ἔλειψε, ποὺ λές,
ἀπ' τὶς κοπέλλες τὶς τρελλὲς
ἡ αὐτοκινητάδα
ἀριστοκράτισσες καὶ μὴ
ὅλες τρελλαίνονται γραμμὴ
γιὰ λίγη καρροτσάδα.
Συντόμως θὰ προμηθευθῶ
κι' ἐγὼ καρρότσι τρανταχτὸ
καὶ μέσα θὲ νὰ βάζω
τὶς γκόμενές μου καὶ μιὰ μιὰ
χωρὶς μπενζίνα καὶ ζημιὰ
βολτοῦλα θὰ τὶς βγάζω

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΑΛΛΟ-ΑΛΛΟ

εἶν' ἐκεῖ

★ ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΫΡΕΣ: — Οἱ γυναῖκες φημίζονται ὅτι ἀλλάζουν εὔκολα ἰδέες. Τὸ ρεκὸρ ὅμως σ' αὐτὸ τὸ κατέχει, φαίνεται, μιὰ νεαρὴ συμπολῖτις μας, γιὰ τὴν ὁποία ἔκαμαν λόγο τελευταίως οἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεώς μας. Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὸν γάμο της. Στὸ σπίτι ἐπερίμενε σρωμένο τὸ τραπέζι καὶ οἱ προσκεκλημένοι καὶ ὁ γαμβρὸς ἐπερίμεναν στὴν ἐκκλησία. Ἡ νύφη, μιὰ νεαρὴ δακτυλογράφος μιᾶς μεγάλης ἑταιρίας ἡ μὶς Λέλυ Χοῦϋ, εἶχε καθυστερήσει λίγο στὸ φόρεμα τῆς νυφικῆς τουαλέττας της. Ἐνῷ ἦταν ἕτοιμη νὰ ἀνέβῃ στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ θὰ τὴν ἐπήγαινε στὴν ἐκκλησία ἐμφανίσθηκε ξαφνικὰ ἕας νεαρὸς πιανίστας τοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἐζήτησε ἐπιμόνως νὰ τὴν δῇ. Ἡ κόρη ἐπήδησε στὸν λαιμὸ τοῦ νεοελθόντος, ἐδήλωσε στοὺς γονεῖς της ὅτι μόνον αὐτὸν ἐννοοῦσε νὰ πάρῃ ὡς σύζυγό της καί.. ἔφυγε μαζί του μὲ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ θὰ τὴν ἐπήγαινε στὴν ἐκκλησία. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ δυὸ νέοι ἀντὶ τῆς ἐκκλησίας πιὰ κατευθύνθησαν πρὸς τόν.. σταθμὸ καὶ ἀνεχώρησαν πρὸς ἄγνωστο διεύθυνσι. Στὸ μεταξὺ ὁ δύστυχος γαμβρὸς ἐπερίμενε ἐπὶ ὧρες στὴν ἐκκλησία!

Ἰατρικὲς ΔΙΑΓΝΩΣΕΙΣ

Ἰταλικο εὐθυμογράφημα

Μιὰ θυελλώδη καὶ βροχερὴ μέρα ὁ γιατρὸς Τζιάκομο Φεράρι ἐπήγαινε μὲ τὸν ὑπηρέτη του μέσα στὸ αὐτοκίνητό του, νὰ ἐπισκεφθῇ ἕναν ἀσθενῆ του, τὸν γέρο Σολφερίνο, ποὺ ζοῦσε μόνος του στὴν ἀγρέπαυλί του, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη.

Ὁ καλὸς γιατρός, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ὁ ὑπηρέτης του ἔξω, ἐκτεθειμένος στὴν κακοκαιρία τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς θὰ ἐξήταζε τὸν ἀσθενῆ του, τὸν ἐπῆρε μαζί του μέσα στὸ σπίτι.

— Λοιπόν, μπάρμπα Σολφερίνο, εἶσθε καλύτερα τώρα; ρώτησε ὁ γιατρὸς τὸν ἀσθενῆ του.

— Μὰ τὴν πίστι μου, γιατρέ εἶμαι μᾶλλον χειρότερα. Τὸ στομάχι μου ὅσο πηγαίνει καὶ μὲ βασανίζει πιὸ πολύ . ἀπήντησε ὁ γέρο Σολφερίνο.

Ὁ γιατρός, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ γύρω του εἶπε:

— Γιὰ νὰ δῶ τὸ σφυγμό σας! Πολὺ ἄσχημα. Καὶ βέβαια θὰ πονῇ τὸ στομάχι σας, ἀφοῦ καθὼς βλέπω ἀπὸ τὸν σφυγμό σας, δὲν ἐτηρήσατε τὴν δίαιτα ποὺ σᾶς ὥρισα.

— Μὰ τὴν ἐτήρησα, γιατρέ!

— Ὄχι, ὄχι, ἀφοῦ ὁ σφυγμός σας δείχνει πῶς ἐφάγατε ξυνὰ φροῦτα, πιθανώτατα μῆλα!

— Δυστυχῶς εἶνε ἀλήθεια αὐτό, γιατρέ μου, ὡμολόγησε ντροπιασμένος ὁ γέρο Σολφερίνο.

— Λοιπόν, ἄκρα προσοχή, τοὐλάχιστον γιὰ τὸ μέλλον, μπάρμπα Σολφερίνο καὶ περαστικά...

★

Ὅταν βγῆκαν ἔξω στὸ δρόμο, ὁ ὑπηρέτης του εἶπε στὸν γιατρὸ Φεράρι:

— Τί σπουδαῖος γιατρὸς εἶσθε κύριε! Εἶνε γιὰ νὰ χάσω τὰ μυαλά μου, πῶς μπορέσατε ἀπὸ τὸν σφυγμὸ ἑνὸς ἀρρώστου νὰ καταλάβετε τί εἶχε φάει προηγουμένως. Ἂν δὲν φοβόμουν νὰ σᾶς προσβάλω, θὰ σᾶς ἔλεγα τί ἀκριβῶς σκέπτομαι γιὰ σᾶς..

— Μίλα ἐλεύθερα, εἶπε ὁ γιατρὸς στὸν ὑπηρέτη του.

— Νὰ μὲ συμπαθᾶτε, κύριε, ἀλλὰ μοῦ φαίνεσθε καὶ λίγο . μάγος! Ἀφοῦ μαντεύετε ἀπὸ τὸν σφυγμὸ τί τρῶνε οἱ ἄρρωστοί σας...

— Ὄχι φίλε μου, δὲν εἶμαι μάγος. Εἶδα ἁπλούστατα δίπλα στὸ κάθισμα τοῦ μπάρμπα - Σολφερίνο φλούδια ἀπὸ ξυνόμηλα.

— Καὶ ἀπὸ αὐτὸ καταλάβατε, λοιπόν; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ ὑπηρέτης.

— Μάλιστα, ἀπ' αὐτό...

★

Ἡ ὁμολογία τοῦ γιατροῦ δὲν ἐπῆγε χαμένη. Ὁ ὑπηρέτης ἐνόμισε ὅτι ἡ δεινότης αὐτὴ τοῦ κυρίου ἦταν ἕνα μεγάλο μυστικὸ ποὺ ὁ γιατρὸς Φεράρι τοῦ ἐμπιστευόταν.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἕνας χωρικὸς ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὸν γιατρό. Ὁ ὑπηρέτης τὸν ὑπεδέχθη καὶ τὸν ἐρώτησε ἀμέσως:

— Ποῦ πονεῖς;

— Ἐγὼ δὲν πονῶ πουθενά, ἡ γυναῖκα μου ἔχει πόνους στὸ στομάχι ἀπήντησε ὁ χωρικός.

— Μπά! Τὰ ξέρω αὐτὰ ἐγώ. Κάτι θὰ ἔφαγε. Ὁ κύριός μου γιὰ μιὰ ἐπίσκεψι θὰ σοῦ πάρῃ τὸ λιγώτερο 25 λιρέττες γιὰ νάρθῃ ὡς τὸ χωριό... Σοῦ ὑπόσχομαι νάρθω ἐγὼ μόλις ἀδειάσω. Δὲν θὰ σοῦ στοιχίσῃ ἡ ἐπίσκεψίς μου παρὰ μόνο δέκα λιρέττες... Καὶ θὰ κάμω τὴν ἴδια διάγνωσι ποὺ θὰ ἔκανε καὶ ὁ δόκτωρ Φεράρι..

Ὁ χωρικὸς δέχθηκε. Μετὰ δυὸ ὧρες, ὁ ὑπηρέτης ἔφθανε στὸ σπίτι τοῦ χωρικοῦ, ὅπου βρῆκε πεσμένη στὸ κρεββάτι καὶ σφαδάζουσα ἀπὸ τρομεροὺς πόνους, τὴν γυναῖκα ποὺ ἔπασχε ἀπὸ τὸ στομάχι της.

Ἐπλησίασε καὶ τῆς ἐπῆρε τὸν σφυγμό, ὅπως εἶδε τόσες φορὲς τὸν κύριό νὰ κάνῃ. Ἔπειτα ἔφερε ὁλόγυρα τὰ μάτια του καὶ συλλογιζόταν νὰ βρῇ τὴν ἀφορμὴ τῶν στομαχικῶν πόνων τῆς χωρικῆς.

Ξαφνικά, ἐφώναξε:

— Ἄ ἄ! δὲν εἶνε παράξενο γιατὶ πονοῦσε τόσο πολύ. Ἔφαγε σκύλο! Βλέπω κοντά της τὸ περιδέραιο τοῦ σκύλου κρεμασμένο στὸ τοῖχο!

Ὁ χωρικός, ἔκπληκτος καὶ σὰν τρομαγμένος, ἄκουσε τὸν ὑπηρέτη τοῦ γιατροῦ Φεράρι νὰ λέῃ τὴν διάγνωσι ποὺ ἔκαμε, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί νὰ ὑποθέσῃ.

«Δὲν θάνε οὔτε ὁ ὑπηρέτης κἂν τοῦ γιατροῦ Φεράρι αὐτός, θὰ εἶνε κανένας τρελλός», εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ χωρικός.

Καὶ μὲ τρόπο, ἔβγαλε σιγὰ σιγὰ ἔξω τὸν περίεργο «γιατρό». Μετά, ἐπῆρε πάλι τὸν δρόμο γιὰ τὴν πόλι γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸν γιατρὸ Γιάκομο Φεράρι...

ΑΟΥΡΕΛΙΟ ΡΕΜΟ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

58ον

— Δὲν εἶνε ἀδελφός μου

Ἡ Μαρία ἔκλεισε τὰ μάτια.

— Δὲν εἶνε ἀδελφός της, ἀλήθεια, εἶπε.

Στάθηκε μπροστὰ στὴν Μύρτα τῆς ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τὴν κύτταξε βαθειὰ μέσα στὰ μάτια.

—Κυρία, Κυρία, τί ἔχετε;

—Ἐγώ; Τίποτα, παιδί μου, ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτὸν τὸν νέο. Δὲν τὸ βρίσκεις πολὺ φυσικόν;

Ἔτρεμε. Περίεργες σκέψεις ἐτριγύριζαν στὸ μυαλό της.

—Μὰ ποιὸς εἶνε λοιπόν; διενοεῖτο

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ζὶλ μπῆκε μέσα. Ὁ παληὸς δεσμοφύλακας τοῦ Τὰμπλ ἦτο τώρα 60 χρονῶν μὲ γκρίζα γένεια.

—Κυρία, εἶπε, ἔρχομαι ἀπ' ἔξω. Ὁ Ρονσερὸλ εἶνε ἐλεύθερος.

—Ἀφησέ μας, ἐφώναξεν ἡ Μαρία.

—Κυρία, ὁ Ρονσερὸλ ζητεῖ νὰ μάθη...

—Ἀφῆστέ μας εἶπα.

—Κυρία, Κυρία, πρέπει νὰ φύγετε

—Πήγαινε λέω, ἔξω.

Ἡ Μαρία ἅπλωσε τὶς παλάμες της στὸ μέτωπο τῆς Μύρτας καὶ ρώτησε:

—Καὶ τώρα, παιδί μου, πές μου.

—Κυρία!

—Μίλησε, βλέπεις πῶς πεθαίνω ἀπὸ ἀνυπομονησία.

—Ὁ Μπωρεβὲρ δὲν εἶνε ἀδελφός μου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀναθραφήκαμε μαζὶ ἀπὸ τὴ μητέρα μου τὴν Μυρτὼ καὶ ἀπὸ μικρὴ συνήθισα νὰ τὸν θεωρῶ ἀδελφόν, ὅταν ἀνεκάλυψα πῶς ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὸν ἦταν διαφορετική. Καὶ ἡ μητέρα μου ποὺ πέθαινε μ' ἐβεβαίωσε ὅτι καμμιὰ συγγένεια δὲν μᾶς συνέδεε. Αὐτὰ ξέρω μόνο.

—Αὐτὰ μόνο; εἶπε πικρὰ ἡ Μαρία.

—Μὴ ρωτᾶτε ποιὸς εἶνε. Δὲν τὸ ξέρω, οὔτε ἡ μητέρα μου τὸ ἤξευρε. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρομε εἶνε ὅτι ἡ γέννησίς του ἔχει πλεχθῆ με κάποια τραγωδία, γιατὶ γεννήθηκε μέσα σὲ κάποιο κελλὶ φυλακῆς.

Μιὰ ἀδιόρατη φρικίασις ἐπέρασε μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Μαρίας. Ἡ Μύρτα ἐξακολούθησε:

—Φαίνεται πὼς ἡ γέννησίς του ἦταν ἐμπόδιο σὲ κάποιον δυνατὸ πρίγκηπα. Κι' ἔτσι παρεδόθηκε ἀπὸ μικρὸς στὸν δήμιο μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι ἡ μητέρα του ἦτο μάγισσα. Ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ποὺ παρέδωκε τὸ μωρὸ στὸν δήμιο τὰ διηγήθηκε στὴν μητέρα μου, ὁ Μπραμπὰν λὲ Μπραμπανσόν.

Ἡ Μαρία σηκώθηκε ἀπότομα, τὸ πρόσωπό της ἤλλαξε μορφὴ καὶ ἔκφρασιν. Ἔμοιαζε μὲ μιὰ ἁγία γεμάτη ἀκτινοβολία

Ἐκλονίσθηκε, καὶ στηριζομένη στὸν τοῖχο, ἐφώναξε:

— Ζὺλ Μαργκώ!

Ὁ δεσμοφύλακας καὶ ἡ γυναῖκα του παρουσιάσθηκαν:

—Πῶς λέγανε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ παραδώσανε τὸ παιδί μου γιὰ νὰ τὸ δώσῃ στὸν δήμιο;

—Τὸ παιδί της! ἐψιθύρισεν ἡ Μύρτα.

—Ὀνομαζότανε Μπραμπὰν ντὲ Μπραμπανσόν, εἶπε ὁ Ζίλ.

—Καὶ σὲ ποιὰ φυλακὴ εἶπες Μύρτα πὼς γεννήθηκεν ὁ Μπωρεβέρ;

—Στὶς φυλακὲς τοῦ Τάμπλ.

Ἡ Μαρία ἅπλωσε τὰ χέρια σ' ἕνα ἐλεφάντινο ἐσταυρωμένο. Τὰ γόνατά της ἐλύγισαν.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἔκαμαν τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Καὶ τότε ἡ μητέρα προσευχήθηκε μὲ λόγια γεμᾶτα πόνο, ἔκφρασι, ζωή. Μιλοῦσε στὸν Ρενώ.

Ὅλοι ἔκλαιαν. Ἡ μητέρα σιγὰ σιγὰ ἔγειρε στὸ πάτωμα γοφοτισμένη, ἐστέναξε κι' ἔπειτα ἐσώπησε.

Ἦταν σὰν νεκρή, ἀμίλητη, ἀζωνη, ἀλύγιστη.

—Κυρία!

—Εἶνε νεκρή;

— Ὄχι, εἶνε ὅπως ἦταν στὰ 89. Αὐτὸ κράτησε τότε ἕνδεκα ἡμέρες.

—Τὸ ἴδιο ἔπαθε στὰ 46 ἐπὶ 10 ἡμέρες.

—Καὶ στὰ 52 ἐπὶ 12 ἡμέρες.

Ἡ Μύρτα ἔφερε κοντὰ ἕνα κρεββάτι.

—Περιττό, εἶπε ὁ Ζίλ. Δὲν χρειάζεται περιποιήσεως.

Ἡ Μύρτα προσευχήθηκε.

—Θεέ μου, ψιθύρισε, τὴν λυπήθηκες, γιὰ νὰ μὴν δοκιμάσῃ τὴν πίκρα τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ παιδιοῦ της.

Ὁ Ζὶλ ἐφώναξε:

—Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμε ἐδῶ. Ὁ Ρονσερὸλ θάρθῃ νὰ ἐρευνήσῃ τὸ σπίτι, θὰ τὴν μεταφέρω κάπου, ποὺ κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ τὸ σκεφθῇ.

—Πᾶμε καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ, εἶπεν ἡ γυναῖκα του.

ΜΕΤΑ 9 ΗΜΕΡΑΣ

Ἐννέα ἡμέραι παρῆλθον ἀπὸ τὴν σύλληψιν τοῦ Μπωρεβέρ.

Ὁ Νοστράδαμος τὸ βράδυ ἐκεῖνο ξαπλωμένος σὲ μιὰν σαὶζ λόγκ ἐκοιμᾶτο, ὅταν τὸν ἐξύπνησε ἀνοιγομένη πόρτα.

Ἦταν ὁ Τζίνο.

—Ἀπεφασίσθη, κύριε, εἶπε. Ὁ νέος κατεδικάσθηκε. Θὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι μεθαύριον στὶς ἐννέα τὸ πρωΐ. Ἡ λαιμητόμος μου θὰ στηθῇ στὴν Γρέβη. Πρέπει νὰ εἶσθε ἐκεῖ.

Καὶ ἀφοῦ τὰ εἶπε ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης ἐξηφανίσθη.

—Καταδικάσθηκε! ἐπανέλαβε ὁ Νοστράδαμος. Ἡ καρδιά μου κλαίει γιὰ τὸ παιδὶ αὐτό. Καὶ ὅμως ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Αὐτὸς εἶνε τὸ ὄργανο τῆς ἐκδικήσεως ποὺ μοῦ στέλνει ἡ μοῖρα.

Τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὸ πρόσωπό του.

Ὁ Τζίνο τὸν παρετήρει ἀπὸ μιὰν γωνιάν, ποὺ ἦτο κρυμμένος.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Νοστράδαμος διευθύνθη στὸ Λοῦβρον. Δὲν εἶχε πιὰ τὴν ἀδυναμίαν ποὺ ἔδειξε μιὰ στιγμή, ἦταν γεμᾶτος τόλμην καὶ ἀπόφασιν.

Ὡμίλησε μὲ τὴν βασίλισσαν.

—Ἔρχεσθε γιὰ νὰ σώσετε τὸν βασιλέα; τὸν ρώτησε.

—Μεγαλειοτάτη, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν βασιλέα.

—Οὔτε σεῖς;

—Ἰδίως ἐγώ.

—Θέλετε νὰ τὸν ἰδῆτε; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη.

—Πρέπει.

—Ὥστε ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως εἶνε ἀναπόφευκτος; Ὅ,τιδήποτε κι' ἂν σκέπτεσθε, ἐγὼ αἰσθάνομαι μιὰ βαθειὰ λύπη. Τὸν ἀγαποῦσα. Εἶνε καὶ μιὰ δυστυχία γιὰ μένα, γιατὶ θὰ βρεθῶ μέσα σὲ δολοπλοκίες αὐλικὲς μὲ τὰ παιδιά μου ἀνήλικα ἀκόμα. Ἂν ὅμως τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν βασιλέα, οὔτε τὸν δολοφόνο δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ καὶ ὁ θεὸς ἀκόμα.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνη ἅπλωσε τὸ χέρι στὸν ἐσταυρωμένο.

Ἕνα σκοτεινὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τοῦ Νοστράδαμου.

—Ναί, εἶπε, καὶ ὅμως δὲν ξέρει κανεὶς ἂν ὁ Μπωρεβὲρ εἶνε ἔνοχος.

Ἡ βασίλισσα ἔπιασε τὸ χέρι του.

—Εἶνε ἔνοχος πρὸ πάντων γιατί ξέρει ὅτι τὰ δικαιώματα τοῦ υἱοῦ μου Ἐρρίκου μπορεῖ νὰ διαμφισβητηθοῦν.

—Ὑπάρχει καὶ ἄλλος ποὺ τὸ ξέρει αὐτὸ καὶ ὅμως τὸν ἀφήσατε νὰ διαφύγῃ Μεγαλειοτάτη.

—Τὸν Μογκομερύ; εἶπεν ἡ βασίλισσα μ' ἕνα τρομερὸ χαμόγελο. Κι' αὐτὸς θὰ πεθάνῃ, μὴν ἀμφιβάλλετε.

—Κι' ἐγώ; εἶπεν ὁ Νοστράδαμος.

—Ἐσεῖς; Ὢ, ἐσεῖς, ξέρω καλὰ πὼς ὅ,τι δήποτε κι' ἂν συμβῇ δὲν θὰ μὲ προδώσετε. Ἐσεῖς εἶσθε τὸ ὄργανον τῆς μοίρας. Τὸ εἴπατε σεῖς ὁ ἴδιος καὶ ἡ μοῖρα εἶνε λογική. Χάρις σὲ σᾶς γίνομαι σήμερα πανίσχυρη. Δὲν μπορεῖτε νὰ θέσετε ἐμπόδια στὸν δρόμο μου. Κι' ἂν ἀκόμη τὸ θελήσετε. Ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὸν βασιλέα;

Μετὰ τινας στιγμὰς ὁ Νοστράδαμος εὑρίσκετο ἀπέναντι τοῦ βασιλέως παρὰ τὴν κλίνην τοῦ πληγωμένου.

Ὁ βασιλεὺς ἦτο ἀκίνητος, ἀδύνατος, χλωμός, μὲ πρόσωπο ἑτοιμοθανάτου. Τὸ ἕνα του μάτι ἦταν δεμένο, τὸ κεφάλι γεμᾶτο ἐπιδέσμους. Ὁ Νοστράδαμος ἔπιασε τὸ χέρι του καὶ ἄφηκε αὐτὸ νὰ πέσῃ ἀσυνείδητα.

Μπροστὰ στὸ μάγιο βρισκότανε ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἔκανε δυστυχισμένον. Ὅλη του ἡ νεότης μὲ τὴν ἄδολη χαρὰ πέρασε μπροστὰ στὰ μάτια του.

Ἠσθάνετο ἕνα αἴσθημα παράδοξον τώρα. Ὄχι χαρὰ ἢ οἶκτον ἢ ἐκδίκησιν. Τίποτε. Ἕνα μόνον, τὸ ἀνώφελον μιᾶς ἐκδικήσεως.

Θὰ ἔδινε τὴ μισή του ζωὴ ἂν μποροῦσε νὰ αἰσθανθῇ ἀκόμη λίγες ὧρες ἀπὸ τὸ μῖσος ποὺ ἱκανοποίησε καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο ἐζοῦυε.

Ἕνα αἴσθημα ὑπερτάτης θλίψεως τὸν κατεῖχε τώρα. Γιατί; Διερωτᾶτο. Ἐρευνοῦσε τὴν συνείδησί του. Καὶ τὸ βρῆκε. Ἔκλαιε, ἔπασχε, πονοῦσε σκεπτόμενος ὅτι ὁ νέος Μπωρεβὲρ ἦταν φυλακισμένος καὶ καταδικασμένος σὲ θάνατον.

—Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ, ἐσκέπτετο. Ἡ βασίλισσα ὅλα θὰ τοῦ τὰ συγχωροῦσε ἐκτὸς τοῦ μυστικοῦ ποὺ ξέρει διὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ της Ἐρρίκου. Κι' ἐγώ, ἐγὼ γι' αὐτὸ κλαίω τὸν νέον αὐτὸν ποὺ ἐγὼ πρῶτος τὸν κατεδίκασα, τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως.

Ἕνας βόγγος ἀκούσθηκε. Ἦταν ὁ Τζίνο ξαφνικὰ στὸ πλάϊ του.

—Πῶς ἐσύ; ρώτησε τὸν ὑπηρέτη του. Πῶς μπῆκες;

—Πῶς; Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν. Γιατί; Γιὰ νὰ σᾶς φέρω κάτι ποὺ ξεχάσατε. Αὐτό

Καὶ ἔδωκε στὸν Νοστράδαμον ἕνα μικρὸ φιαλίδιο γεμᾶτο μ' ἕνα φαιὸ ὑγρό.

—Τὸ ἐλιξήριον τῆς μακροζωΐας, εἶπε γελῶντας, δηλαδὴ ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ χαρίσῃ στὸν βασιλέα μιᾶς ὥρας ζωήν, ὅση ἀκριβῶς χρειάζεται γιὰ νὰ ἀπολαύσετε τὴν ἐκδίκησιν πίσω ἀπὸ τὴν ὁποίαν τρέχετε 23 ὁλόκληρα χρόνια. Λάβετε.

Ὁ Νοστράδαμος τὸν κοίταξε ἀκίνητος. Ὁ Τζίνο ἄνοιξε τὰ χείλη τοῦ Ἐρρίκου Β΄ καὶ ἔχωσε μέσα στὸ στόμα τὸ περιεχόμενον τοῦ φιαλιδίου, κατόπιν ὑπεκλίθη καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ.

Ὁ Νοστράδαμος τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι.

—Ποιὸς εἶσαι; τοῦ εἶπε.

—Αὐτὸ τὸ ξέρετε. Ὁ Τζίνο, ὁ πιστός σας ὑπηρέτης.

— Ναί, ναί, καὶ ὅμως ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ διερωτῶμαι ἐὰν πράγματι εἶσαι αὐτὸς ἢ ἄλλος.

—Τότε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ρωτήσῃς γιὰ μένα τὴν Μοῖρα.

—Τὴ Μοῖρα; Ξέρεις πὼς ὑπάρχουν ζητήματα ποὺ εἰς μάτην τὴν ἐρώτησα. Εἰς μάτην τὴν ἐρώτησα γιὰ σένα, γιὰ μένα, γιὰ τόν...

—Γιὰ τὸν νέο; τὸν Μπωρεβέρ; Αὐτὸς θὰ πεθάνῃ, νὰ ἡ ἀπάντησις τῆς Μοίρας.

—Σῶπα! Πήγαινε.

—Φεύγω. Κοίτα ὁ Ἐρρῖκος ἐξύπνησε. Δές τον!

Ὁ Ἐρρῖκος πράγματι ξύπνησε ἀπὸ τὸν λήθαργον καὶ ᾐσθάνετο ὅτι ἡ ζωή του ἐπανήρχετο.

—Πῶς; ἀνέκραξε. Δὲν αἰσθάνομαι πιὰ ἀδυναμίαν. Ἀναπνέω! Πῶς γίνεται αὐτό; Ἐσεῖς ἐδῶ; Ὢ ἐσώθηκα τώρα, τὸ ἐννοῶ γιατὶ ἤρθατε, ὁ θεραπευτής

Ὁ Νοστράδαμος ἐπλησίασε.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια.

—Ὢ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, σωτῆρά μου!...

—Εἶμαι ὁ κριτής σας, εἶπεν ὁ Νοστράδαμος.

Ὁ βασιλεὺς τὸν κύτταξε ταραγμένος καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του στὴν ταινία ἑνὸς κωδωνίσκου

Ὁ μάγος τὸν ἠμπόδισε νὰ χτυπήσῃ.

—Περιττὸ νὰ φωνάξετε, εἶπε. Πρέπει νὰ ἀκούσετε ὅ,τι θὰ σᾶς πῶ. Σᾶς μένει μιὰ ὥρα ζωῆς κι' ἡ ὥρα αὐτὴ μοῦ ἀνήκει. Μεγαλειότατε.

—Μιὰ ὥρα μόνο; ἐτραύλισεν ὁ Ἐρρῖκος. Ὥστε θ' ἀποθάνω;

—Ναί, ὅταν μὲ ἀκούσετε.

—Θὰ πεθάνω; Εἶνε ἀλήθεια; Σῶστε με! ἐκραύγασε ξαφνικά. Θὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸν θρόνον, θὰ ἀνακηρύξω βασιλέα τὸν Κάρολον, θὰ ζήσω σ' ἕνα μοναστήρι καὶ θὰ μετανοήσω γιὰ ὅ,τι κακὸν ἔκαμα. Ἀφῆστέ με ὅμως νὰ ζήσω.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε στὸ χέρι μου, εἶπε ψυχρὰ ὁ Νοστράδαμος.

Ὁ βασιλεὺς τὸν ἐκύτταξε ἀπελπισμένος καὶ ἀγωνιῶν.

—Εἶσαι ἕνας μάγος ψεύτης τότε! ἐκραύγασε. Ἕνας ἀγύρτης μὲ μιὰν ἐπιστήμη ψεύτικη γιὰ νὰ μὲ πλησιάσῃς. Σ' ἐγέμισα μὲ τιμές! Εἶσαι ἀπατεών, τίποτα δὲν ξέρεις, τίποτα δὲν μπορεῖς...

Ὁ Νοστράδαμος χαμογέλασε.

—Καὶ ὅμως μπόρεσα νὰ σὲ ξυπνήσω γιὰ μιὰ ὥρα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκρουες ἀνώδυνα τὴν πύλη τοῦ θανάτου. Μπόρεσα νὰ σοῦ ἐπαναφέρω τὸ λογικὸν γιὰ νὰ κοιτάξῃς ὅλα τ' ἀγαθὰ ποὺ ἐγκαταλείπεις πεθαίνοντας.

—Ἄτιμε! ἐκραύγασεν ὁ βασιλεύς, ἀντὶ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πεθάνω ἐν εἰρήνῃ μ' ἐξύπνησες γιὰ νὰ παρατείνῃς τὴν ἀγωνία μου. Τί σοῦ ἔκαμα λοιπόν; Ποιὸς εἶσαι;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο: τὸ νέο μυθιστόρημα τῆς
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ:

ΜΠΙΑΛΑ

τὸ κόκκινο γιασεμὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ

Ἐξωτικὸ ἀνάγνωσμα
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ

Τὰ καμώματα τῆς Ζαμφῶς

Η ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΠΗΤΤΑ

Ἡ Τερψιθέα βγῆκε στὸ παράθυρο.

—Μανάβη!

—Τί θές, κόνα Τερψιθέα μου;

—Ἔχεις κολοκύθα κόκκινη;

—Ἔχω, λέει; Κολοκύθα νὰ δοῦν τὰ μάτια σου! Εἶνε ζάχαρη μονάχη.

Ἡ γεροντοκόρη κατέβηκε κι' ἔτρεξε στὸ μανάβικο.

Μετά, ἐγύρισε μ' ἕνα κομμάτι κόκκινης κολοκύθας στὸ χέρι.

Ἡ Ζαμφὼ τὴν εἶδε καὶ πλησίασε.

—Τί θὰ τήνε κάνῃς τὴν κολοκύθα, Τερψιθέα;

—Εἶπα νὰ κάνω μιὰ πήττα σήμερα

—Ἀχ! Πῶς τὴν ἀποθύμησα, καϋμένη! Κάν' τηνε, νὰ πασκάσωμε κι' ἐμεῖς.

Ἡ Τερψιθέα στράβωσε τὰ μοῦτρα της καὶ εἶπε:

—Νὰ τώξερα, θἄπαιρνα λιγάκι πιὸ πολύ, γιατὶ αὐτὸ ποὺ πῆρα, καϋμένη, δὲ θὰ φτάσῃ νὰ φᾶμε ἐμεῖς οἱ δυὸ μὲ τὴν Ὀρθοδοξία.

Ἡ Ζαμφὼ ἔστριψε. Ἐκύτταξε τὴν κουνιάδα της μὲ θυμὸ καὶ εἶπε:

—Καλά, φᾶτε ἐσεῖς, κι' ἐμεῖς ἂς πεθάνωμε πιά!

Ἀπὸ μέσα της ὅμως ἦταν φωτιά.

Τὴν ἄφησε ν' ἀνεβῇ στὴν κάμαρά της καὶ κατόπιν ἐφώναξε τὴν Μαρουδή, τὴν ἀντικρυνή της:

—Εἶδες, Μαρουδή μου, τὴν ἄσκημη τοῦ Γκουβέρνου, νὰ κάνῃ κολοκυθόπηττα καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ δώκῃ ἕνα κομμάτι στ' ἀνήψια τση, καλέ;

—Ἀχ! Ἔτσι εἶνε σήμερα, Ζαμφώ. Τρώει ἡ μάνα καὶ τοῦ παιδιοῦ δὲ δίνει

—Πάντα τση ἔτσι ἤτανε αὐτὴ ἡ μαυροτσουκάλα. Καλέ, ἐμεῖς ὅ,τι νὰ ψήσωμε, θὰ τσῆ στείλω μυρωδιά Κουνιάδα μου εἶνε λεύτερη, καὶ δὲ θέλω νὰ παραπονιέται. Αὐτὴ ὅμως, Μαρουδή μου, δὲ δίνει τ' ἀγγέλου τση νερό. Εἶδες τώρα μὲ τὴν κολοκυθόπηττα; θὰ τήνε φάῃ μοναχή τση, ἡ λοῦγκρα, ἡ λιμασμένη!

—Τὤχει ὁ ἄνθρωπος, καλὲ Ζαμφώ, μὴ συχύζεσαι καὶ χαλᾷς τὴ ζαχαρένια σου, γιατὶ ἐσὺ δὲ θὰ τσῆ ἀλλάξῃς τὸ χουΐ τση, τσῆ Τερψιθέας.

—Δὲν εἶμαι φαγάνα, μὰ εἶμαι παραπονιάρα. Ἕνα πράσινο φύλλο νὰ μοῦ δώσουνε, τὸ χρουστῶ χάρι.

—Τί νὰ κάνῃς ποὺ ζῆτε σ' ἕνα σπίτι, νὰ πιάνεσαι ματζί τση δὶς τὴν ὥρα; Κάνε ἀπομονή, Ζαμφώ μου

Ἡ γειτόνισσα ἔφυγε, ἡ Ζαμφὼ ὅμως ἐμηχανεύετο μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ τὴν Τερψιθέα νὰ μὴ φάῃ τὴν κολοκυθόπηττα, γιὰ νὰ τὴν δώσῃ στὰ παιδιά της.

Τὴν εἶδε νὰ κατεβαίνῃ μὲ τὸ ταψὶ στὸ χέρι καὶ νὰ πηγαίνῃ στὸ φοῦρνο.

—Καλόψητη καὶ καλὴ ὄρεξη! εἶπε.

—Φχαριστῶ, ἀπήντησε ἡ γεροντοκόρη μὲ μισὸ στόμα.

Τὴν παρακολούθησε ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ φοῦρνο τῆς γειτονιᾶς, κατόπιν δέ, σὰν ἐγύρισε, ἐφώναξε ἕνα παιδάκι καὶ τοῦ εἶπε:

—Πήγαινε, μωρό μου, νὰ πῇς τοῦ φουρνάρη νὰ ξεροψήσῃ τὴν πήττα τσῆ κόνα Τερψιθέας, γιατὶ τὴ θέλει ξεροψημμένη. Ἀκοῦς; Μὰ καλὰ ξεροψημμένη.

Κι' ἔδωσε στὸ μικρὸ μιὰ χούφτα σταφίδα.

Ἡ ὥρα πέρασε καὶ μετὰ τὶς δώδεκα, ἡ Τερψιθέα κατέβηκε νὰ πάῃ γιὰ τὴν πήττα.

—Στάσου, ἂ στείλω τὴν ἀνηψιά σου νὰ τὴ φέρῃ, εἶπε ἡ Ζαμφώ. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τρέχῃς πιὰ στοὶ φοῦργοι κάθε ὥρα μοναχή σου!

Ἡ Τερψιθέα, ποὺ ἤξερε τί σημαίνει αὐτό, εἶπε:

—Δὲν πειράζει. Ἐδῶ οὖλες πᾶνε μοναχές τως στὸ φοῦρνο.

Ἡ Ζαμφὼ ἐπέμενε.

—Πήγαινε, Ἑλενίτσα μου, εἶπε στὴν κόρη της, νὰ φέρῃς τὴν κολοκυθόπηττα τσῆ θείας σου!

Ἡ Ἑλενίτσα ἔτρεξε κι' ἔφερε τὸ ταψί.

Ἡ πήττα ἦταν ξερὴ σὰν παξιμάδι.

—Γιατί, καλέ, στὴν ξερόψησε ἔτσι; ρώτησε ἡ Ζαμφώ.

—Ἄχου! Μπᾶς καὶ ξέρω; Ἡθοι! Μοῦ τὴ χάλασε ὁ ἀθεόφοβος.

—Δὲν ἠχάλασε, μὰ πῶς θὰ τὴ φᾷς, ποὺ εἶνε σὰν παξιμάδι; θές νὰ πάθῃς τὰ καλὰ τσῆ Ἀβεσιαντίας τσῆ Τρύγου;

Ἡ Τερψιθέα τὴν ἐκύτταξε ἐρωτηματικά.

—Τί ἤπαθε;

—Νά, μ' ἕνα παξιμάδι ἤσπασε τὰ ξένα δόντια τση καὶ τώρα, ὅπως ξέρεις δὲν ὑπάρχουνε πιά, κι' ἠπόμεινε κουτσοδόντα κι' ἔρημη.

Ἡ Τερψιθέα ἔμεινε πετρωμένη.

—Τί λές;

—Μάλιστα. Γιὰ φαντάσου τώρα ἐσύ, λεύτερη κοπέλλα, νὰ σπάσῃ ἡ μάσκα ἡ ξένη ποὺ φορεῖς καὶ νὰ πομείνῃς φαφοῦτα!

Ἔπιασε ἕνα κομμάτι πήττα ἡ Τερψιθέα κι' ἔδωσε στὴ μικρή, ἡ ὁποία τὴν ἐγρατσούνισε μὲ τὰ δοντάκια της.

—Ἄκουσε πῶς κάνει! Δὲν εἶνε γιὰ νὰ τὴ φᾷς, Τερψιθέα, νὰ μὴ σοῦ γίνῃ συφορά. Ἄφησέ την γιὰ τὰ παιδιὰ κι' ἐγὼ σοῦ στέλνω ἕνα πιάτο πράσα ποὺ εἶνε μαλακά.

Δοκίμασε ἡ Τερψιθέα ἕνα κομμάτι στὰ δόντια της, ἀλλὰ ὁ φοῦρνος φαίνεται ὅτι τὴν ἔκανε ξερὴ σὰν χαροῦπι.

—Δὲ μασσιέται, εἶπε.

—Μὰ δὲ στἄπα; Ἔλα δῶσ' τη! Ἄλλη φορὰ νὰ κάθεσαι στὸ φοῦρνο νὰ τὴν καρτερᾷς, γιατί αὐτὸς ὁ φουρνάρης ξελογιάζεται μὲ τὰ παληοκόριτσα καὶ δὲν κυττάζει τὴ δουλειά του. Ἔλα πιά, τυχερὸ ἦτανε νὰ φᾶνε τὰ παιδιά μου κολοκυθόπηττα σήμερα.

Κι' ἐνῷ ἔφευγε ἡ Τερψιθέα, ἔβαλε ἕνα κομμάτι στὸ στόμα καὶ ἐπρόσθεσε:

—Ἐγὼ δὲν τὴν τρώγω, δὲ μ' ἀρέσει καθόλου!

Καὶ ξαναμπουκώθηκε καὶ δεύτερη φορά.

ΣΥΛΒΙΟΣ

64ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ὁ Γιάννος στὴν Παγώνα

Π'λί μ', Παγώνα μ',

αἰωνία,
τῆς καρδιᾶς μ' συγκοινωνία
ποὺ δὲν ἔχ'ς διακοπὴ
ἀπ' τὴ μέρα πῶχεις μπῆ.
Μὲ ρωτᾶς πῶς τὰ περνάω
Ἔ! Πρὸς τὸ παρὸν γυρνάω
ἄνευ τρὰμ — πηοπορεία —
μὰ γιὰ μὲ αὐτὰ εἶν' ἀστεῖα!
Βλάχος, ξεύρεις τί σημαίν';
Πόδι ποὺ γοργοδιαβαίν',
ποὺ ἀκούραστο γυρνᾷ
λόγγους, κάμπους κὴ βουνά.

Ἠγὼ περπατῶ ἀράδα,
κορφοβοῦν', πλαγιά, ἰσάδα,
κὴ θὰ φοβηθῶ δυὸ ἴσα
καλτιρίμια στὰ Πατήσα;

Ἂν μπορῇς τὸ ἴδιο κάνε,
κύριε πρωτευουσιάνε,
ποὖθελες πέντε ταξιὰ
γιὰ μισὴ περπατησιά!
Τώρα βγὲς κὴ σὺ μονάχος σ'
ποδαρόδρομο σὰ βλάχος,
κὴ περπάτ' κὴ σὺ κοντά μ'
κι' ἄνευ τρὰμ, γυροβολιά μ'!

Ἔχε γειά, καϋμένε κόσμε,
ποὺ γινόσουνα παστὸς
κὴ κρεμῶσουν ἀπ' τὶς πόρτες,
σὰ σφαχτὸ ἐντὸς κι' ἐκτός.

Ἔχετη γειά, σακκοῦλες,
βαλίτζες, βαλιτζοῦλες
κὴ τζάντες κὴ τσουβάλια
σ' ἐπιβατῶν κεφάλια!

Ἔχε γειά, καϋμένε μάγκα,
π' ἀπ' τὸ τζάμι μὲ μυστήριο,
γάντζωνες μὲ ματσαράγκα
νὰ γλυτώσῃς τὸ εἰσιτήριο.

Ἔχετε γειά, σεῖς οὖλες
Μπεμποῦλες, Τοῦλες, Φοῦλες
π' κολλάγατε σὰ στρείδια
σ' ἀρσενικῶν παΐδια
κι' ἀπ' τὸν τρὰμ πρὶν βγῇ ὁ ἄντρας
πρῶτα ἔβγαιν' ὁ Θεός του,
κι' εἶχε στὴν πλευρὰ γυναῖκα
νέα σάρκα τῆς σαρκός του!

Ἔχετε γειά, στριμώματα,
σορόπια κὴ λιγώματα,
τώρα γραμμὴ κι' ἀράδα,
οἱ πάντες ποδαράδα.

Ἔλειψαν τὰ πάρε - δῶσε,
τὰ πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
καὶ πολλοὶ τώρα φουρκίζουν
ποὺ σὲ τρὰμ παστοὶ δὲ βρίζουν

Στὴ στερηὰ δὲν ζῇ τὸ ψάρι,
κι' ὁ καημὸς στὸ τρὰμ δὲ ζῇ,
ἂν δὲ μπῇ σωρὸ - κουβάρι
μ' ἄλλους χίλιους δυὸ μαζί

Μόνον ἠγὼ σὰν βλάχος
γοργόπους, ὁλοτάχως,
περνῶ ὑπερηφάνως
κὴ τοὺς οἰκτείρω!

Γιάννος

Διὰ τὸ πιστόν:
ΛΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΣΟΠΡΑΪΖ-ΠΑΡΤΥ

Ἡ Σουρπουῖτσα ἦρθε γεμάτη κέφι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ φίλου τους Ἀρτίν.

—Καραμπέτ!

—Τί τέλεις, Σουρπουῖτσα;

—Κέφι μεάλο γίνηκε Ἀρτινάκι!

— Ἄσκ ὀλσοῦν! Καλὸ νὰ ἔνεται.

—Σαροπράτζι πάρτη λένε, πολὺ καλὰ ἠπεράσαμε.

—Μπράβο, Σουρπουῖτσα!

Ἡ Σουρπουῖτσα ἐσκέφθηκε λίγο καὶ κατόπιν εἶπε:

—Καραμπέτ, ἕνα πρᾶμα τὰ λέω ἐσένα!

—Νὰ πῆς, γιαβρούμ!

—Ἕνα σαροπράτζι πάρτη ἰσπίτι μας νὰ ἔνεται.

—Νὰ ἔνεται, ἀφοῦ ἐσὺ τέλεις!

Καὶ ἀποφασίσθηκε νὰ γίνῃ τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ σορπράϊζ πάρτυ στὸ ρετιρὲ τοῦ Καραμπέτ.

Εἰδοποιήθηκαν ὅλοι οἱ φίλοι του νάρθοῦν, φέρνοντας καθένας ὅ,τι θέλει γιὰ τὴ βραδυά.

Τὴν Κυριακή, ἡ Σουρπουῖτσα ἀγόρασε μερικὰ πορτοκάλια κι' ἐγέμισε μιὰ φρουτιέρα, καθὼς καὶ μιὰ ἄλλη σταφίδα, ποὺ εἶχε παρμένη τελευταίως μὲ τὸ δελτίο τοῦ παντοπώλη.

—Ἔτσι κι' ἐμεῖς ντικό μας χρέος τὰ κάνομε, εἶπε στὸν σύζυγο.

Ἄναψαν τὰ φῶτα κατὰ τὶς 6 καὶ ἐπερίμεναν τὸν κόσμο τῶν καλεσμένων νάρθῃ.

Πρῶτος ἦρθε ὁ Ἀρτινάκης μὲ τὴν κυρία Βιλκινή, κρατῶντας ἕνα δέμα.

—Καλὴ σπέρα, γιαβρούμ!

—Καλῶς το' Χὸς γκελντήν, Ἀρτινάκι ἐφέντη! Σοροπιάζη σου ἦφερες; ρώτησε ὁ Καραμπὲτ κοιτῶντας τὸ δέμα.

Ἡ μαντὰμ Βιλκινὴ μὲ χαμόγελο ἄνοιξε τὸ δέμα της.

—Μισὴ ὀκᾶ μαῦρο ἰσταφίντα ἠφέραμε, χασάφι νὰ ἔνεται. Πρῶτο πρᾶμα!

—Ρεγάλο ἕνα ντικός μου φίλος ἰσπίτι ἠφέρε! εἶπε ὁ Ἀρτίν.

—Καλὸ ενε, ἰσπολάττι! εἶπε ὁ Καραμπέτ, κι' ἐγκὼ ἰσταφίντα ἔκω.

Σὲ λίγο, ἐφάνηκε ὁ Ἀμπαρτσοὺν μὲ τὴν ἀδελφή του τὴν Κιβορκουή.

—Ὤ! Ἀμπαρτσοῦν, καλὰ ἦρτες, κέφι τὰ ἔνεται!

—Γειά σου, Καραμπέτ!

Ὁ Καραμπὲτ παρατηροῦσε ἕνα μικρὸ πακέττο στὰ χέρια τῆς Κιβορκουή, ἐκείνη δὲ τὸ ἔδωσε στὴ Σουρπουῖτσα.

— Σορπιράϊζ ἠφέραμε, κουζούμ. Μισὸ κιλὸ μαῦρο ἰσταφίντα! Μαρμελάδα νὰ ἔνεται, φίνο εἶνε.

Ὁ Καραμπὲτ παρακολουθοῦσε. Σὰν εἶδε τὴν σταφίδα, ἔπιασε τὰ μάγουλά του.

—Ἰσταφίντα κι' ἐσύ! εἶπε.

—Ἰσταφίντα, γιαβρούμ! Σήμερις μὲ ἰσταφίντα τρῶς, μὲ ἰσταφίντα ζεσταίνεσαι, οὖλο μὲ ἰσταφίντα ἔνεται.

Φωνὲς καὶ γέλια ἀκούστηκαν στὴν εἴσοδο. Ἦταν ὁ Μαρνιὰρ μὲ τὴν Ὀχανὲς καὶ δυὸ κυρίες τους.

—Χὸς γκελντίν! ἐφώναξαν οἱ οἰκοδεσπότες, κυττῶντας τὰ χέρια τῶν προσκαλεσμένων.

Ἔδωκαν τὰ δέματά των καθένας.

—Τί ἔκει μέσα; ρώτησε ὁ Καραμπέτ.

Μ' ἕνα στόμα κι' οἱ δυὸ ἀπήντησαν:

—Φίνο ἰσταφίντα! Ζέστη νὰ ἔνεται.

Ἡ ἀπελπισία τοῦ Καραμπὲτ δὲν εἶχε ὅρια.

Πῆρε τὴ Σουρπουῖτσα ἰδιαιτέρως μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα.

—Αὐτὸ σωστὸ σοροπατζῆ πάρτη εἶνε, οὖλο μὲ ἰσταφίντα γλέντι τὰ ἔνεται μπέ;

Ἡ Σουρπουῖτσα τοῦ εἶπε παρακλητικά:

—Γιαβρούμ, Καραμπέτ, ἐντῶ κοντὰ σ' ἕνα ταβέρνα νὰ πᾶς ψωνισμένος νὰ κάνῃς, μεζὲ νὰ φέρῃς, κρασὶ νὰ πάρῃς, σορπράϊζ νὰ ἔνεται.

Ὁ δυστυχισμένος σύζυγος, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ ἕτερον ἥμισυ, κατέβηκε καὶ ξόδεψε ἀρκετὰ γιὰ νὰ φέρῃ ὅ,τι χρειαζότανε γιὰ νὰ γίνῃ τὸ σορπράϊζ πάρτυ τῆς ἡμέρας.

Πῆρε καὶ μιὰ νταμετζάνα ρετσίνα καὶ κερνοῦσε ἀβέρτα τοὺς καλεσμένους

—Τὰ μετύσωμε μπέ! ἐφώναξε ὁ Ἀρτίν.

—Ἔτσι νὰ ἔνεται! ἀπήντησε ὁ Καραμπέτ. Ἰσταφίντα οὖλο ἠφέρατε, ἰσταφίντα νὰ ἔνεται! Ἰστὲ μποῦ! Αὐτὸ σοροπιάτζη πάρτη λένε!

Τὰ σπασμένα τῆς βραδυᾶς τὰ ἐπλήρωσε φυσικὰ ὁ ἄμοιρος Καραμπὲτ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἐμπνεύσεις τῆς Σουρπουῖτσας του

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΕΞΩΤΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

ΝΗΣΟΙ ΤΟΥ Σολομῶντος

Ἕνα μεγάλο ὄνομα ποὺ συμβολίζει τὴν σοφία καὶ τὴν δικαιοσύνη ἐδόθη σὲ ἕνα σύμπλεγμα νήσων ὅπου ἡ σοφία καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐλαχίστης ἀπολαύουν ἐκτιμήσεως. Πρόκειται περὶ τῶν νήσων τοῦ Σολομῶντος ποὺ ἀνεφέρθησαν τελευταίως στὰ ἀνακοινωθέντα τῶν ἐμπολέμων κρατῶν τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

Ἡ ὁμὰς αὐτὴ τῶν νήσων ἁπλώνεται μεταξὺ τῆς νήσου Νέου Μεκλεμβούργου καὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἐπὶ τῶν νήσων αὐτῶν ὑπάρχουν πολλὰ ἐν ἐνεργείᾳ ἡφαίστεια. Οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι κρυμμένοι στὰ ἀπρόσιτα ὄρη καὶ τὰ πυκνὰ δάση παραμένουν κατὰ τὸ πλεῖστον σὲ ἄγρια κατάστασι. Εἶνε πολεμοχαρεῖς καὶ ἀνθρωποφάγοι.

Γιὰ πολλοὺς λόγους, ἡ ἐπίσκεψις σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ νησιὰ αὐτὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνη. Οἱ πυρετοὶ κάνουν θραῦσι, ἰδίως στοὺς λευκούς. Ἐπὶ πλέον οἱ ἰθαγενεῖς μερικῶν νήσων ἔχουν τὴν ἀντίληψιν ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος νὰ εὕρῃ κανεὶς περίφημη τροφὴ εἶνε νὰ σφάξῃ καὶ νὰ φάγῃ ἕνα... ἄνθρωπο! Τροφὴ πρόχειρη, νοστιμότατη καὶ θρεπτική. Μὲ δυὸ λόγια δηλαδή, εἶνε Κανίβαλοι.

Μὲ τέτοιες συνθῆκες, ὁ ταξιδιώτης ποὺ θὰ ἐγλύτωνε ἀπ' τοὺς πυρετοὺς θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ ἀποτελέσῃ μεγαλοπρεπὲς ἔδεσμα γιὰ τὸ τραπέζι κάποιου ἰθαγενοῦς φυλάρχου. Καὶ πάλι ὅμως, μερικοὶ τολμηροὶ περιηγηταί, ἀψηφοῦντες κάθε κίνδυνο προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἀνάγκη ζωηρῶν συγκινήσεων ποὺ αἰσθάνονται μέσα τους, δὲν διστάζουν νὰ ἀποβιβασθοῦν καὶ στὰς νήσους τοῦ Σολομῶντος.

Πρὸ τινος εἶχε τὴν τόλμην αὐτὴν ἕνας κινηματογραφιστής. Τὰ πράγματα ποὺ εἶδε καὶ οἱ κίνδυνοι ποὺ διέτρεξε κατὰ τὴν περιοδεία αὐτὴν ἦσαν τόσο φοβερά, ὥστε ὠρκίστηκε νὰ μὴν ἐπαναλάβῃ ποτὲ πιὰ τὸ ταξίδι του αὐτό, ἀκόμη καὶ ἂν τοῦ προσέφεραν ὅλη τὴ δόξα καὶ τὴν σοφία τοῦ Σολομῶντος, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀμυθήτου πλούτου τῶν θησαυρῶν του.

Ὁ Ἄρμστρογκ Σπέρυ αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ τολμηροῦ κινηματογραφιστοῦ, συνήντησεν ἀρκετὲς δυσχέρειες γιὰ νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἀποστολή του. Σκοπός του ἦταν νὰ φθάσῃ τὸ ἡφαίστειο τῆς νήσου Μπονκαΐ, ποὺ εἶνε τελείως σχεδὸν ἀνεξερεύνητη, καὶ περὶ τῆς ὁποίας εἶνε γνωστὸν ὅτι κατοικεῖται ἀπὸ κανιβάλους.

Ἡ ἀποβίβασις στὴν νῆσο διεξήχθη χωρὶς ἐπεισόδια. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν ἀποσυρθῆ στὸ ἐσωτερικὸ καὶ ὅταν ὁ Σπέρυ καὶ οἱ σύντροφοί του τοὺς συνήντησαν γιὰ πρώτη φορά, ἡ ἐντύπωσις ποὺ τοὺς ἔκαναν δὲν ἦταν κακή. Συνέπεσε μόλις πρὸ ὀλίγου καιροῦ νὰ ἔχῃ καταπλεύσει ἐκεῖ ἀγγλικὸ πολεμικὸ ἄγημα τὸ ὁποῖον εἶχε τιμωρήσει ἀγρίως τοὺς ἰθαγενεῖς γιὰ τὸ σφάξιμο καὶ τὴν καταβρόχθισι κάποιου λευκοῦ. Ἐπὶ πλέον οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι εἶχαν μάθει ὅτι μποροῦσαν κάτι νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τοὺς λευκούς, ἐνῷ ἐὰν ἐπεδείκνυαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐχθρικὰς διαθέσεις ἐναντίον τους, οἱ λευκοὶ αὐτοὶ χρησιμοποιοῦσαν κάτι διαβολικὰ ὅπλα ποὺ ἔσπειραν τὸν θάνατο σὰν κεραυνοί.

Ὁ Σπέρυ ὑπεσχέθη στὸν φύλαρχο φύλλα καπνοῦ, κονσέρβες καὶ δυὸ τόπια ὑφάσματος μὲ ζωηροὺς χρωματισμοὺς ἂν παρῆχε στὴν συνοδεία του τὴν προστασία του καὶ ἐξησφάλιζε τὴν ἀκίνδυνη περιοδεία τους στὴ νῆσο. Ὁ ἔνδοξος ἐκεῖνος μονάρχης δέχθηκε μ' ἐνθουσιασμὸ τὰ περίφημα δῶρα καὶ ἐδήλωσε στοὺς λευκοὺς ὅτι ὄχι μόνο θὰ μποροῦσαν νὰ περιφέρωνται ἄφοβα στὴ νῆσο, ἀλλὰ προσεφέρθη ἀκόμη νὰ τοὺς συνοδεύσῃ ὁ ἴδιος μαζὶ μὲ πολυαρίθμους πολεμιστὰς τῆς φυλῆς του.

Κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν παράδοσιν, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἡφαιστείου βασιλεύει κάποιο διαβολικὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ κατευνάζουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Κατὰ διαστήματα λοιπὸν οἱ ἰθαγενεῖς ἀνέρχονται ἐν πομπῇ μέχρι τοῦ κρατῆρος καὶ μὲ τὸν πανηγυρικώτερο τρόπο ρίχνουν μέσα σ' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ ποὺ ὁ μάγος τῆς φυλῆς θὰ ὑποδείξῃ ὡς θῦμα. Στὴν προκειμένη περιπτώσει ἡ ἀνθρωποθυσία ἦταν ἐπιβεβλημένη, καθόσον ἦταν ἀπαραίτητος ὁ ἐξευμενισμὸς τοῦ Δαίμονος γιὰ τὴν βεβήλωσι ποὺ ὑφίστατο ἡ νῆσος ἀπὸ τὴν παρουσία λευκῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα μὲ τὴν συγκατάθεσι τῶν ἰθαγενῶν.

Ὁ Σπέρυ παρ' ὅλον ὅτι τοῦ παρουσιαζόταν ἡ καταπληκτικὴ εὐκαιρία γιὰ τὴν τρομερώτερη κινηματογραφικὴ ταινία ἐκ τοῦ φυσικοῦ, δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ γίνῃ μάρτυς ἑνὸς τόσο φοβεροῦ θεάματος καὶ κατέβαλε προσπαθείας νὰ ματαιώσῃ τὴν ἀνθρωποθυσία. Κατώρθωσε σὲ πράγματι νὰ πείσῃ τὸν φύλαρχο νὰ ρίξῃ στὸν κρατῆρα ἀντὶ ἀνθρώπου ἕνα ζωντανὸ . . γουρουνόπουλο, δεδομένου ὅτι ὁ Δαίμων δὲν θὰ καταλάβαινε τὴν ἀντικατάστασι.

Μετὰ τὴν συμβιβαστικὴ αὐτὴ λύσι, ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε γιὰ τὸν κρατῆρα ὅπου ἄρχισε ἀμέσως μὲ τὴν συνηθισμένη πανηγυρικότητα ἡ τελετὴ τῆς ἀνθρωποθυσίας. Οἱ μηχανὲς τοῦ Σπέρυ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν. Ὁ μάγος ὑπέδειξε τὸ ἐξιλαστήριο θῦμα. Ὁ ὑποδειχθεὶς ἐδέχθη μὲ χαρὰ τὴν ἐκλογὴ γιατὶ ἐγνώριζε τὴν συμφωνία καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ λευκὸς μὲ τὶς μυστηριώδεις μηχανὲς θὰ τοῦ ἔδινε διάφορα πολύτιμα, γι' αὐτόν, δῶρα.

Τέσσαρες ἰθαγενεῖς τὸν ἐσήκωσαν στὰ χέρια καὶ τὸν ἔφεραν ἐπάνω ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρατῆρος. Ὅταν ἔφθασε ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ριφθῇ τὸ θῦμα, ἐρρίφθη ἀντ' αὐτοῦ τὸ γουρουνόπουλο. Ταυτοχρόνως σχεδὸν ὅμως ἐπῆλθε καὶ τὸ τρομερὸ ἀπρόοπτο: Οἱ τέσσαρες ἰθαγενεῖς ἐξαφθέντες ἀπὸ τὴν τελετὴ καὶ τὶς προσευχὲς τοῦ μάγου, ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἀποτελοῦσε ὕβριν γιὰ τὸν Δαίμονα τοῦ ἡφαιστείου ἡ σκηνοθετηθεῖσα ἀπάτη καὶ αὐτομάτως σχεδὸν ἔρριξαν καὶ αὐτοὶ τὸν δυστυχισμένο συμπατριώτη τους στὴν ἄβυσσο.

Ὁ Σπέρυ, τοῦ ὁποίου οἱ μηχανὲς εἶχαν πάρει ὁλόκληρη τὴν τραγικὴ σκηνή, αἰσθάνθηκε πρὸς στιγμὴν τὴν ἀνάγκη νὰ τιμωρήσῃ ἐπὶ τόπου τὰ τέρατα ἐκεῖνα. Ἀνέκτησε ὅμως τὴν ψυχραιμία του καὶ σκέφθηκε ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ὠφελοῦσε σὲ τίποτε. Ἐπὶ πλέον οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν ὅλοι ἐξαφθῆ ἀπὸ τὴν τελετὴ καὶ ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώνουν ἐχθρικὲς προθέσεις κατὰ τῶν λευκῶν.

Εὐτυχῶς οἱ τελευταῖοι εἶχαν μαζὶ τὰ ὅπλα τους. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο λευκοὺς συντρόφους τοῦ Σπέρυ, ἀντιληφθεὶς τὸ κρίσιμο τῆς στιγμῆς εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ σκοπεύσῃ ἀμέσως καὶ νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον ἑνὸς πτηνοῦ τὸ ὁποῖο καὶ ἐπέτυχε. Τὸ κεραυνοβόλο ἀποτέλεσμα τοῦ ὅπλου ἐνέσπειρε ἀμέσως τὸν τρόμο στοὺς ἰθαγενεῖς καὶ ἔτσι ἡ συνοδεία κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ἀνενόχλητη στὴν παραλία. Οἱ ἄγριοι τοὺς παρακολουθοῦσαν πάντα, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ παρεμβάλουν κανένα ἐμπόδιο στὴν ἐπιστροφή τους ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ἡ Ὄβα Ραχὰ εἶνε ἕνα μικρὸ νησάκι τοῦ συμπλέγματος τῶν νήσων τοῦ Σολομῶντος, κοντὰ στὴν Αὐστραλία. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἡφαιστειογενὲς καὶ γύρω του ἔχει σχηματισθῆ ἕνας κύκλος ἀπὸ κοράλινους βράχους.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γραφικὰ ἔθιμα τῆς μικρῆς αὐτῆς νήσου εἶνε ἡ παράδοσις μὲ γέλια καὶ τραγούδια τῆς πρώτης βάρκας στὸν νέο ποὺ ἐνηλικιώνεται. Ἂς παρακολουθήσουμε λοιπὸν μιὰ τέτοια τελετὴ ποὺ οἱ

δει ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς γιὰ τὴν ἐνηλικίωσι τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ δεκατετραετὴς υἱός του πρόκειται νὰ λάβῃ τὴν πρώτη του βάρκα. Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ μέρος τῶν πολυπλόκων ἱεροτελεστιῶν μυήσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ, χάρις στὶς ὁποῖες θὰ ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὸς τὶς ἰδιότητες ἰσχυροῦ καὶ σοφοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ λαοῦ του.

Τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἀντήχησε ἀπὸ τὸ πρωῒ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ ὁ ἰδιαίτερος ἦχος ποὺ δίνουν τὰ μεγάλα ὄστρακα. Ἀργότερα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της μιὰ μεγαλοπρεπὴς πομπὴ ἀπὸ παιδιὰ ποὺ ἔφεραν στοὺς ὤμους τους μιὰ καινούργια βάρκα στολισμένη μὲ λουλούδια καὶ ἡ ὁποία θὰ χαριστῇ στὸν υἱὸ τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἀπὸ πίσω βαδίζει μὲ πολεμικὸ βῆμα ἕνα τμῆμα ὡπλισμένων πολεμιστῶν ποὺ φέρουν στὸ λαιμὸ καὶ στὸ κεφάλι διάφορα στολίδια. Στ' αὐτιά τους ἔχουν μεγάλα ξύλινα σκουλαρήκια.

Ἡ πομπὴ αὐτὴ ἐπλησίασε σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐπισήμων. Ἐκεῖ εὑρισκόταν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους προύχοντας τοῦ νησιοῦ καὶ ὁ φύλαρχος μὲ τὸν υἱό του. Τὰ παιδιὰ ἀπέθεσαν μπροστά του τὴν βάρκα καὶ τότε ἄρχισε γύρω ἀπ' αὐτὴν ὁ χορὸς τῶν πολεμιστῶν. Κατόπιν ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ ἐπλησίασε καὶ μὲ ὡρισμένες τελετουργικὲς κινήσεις παρέδωκε τὴν καινούργια βάρκα στὸν ἰδιοκτήτη της.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛ

Στὸ ΜΑΘΗΜΑ Γεωμετρίας

Παριζιάνικο εὔθυμο

Ὀρθὸς μπροστὰ στὸν μαυροπίνακα, μὲ τὴν κιμωλία στὸ χέρι, ὁ κ. Ντουνεβὶλ μιλοῦσε μὲ στόμφο καὶ πεποίθησι:

— Ἔχομεν τρία τετράγωνα Α Β Γ, κατασκευασμένα ἐπὶ τῶν τριῶν πλευρῶν τοῦ τριγώνου Τ.

Ἀκίνητοι, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, τὰ μάτια καρφωμένα, οἱ μαθηταί του τὸν ἄκουαν. Τὸν ἄκουαν προφανῶς, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν καὶ διαφορετικά. Ἂν εὑρίσκοιταν ἐδῶ αὐτὰ τὰ παληόπαιδα, τῶν δεκαπέντε καὶ δεκάξη χρόνων, ποὺ πολὺ λίγη ὄρεξι εἶχαν γιὰ δουλειά, ὅλα εἰδικῶς ἀνίδεα στὰ μαθηματικά, ἦταν γιατὶ τὸ Λύκειο Σισὸλ φημιζόταν στὸ Παρίσι, γιὰ τὴν προπαρασκευὴ στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις τοῦ πανεπιστημίου, τὴν ἀξιοσημείωτη ἐπιστημονική του κατάρτισι καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς πειθαρχίας του. Ὅσο γιὰ τὸν κ. Ντουνεβὶλ ἦταν ἀπὸ ὅλους τοὺς καθηγητὰς ὁ πιὸ αὐστηρός.

Τὸ πρωῒ λοιπὸν αὐτὸ ἐμιλοῦσε. Καὶ τὸν ἄκουαν.

— Βλέπομεν, ὅθεν, συνεπέρανε, ὅτι τὸ τετράγωνον Γ κατασκευασθὲν εἰς τὴν ὑποτείνουσαν, εἶνε ἴσον εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν δύο τετραγώνων Α καὶ Β.

Ὅλοι οἱ μαθηταί, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν κατάλαβαν τίποτε κατένευσαν μὲ ὕφος κατανοήσεως. Ἱκανοποιημένος ὁ κ. Ντουνεβίλ, ἐπρόσθεσε:

— Ἀκριβῶς αὐτὸ ὀνομάζουν θεώρημα τοῦ Πυθαγόρου ἢ ἐπὶ τὸ κοινότερον γαϊδουρογέφυρα.

Ἕνας πάταγος ἀπὸ γέλια ἐτράνταξε τὴν τάξι, ἕνα ἀπὸ τὰ γέλια ἐκεῖνα τὰ αὐθόρμητα ποὺ ξεφεύγουν χωρὶς λόγο, γιὰ τὸ τίποτε σὰν ἕνα φυσικὸ ξεκούρασμα, παιδιῶν ποὺ εἶνε κλεισμένα σὲ μιὰ σκοτεινὴ φυλακή, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἥλιος ἔξω λάμπει στὸ στερέωμα.

Ὁ κ. Ντουνεβὶλ ἐγύρισε ἀπότομα συνωφρυωμένος. Ὄχι λιγώτερο ἀπότομα τὰ γέλια ἐσταμάτησαν. Ὡστόσο ὁ καθηγητὴς βρῆκε τὸν χρόνο νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἀπ' ὅλους τοὺς μαθητάς του, ἕνας μόνος δὲν ἔλαβε μέρος στὴ γενικὴ εὐθυμία. Ἦταν στὸ ὑψηλότερο μέρος τῆς τάξεως, μόνος σ' ἕνα θρανίο κοντὰ στὸ παράθυρο, ἕνα ψηλὸ παιδὶ μὲ κατσαρὰ μαλλιὰ καὶ μάγουλα ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ὑγεία. Σκυμμένος στὸ θρανίο του φαινόταν μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι ἀπορροφημένος σὲ μιὰ δουλειὰ ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ γεωμετρία.

Ὁ κ. Ντουνεβὶλ ἀνέβηκε τὰ σκαλιά, ἐπλησίασε χωρὶς θόρυβο τὸν μαθητή του καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Κύριε Βερνώ, τί κάνετε αὐτοῦ;

Ὁ νεαρὸς Βερνὼ ὕψωσε τὰ μάτια. Πιασμένος στὰ πράσσα, ἄρχισε νὰ κοκκινίζῃ καὶ μὲ τὸ χέρι του ποὺ ἔτρεμε, ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ στὸ γραφεῖο του τὸ γραμμένο χαρτὶ ποὺ βρισκόταν μπροστά του. Ταχύτερος ὁ καθηγητὴς τὸ ἅρπαξε καὶ ἐδιάβασε:

Στὴ φυλακή μου ὅπου λυώνω
κυττάζω ἀπ' τὸ παραθῦρι
καὶ κάθε μέρα, βλέπω ἐσένα
ἀγαπημένη ξανθειὰ ὀμορφιά...

Ἀντὶ νὰ ἀκούσῃ τὴν πρακτικὴ ἀπόδειξι τοῦ θεωρήματος τοῦ Πυθαγόρου ὁ κ. Βερνὼ ἔφτιανε στίχους. Ἐρωτικοὺς στίχους. Εἶχε ἤδη γράψει πέντε ἢ ἔξη στροφές, ποὺ ὅσο προχωροῦσαν γινόταν καὶ θρασύτερες. Ποτὲ ὁ κ. Ντουνεβὶλ δὲν εἶχε φαντασθῆ κάτι παρόμοιο. Ἐνστικτωδῶς ἐκύτταξε καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ παράθυρο. Στὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ δρόμου, στὸ τρίτο πάτωμα μιᾶς μοντέρνας πολυκατοικίας, μιὰ νέα γυναῖκα κατάξανθη πολὺ βαμμένη, μὲ μεταξωτὲς πυτζάμες, ἦταν ἀκουμπισμένη στὸ μάρμαρο τοῦ μπαλκονιοῦ της.

— Κύριε Βερνώ, εἶπε ὁ καθηγητὴς σὲ ὕφος κατηγορηματικό, θὰ σᾶς ἀναφέρω στὸν κύριο Σισόλ. Πρόκειται περὶ σοβαρωτάτης περιπτώσεως καὶ ἐκεῖνος θὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἀναγκαίαν ποινήν. Ἔπειτα ἀφοῦ ἔβαλε τὸ χαρτὶ στὴν τσέπη του, ξαναγύρισε στὸν μαυροπίνακα καὶ αὐστηρός, ψυχρός, ξανάρχισε τὴ διδασκαλία του.

Ὅταν ἐσήμανε ἡ ὥρα τοῦ διαλείμματος, οἱ μαθηταὶ ἐσηκώθηκαν καὶ βγῆκαν. Ὁ ἔνοχος βγῆκε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, μὰ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο καὶ μαζεμένος ἀπὸ τὴν ντροπή. Ὁ κ. Ντουνεβὶλ ξανάμεινε μόνος.

Συνήθως, ἐπωφελεῖτο ἀπὸ αὐτὴ τὴ μισὴ ὥρα ἐλευθερίας γιὰ νὰ συναντήσῃ κανέναν ἄλλον καθηγητὴ καὶ νὰ φλυαρήσῃ μαζί του. Τὴ φορὰ αὐτὴ μιὰ παράξενη ἀναποφασιστικότης τὸν συγκρατοῦσε. Δὲν σκεφτόταν πιὰ τὸ διάβημά του στὸν κύριο διευθυντή. Δὲν σκεφτόταν παρὰ τὴν ἄγνωστη ξανθὴ ποὺ ἦταν τόσο κοντά, μὲ τὶς μεταξωτὲς πυτζάμες. Χωρὶς νὰ καλοσκεφθῇ, ξανανέβηκε στὸ ψηλὸ μέρος τῆς τάξεως καὶ ἐκάθησε στὴ θέσι τοῦ νεαροῦ Βερνώ, ἐπῆρε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κατασχεμένο ποίημα, τὸ ξαναδιάβασε σιγὰ καὶ σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸ παράθυρο. Μόνον ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος μποροῦσε κανεὶς νὰ δῇ τὸ ἀπέναντι σπίτι. Τὴν εἶδε καὶ ἐκεῖνος, σκυμμένη στὸ μπαλκόνι της, πάντοτε νὰ τὴν χαϊδεύουν οἱ θερμὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, τὴ νέα μὲ τὸ βαμμένο πρόσωπο.

«Μία ἑταίρα», ἀσφαλῶς, «μία ἀνήθικος γυνή», ὅπως ἔλεγε τὶς ὁμοιές της μὲ τὸ λεξιλόγιό του τοῦ αὐστηροῦ καθηγητοῦ. Μὰ πόσο ὄμορφη, πόσο ἐπιθυμητή! Ποτὲ δὲν εἶχε κυττάξει καμμιά. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν τὸν εἶχε κυττάξει.

Μιὰ ἐνστικτώδης κίνησις τὸν ἔκαμε νὰ σηκώσῃ τὸ σκέπασμα τοῦ γραφείου ὅπου ἀκουμποῦσε. Στὸ ἐσωτερικό, ἕνας ἕτοιμος φάκελλος φαινόταν πῶς περίμενε: «Δεσποινίδα Κριστιὰν Σομέϊγ, 45, ὁδὸς...»

Τί ἔκαμε τότε ὁ κ. Ντουνεβίλ; Ὁ κ. Ντουνεβὶλ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ στυλό του καὶ μὲ τὸ αἷμα ποὺ τοῦ εἶχε ἀνεβῆ στὸ κεφάλι, ἄρχισε νὰ ἀντιγράφῃ τὸ πρόχειρο σχέδιο γράμματος ποὺ εἶχε γράψει ὁ νεαρὸς Βερνώ.

Ὁ Βερνὼ δὲν ἐκατάλαβε ποτὲ γιατὶ ὁ κ. Σισὸλ δὲν τὸν ἐκάλεσε στὸ γραφεῖο του γιατὶ δὲν τοῦ ἐπεβλήθη καμμιὰ τιμωρία.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

Πριγκήπισσα ΝΤΕ ΛΑΜΠΑΛ

Τὸ ἐρωτικὸ θῦμα ἑνὸς ἱεροξεταστοῦ

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ ΕΡΑΣΤΟΥ

Τὸ σμιλευτὸ κορμὶ τῆς πριγκήπισσας ντὲ Λαμπάλ, ἀναταραζόταν ὅλο ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Τὰ γλαυκά της μάτια ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

— Δὲν ἀνήκω πιὰ σὲ σένα, ἀκριβέ μου... Δὲν εἶμαι πιὰ ἡ γυναῖκα σου..

Ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ντὲ Λαμπὰλ ἐβημάτιζε ἔξαλλος, σὰν θηρίο μέσα στὸ κλουβί, γύρω ἀπὸ τὴν ὡραία σύζυγό του, ποὺ τὴν ἐσπάραζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ πόνος.

Ἕνα χαρούμενο εἰδύλλιο τοὺς εἶχε ἑνώσει πρὶν λίγους μόλις μῆνες. Μέσα στὴν ἀνταριασμένη ἐποχὴ τῆς φοβερῆς τρομοκρατίας ποὺ ζοῦσε ἡ χώρα τους κι' ὅλη ἡ Εὐρώρωπη, μὲ τὸν ἀδυσώπητο πόλεμο ποὺ εἶχε κηρύξει ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία κατὰ τῶν αἱρετικῶν, ἡ ἐρωτικὴ εὐτυχία τους ἀποτελοῦσε μιὰ φωτεινὴ ἐξαίρεσι. Καὶ νά, ποὺ τώρα, προτοῦ προλάβουν νὰ τὴν γευθοῦν — μιὰ συννεφιασμένη ἀντάρα ἐσκίαζε τὸν οὐρανὸ τῆς εὐδαιμονίας των.

— Εἶνε φρικτὸ αὐτό! ἐτραύλισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ πρίγκηψ. Νὰ μὴν ἐξαρτᾷ κανεὶς πιὰ τὸν ἑαυτό του. Καὶ τί σὲ εἰδοποίησεν ὁ δοὺξ τῆς Λυών;

— Ὅτι θέλει ὁπωσδήποτε μιὰν ἀπάντησί μου. Αὐτὸ μοῦ ἐμήνυσε μὲ τὸν ἀπεσταλμένο του, ὁ ὁποῖος, ὅπως μοῦ ἐδήλωσε, ἐρχόταν γιὰ τελευταία φορά.

— Καὶ τοῦ ἀπήντησες ἐσύ;

— Ὅτι μποροῦσε νὰ μὴν βιάζεται τόσο.

Ἀναρρίγησε ὁ πρίγκηψ στὰ λόγια αὐτά.

— Ὥστε τοῦ ἔδωσες ἐλπίδες; ψιθύρισε.

— Θέλησα νὰ κερδίσω ἁπλούστατα καιρό. Γιὰ νὰ σκεφθοῦμε μαζὶ πῶς θὰ περισώσωμε τὴν ἀγάπη μας, τὴν τιμή μας... Ὅμως. φοβᾶμαι τρέμω τὸν αἱμοσταγῆ αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶνε ἱκανὸς γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματα. Μιὰ νύχτα — δὲν ξέρω πῶς, πότε — τρέμω μὴ βρεθῶ μέσα στὴν ἀπαισία ἀγκαλιά του καὶ τοῦ ἀνήκω παρὰ τὴν θέλησί μου! Θεέ μου, πόσο μὲ τρομάζουν οἱ μαῦροι ἴσκιοι τῆς νύχτας, ἡ μοναξιά.. Μὴ μ' ἀφήσῃς πιὰ μόνη, καλέ μου.

— Πρέπει νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτόν, μιὰ καὶ καλή! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ πρίγκηψ καθὼς σταμάτησε τὸν νευρικὸ βηματισμό του. Καὶ νομίζω πὼς βρῆκα τὸν τρόπο...

ΜΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΕΠΙ ΜΑΓΕΙΑ

Ἔτρεμε ἡ καρδιά της καὶ εἶχε τὴν ἐντύπωσι ἡ Λουΐζα ντὲ Λαμπὰλ ὅτι θὰ σπάγε, ὅταν ἐδρασκέλισε τὸ κατώφλι τοῦ ὑπογείου σπηλαίου τῆς Αἴξ, ὅπου ἔδρευε τὸ τρομερὸ δικαστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

— Θέλω τὸν σεβαστὸν Ντελακολόν, εἶπε στὸν φύλακα. Γιὰ μιὰ καταγγελία...

Οἱ σκουριασμένοι ἁρμοὶ τῆς σιδερένιας ἐξώθυρας ἔτριξαν στὸ ἄνοιγμά της. Ἕνας στρατιώτης ὡδήγησε τὴν ἐπισκέπτρια ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι σκοτεινοὺς διαδρόμους γεμάτους μοῦχλα καὶ ὑγρασία, στὴν αἴθουσα ἀκροάσεων. Ὁ τρομερὸς ἱεροεξεταστὴς Ντελακολὸν ὑποδέχθηκε τὴν πριγκήπισσα μὲ ἕνα σατανικὸ χαμόγελο.

— Ἔρχεσθε γιὰ κανέναν αἱρετικό; ρώτησε ἀνυπόμονα.

— Ναί. Τὸν δοῦκα τῆς Λών...

Ὁ Ντελακολὸν ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια.

— Αὐτός! Αἱρετικός; Εἶσθε βεβαία;

— Ἐπιδίδεται στὴν μαγεία, πρᾶγμα ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο. Τὸν κατηγορῶ ὡς μάγον καὶ ζητῶ νὰ τιμωρηθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κώδικος... Τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν κακῶν πνευμάτων...

— Ἔχετε ἀποδείξεις;

— Ζωντανὴ ἀπόδειξις εἶμαι ἐγώ..

Καὶ ἀφοῦ τοῦ ὡμολόγησε τὸ ἔνοχο ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειχε ὁ δοὺξ γι' αὐτήν, κατέληξε:

— Εἶνε νύχτες πολλὲς τώρα ποὺ καθὼς κοιμᾶμαι πλάϊ στὸν ἄνδρα μου, νοιώθω κάτι παράξενα ἐρωτικὰ χάδια, τολμηρὰ καὶ πρωτόγνωρα. Ξυπνῶ ἀμέσως. Ὁ ἄνδρας μου εἶνε βυθισμένος στὸν πιὸ ἀδιατάρακτο ὕπνο. Δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία: Εἶμαι θῦμα τοῦ Σατανᾶ μὲ τὸν ὁποῖον συνεργάζεται ὁ δοὺξ γιὰ νὰ μοῦ στέλνῃ τὸν πειρασμό.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἱεροεξεταστοῦ πῆρε σοβαρὴν ἔκφρασι:

— Ὁ κῶδιξ τῆς μαγείας προβλέπει τὴν φοβερὴ ποινὴ τῶν βασανιστηρίων! ἀπεφάνθη μὲ ἱκανοποίησι. Τὸν δοῦκα πάντοτε τὸν ὑποπτευόμασταν... Τώρα ὅμως μᾶς ἀρκεῖ ἡ καταγγελία σας.

Ἡ νεαρὰ Λουΐζα εὐχαρίστησε τὸν ἱεροεξεταστὴ καὶ ἔκαμε νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ἡ σταθερὴ φωνή του ὅμως τὴν ἐσταμάτησε.

— Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅμως ἡ δικαιοσύνη γιὰ τὴν καταγγελία σας θὰ πρέπει νὰ ἐξακριβωθοῦν ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε. Ἑτοιμασθῆτε μιὰ νύχτα, πριγκήπισσά μου νὰ μὲ δεχθῆτε στὸ δωμάτιό σας ποὺ τὸ πολιορκοῦν τὰ σατανικὰ πνεύματα. Ὁρίσετέ μου σεῖς τὴν ἡμερομηνία...

Ἡ Λουΐζα ἐρρίγησε. Ἐβύθισε τὸ βλέμμα της ἐρευνητικό, στὰ μάτια τοῦ τρομεροῦ ἱεροεξεταστοῦ. Μὲ τρόμο διεπίστωσε ὅτι μιὰ φλόγα λαγνείας ἔκαιε μέσα τους... Τὸ βλέμμα του, αἱμάτινο, πυρακτωμένο, κατέτρωγε ὅλο τὸ κορμί της μὲ μανία. Ἡ δύστυχη γυναῖκα εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὴν ἐξεγύμνωναν.

Ἐκούνησε ἀόριστα τὸ κεφάλι της, ψιθύρισε μερικὰ συγκεχυμένα λόγια καὶ ἀπομακρύνθηκε τρομοκρατημένη.. Ἀπὸ τὴν Σκύλλα εἶχε πέσει στὴν Χάρυβδι.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΥΜΦΟΡΑ

Ὅταν ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες καὶ ὁ ἱεροεξεταστὴς Ντελακολὸν δὲν ἔλαβε τὴν νυκτερινὴ «πρόσκλησι» ποὺ ἐπερίμενε ἀπὸ τὴν ὡραία Λουΐζα, ἔβαλε ἀμέσως σὲ ἐνέργεια ἕνα σατανικὸ σχέδιο.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ὡραία καὶ μ' ἀρέσει! ψιθύρισε. Πρέπει νὰ κορέσῃ τὸν πόθο μου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς τρομοκρατίας, ἡ ἰσχὺς ἑνὸς ἱεροεξεταστοῦ ἦταν ἀπεριόριστη. Τὰ ἱερὰ δικαστήρια ἔδειχναν ἀφάνταστη σκληρότητα καὶ τιμωροῦσαν μὲ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ μὲ τὸν θάνατο κάθε κατηγορούμενον, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζωνται νὰ ἐξακριβώσουν ἂν εἶχε ἢ ὄχι διαπραχθῆ τὸ ἀδίκημα. Ἡ ἀνάκρισις ἦταν μυστικὴ καὶ ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐγνώριζε πολλὲς φορὲς τὸ συγκεκριμένο γεγονὸς γιὰ τὸ ὁποῖο τὸν κατηγοροῦσαν.

Νέα συμφορὰ ἐχτύπησε τὴν ἤρεμη συζυγικὴ εὐτυχία τοῦ ζεύγους Λαμπάλ. Καὶ ἐνῷ ἡ ἀνύποπτη Λουΐζα ἐπερίμενε μὲ ἀγωνία νὰ πληροφορηθῇ τὴν σύλληψι τοῦ ἐκβιαστοῦ δουκός, μιὰ σκοτεινὴ νύχτα τέσσερις μισθοφόροι τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως χτυποῦσαν τὴν πόρτα της.

— Ὁ ἅγιος πατὴρ Ντελακολὸν σᾶς ζητεῖ κοντά του! τῆς ἐδήλωσαν ξηρά. Ἀκολουθῆστε μας..

Δὲν μποροῦσε νὰ φέρῃ ἀντίρρησιν. Οὔτε ἤξερε ἄλλως τε, τὸν λόγο τῆς νυκτερινῆς αὐτῆς προσκλήσεως.

— Μὲ θέλει γιὰ ἀνάκρισι; ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ μόνο.

Τὴν ἅρπαξε τότε ἀπὸ τὸν λαιμὸ κι' ἄρχισε νὰ τὴν σφίγγῃ...

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὸν ἴδιον! τῆς ἐδόθηκε ἡ αἰνιγματικὴ ἀπάντησις.

Ἀπεχαιρέτησε μὲ τρελλὴ λαχτάρα τὸν θορυβημένο σύζυγόν της. Καὶ μὲ τὸν τρόμο στὴν ψυχή, ἀκολούθησε τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ ἱεροεξεταστοῦ.

ΤΟ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΛΑΓΝΟΥ ΙΕΡΟΕΞΕΤΑΣΤΟΥ

— Ὁ ἀνίερος δοὺξ δὲν θὰ προλάβῃ νὰ δρέψῃ ἀπὸ τὰ χείλη σας τὴν γεῦσι τοῦ θερμοῦ ἔρωτά σας ἦσαν τὰ πρῶτα λόγια ποὺ τῆς ἀπηύθυνε ὁ Ντελακολὸν μόλις τὴν ἐδέχθηκε στὸ διαμέρισμά του. Ἀλλὰ εἶνε ζήτημα ἂν καὶ σεῖς, ὡραία μου πριγκήπισσα, γευθῆτε πιὰ τὸ φιλὶ τοῦ πολυαγαπημένου σας συζύγου.

Κρύος ἱδρὼς περιέλουσε τὴν Λουΐζαν ποὺ ἔγινε πελιδνή. Δὲν ἐπρόλαβε ὅμως νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Μιὰ φοβερὴ κατηγορία σᾶς βαρύνει καὶ σᾶς, συνέχισε ὁ ἱεροεξεταστής. Ὁ δοὺξ τὴν κατέθεσε, ὅταν τὸν ἐκάλεσα ἐδῶ ν' ἀπολογηθῇ... Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό σας ἀσκεῖ τὴν μαύρη μαγεία καὶ αὐτὸ ἐναπόκειται σὲ μένα νὰ τὸ ἐξακριβώσω..

— Καί! μὲ κατηγόρησε γιὰ τί; ἐφώναξε ἡ πριγκήπισσα μὲ πνιγμένη φωνή.

— Τὶς ἴδιες βραδυὲς ποὺ σεῖς εἴχατε τοὺς παράξενους ἐρωτικοὺς ἐφιάλτες, αὐτὸς δεχόταν τὴν δική σας σατανικὴ μαγγανεία.. Μιὰ μαύρη γάτα ἐρχόταν, πηδῶντας ἀπὸ τὸ κλειστὸ παράθυρο του καὶ ἐκούρνιαζε στὸ προσκέφαλό του. Τὰ μάτια της ἦσαν ἴδια τὰ δικά σας καὶ ἡ φωνή της ἡ δική σας. Καὶ αὐτὸς τὴν ἐχάϊδευε, ἀνύποπτος ὅτι ἀγγίζει τὸν Σατανᾶ...

— Ὀνειροφαντασίες! διαμαρτυρήθηκε ἡ πριγκήπισσα

— Ἕνας δοὺξ ποτὲ δὲν λέει ψέματα..

— Καὶ μιὰ πριγκήπισσα...

— Εἶσθε γυναῖκα... Καὶ ὁ κῶδιξ...

Ἄνοιξε τὸ βιβλίο τῶν ἀφορισμῶν ποὺ εἶχε μπροστά του καὶ ἐδιάβασε: «Μεταξὺ δυὸ μαρτυριῶν, ἀνδρὸς καὶ γυναικός, γίνεται πάντοτε πιστευτὴ τοῦ πρώτου. Ἡ γυναῖκα πάντοτε ἐγκαταλείπεται εὐκολώτερα στὸν πειρασμὸ τῆς σατανικῆς συνεργίας. Ἀρκεῖ τ' ὄνομα καὶ μόνον «Φέμινα» (γυναῖκα) ποὺ παράγεται ἀπὸ τὶς λατινικὲς λέξεις «φίντε μίνους» (ὀλιγωτέρα πίστις) εἰς ἀπόδειξιν αὐτοῦ».

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΜΙΑΣ ΑΓΝΗΣ

Ἡ Λουΐζα ἐστράφηκε καὶ ἐκύτταξε ὁλόγυρά της μὲ ἀπόγνωσι. Ἀλλά, ἀντὶ νὰ ἀντικρύσῃ τὸ φρικιαστικὸ περιβάλλον ἑνὸς ἱεροεξεταστικοῦ ἄντρου, μὲ τὰ μηχανήματα τῶν μαρτυρικῶν βασανιστηρίων διεπίστωσε μὲ κατάπληξί της ὅτι βρισκόταν μέσα σὲ μιὰ κρεββατοκάμαρα.

— Ποῦ βρίσκομαι; ἐψέλλισε περίτρομη

— Στὸ ἀσφαλέστερο μέρος τοῦ κόσμου: στὸ δωμάτιό μου. Δὲν φαντάζομαι νὰ μὴ σᾶς ἀρέσῃ ἡ πολυτελὴς ἐπίπλωσίς του, τὸ προσεκτικὸ στόλισμά της.. Γιὰ σᾶς τὸ περιποιήθηκα ἀπόψε...

— Λοιπόν, τί ζητᾶτε τώρα ἀπὸ μένα; ἐτραύλισε

Ὁ ἱεροεξεταστὴς ἐγέλασε σαρκαστικά.

— Δὲν καταλαβαίνετε; εἶπε αἰνιγματικά.

— Νὰ ἀπολογηθῶ;

— Ὄχι. Νὰ σᾶς σώσω...

— Καὶ γιατὶ δὲν τὸ κάμετε;

— Ἀλλὰ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς.. Ἡ ζωή σας εἶνε στὰ χέρια σας.

Ἐπλησίασε περισσότερο κοντά της. Σχεδὸν τὴν ἄγγιξε... Ἐκείνη παραμέρισε τρομαγμένη, ἀηδιασμένη

— Τὸν δοῦκα ἢ ἐμένα! ψιθύρισε μέσα στὴν παραφορὰ τοῦ ξαναμμένου πάθους του ὁ ἔκφυλος ἱεροεξεταστής.

— Κανέναν! βρυχήθηκε αὐτὴ ἀποφασισμένη

— Τότε σᾶς περιμένει ὁ θάνατος.

— Τὸν προτιμῶ..

Τὴν παρέσυρε βίαια ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα. Αὐτή, τὸν ἀκολούθησε πειθήνια σὰν ὑπνωτισμένη. Βγῆκαν στὸ ὕπαιθρο. Ὕστερα προχώρησαν κάτω ἀπὸ μιὰ στοὰ ποὺ ὡδηγοῦσε στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα.

— Ὄχι! ἐφώναξε ἀπότομα σταματῶντας ὁ Ντελακολόν. Δὲν πρέπει νὰ πεθάνετε, προτοῦ...

Τὴν ἀγκάλιασε ἀπότομα, μὲ τὰ δυνατὰ σὰν τανάλιες μπράτσα του. Ἡ λευκή, θερμὴ σάρκα της, τὸν ἠλέκτρισε. Ὁ πόθος του ἐκορυφώθη. Μὰ ἡ Λουΐζα ἦταν χειροδύναμη. Ἀντιστάθηκε. Τὴν ἅρπαξε τότε ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ ἄρχισε νὰ τὴν σφίγγῃ. Ἡ Λουΐζα ἔκανε μιὰ κίνησι πόνου. Ὕστερα ἄρχισε νὰ κινῇ ἀπελπιστικὰ τὰ χέρια της. Κατόπιν, ἐχαλάρωσε τὴν ἀντίστασί της.

— Ἐπὶ τέλους! ἐφώναξε θριαμβικὰ ὁ Ντελακολόν, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ ἀκόρεστο πάθος του. Ἐπὶ τέλους λογικεύεσαι...

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐδέχθηκε στὰ χέρια του ἕναν βαρύ, ἄψυχο ὄγκο. Ἡ Λουΐζα εἶχε παραδώσει τὴν ψυχή της ἀντὶ τῆς τιμῆς της..

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

●

ΥΠΑΓΕ ΟΠΙΣΩ ΜΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Αἱ Μωαμεθανίδες τῆς Βορείου Ἀφρικῆς φέρουν φορέματα μὲ μακρὰν οὐρὰν — ὀνομαζομένην «γκελεμπία» — ἡ ὁποία σκουπίζει κάθε σκόνην, καθὼς τὴν σύρουν πίσω των. Σκοπὸς τῆς οὐρᾶς αὐτῆς εἶνε νὰ σβύνῃ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν των, οὕτως ὥστε ὁ Διάβολος νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὰς παρακολουθῇ!

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΑΡΘΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΑ & ΦΥΛΗ

Εἰς ὅλους τοὺς λαούς, τὸ ἰδεῶδες τῆς γυναικείας καλλονῆς προσαρμόζεται κατ' ἀρχὴν εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φυλῆς. Ὁ ἄνδρας ζητεῖ εἰς τὴν γυναῖκα μίαν εἰκόνα τοῦ εἴδους του. Ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς φυλῆς ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν πάντοτε νὰ εὑρεθῇ μία τόσον ἰδεώδης εἰκὼν μὲ ἁδρὰς γραμμάς. Αὐτὴ ὑφίσταται παραλλαγὰς παραλλήλως μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀκόμη καὶ τὰ προϊστορικὰ εἴδωλα, ὡς ἐδήλωσεν ὁ ὑφηγητὴς δρ. Τούππα, εἰς τὴν διεθνῆ ἰατρικὴν παράδοσιν μετεκπαιδεύσεως «Ἡ Γυναῖκα» παρουσιάζουν εἰς τὰ αὐτὰ ἐπίπεδα πολιτισμοῦ ἐντόνους διαφορὰς εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ γυναικείου σώματος. Τοῦτο παρατηρεῖται ἰδίως εἰς τοὺς ὑψηλοὺς πολιτισμούς. Τὰ κομψὰ παραστήματα θεϊκῶν γυναικείων ἀπεικονίσεων εἶνε συνήθως βορείου τύπου, ὅπως τὰ εὔρρωστα σώματα τῶν εἰκόνων τοῦ Ρέμπραντ ἢ τοῦ Ρούμπενς. Ἐὰν τις ἐκλάβῃ τὴν φυλὴν ὡς παραλλαγὴν κληρονομικότητος ὀφειλομένην εἰς τὴν ἐπιλογήν, ὡς ἀποδεικνύει ἡ σύγχρονος ἐθνολογικὴ ἔρευνα τῶν φυλῶν, ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ ὅτι τὸ ἰδανικὸν τῆς καλλονῆς δύναται νὰ ἐξασκήσῃ κάποιαν εὐγονικὴν ἐπίδρασιν. Πράγματι, ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ τὴν ὁποίαν ὑπεδείκνυεν ἡ διάλεξις, δύναται πάλιν νὰ ἐξαφανισθῇ διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ συρμοῦ (τῆς μόδας). Τὸ ὅτι ἡ ἰσχνότης θεωρεῖται ὡς ὡραῖον τι, ὤθησε τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἔχουν φυσικὴν προδιάθεσιν εὐσαρκίας, νὰ γίνουν ἰσχναί. Ἀντιστρόφως τὶς ἐποχὰς καθ' ἃς προετιμῶντο τὰ εὔσαρκα σώματα, καὶ αὐταὶ αἱ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἰσχναὶ γυναῖκες προσεπάθουν νὰ προσαρμοσθοῦν πρὸς τὸ ἰδανικὸν πρότυπον διὰ σχετικῆς διαίτης. Τοιουτοτρόπως πολλάκις ἐξαφανίζονται κληρονομικαὶ τάσεις καὶ ἄλλα σχετικὰ φαινόμενα, καὶ οὕτως ἐμποδίζεται ἡ ταχυτάτη ἐκδήλωσις τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἐπιλογῆς ἐπὶ τοῦ ἰδανικοῦ τῆς καλλονῆς. Περιέργως, ὁ συρμὸς ἐξυπηρετεῖ πάλιν τὴν σταθερότητα τῆς φυλῆς καὶ ἐμποδίζει τὴν συχνὴν διατάραξιν καὶ τὰς μετατοπίσεις τῆς ἰσορροπίας. Ἡ ἐπίδρασις τῆς ἐπιλογῆς, ἥτις ὀφείλεται εἰς τὴν νόησιν, παίζει ἀσφαλῶς εἰς τοὺς πολιτισμένους λαοὺς οὐχὶ ἀσήμαντον ρόλον. Ἡ λεπτομερὴς διαπραγμάτευσις τοῦ θέματος τούτου ἐπιφυλάσσεται εἰς τὴν μελλοντικὴν ἔρευναν. Κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ περὶ τὰ προβλήματα τῆς εὐγονίας ἀσχολουμένου περιφήμου ἐπιστήμονος Τίμοφερ — Ρεσόφσκη ὅλαι αἱ μετατροπαί, συνεπῶς καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ μεταβολαὶ τῶν φυλετικῶν φαινομένων εὑρίσκουν ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς φυλῆς πραγματικῶς παραλλήλους μεταβολὰς κληρονομικότητος. Τοῦτο καθιστᾷ φυσικὰ δύσκολον τὸν σαφῆ καθορισμὸν τοῦ κανονικοῦ φυλετικοῦ τύπου, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥτις ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισίν της εἶνε ἱκανωτέρα εἰς προσαρμογὴν παρὰ ὁ ἀνήρ.

Εἰς ἕνα μεγάλον πολιτισμένον λαόν, ὡς ὁ γερμανικός, ἡ εἰκὼν τοῦ γυναικείου τύπου εἶνε πολυποίκιλος καὶ ἔντονος, τὸ δὲ ἰδεῶδες τοῦ κάλλους δὲν παραλλάσσει μόνον μὲ τὸν χρόνον, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων κύκλων τοῦ πληθυσμοῦ δηλαδὴ μεταξὺ τῶν ὀρεσειβίων καὶ τῶν παρακτίων, ἢ καὶ μεταξὺ τοῦ ἀστικοῦ καὶ τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ.

Τοιουτοτρόπως δι' ὅλας τὰς γυναῖκας ὑπάρχει ἕνας καὶ μόνον πόθος: νὰ φαίνωνται ὅσον τὸ δυνατὸν ὡραιότεραι. Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν περιποίησιν τῆς καλλονῆς ἐγένοντο κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μεταβολαί. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἰατρικῆς ἐρεύνης, ἡ περιποίησις αὐτὴ ἐξελίχθη σήμερον εἰς περιποίησιν τῆς ὑγείας. Δύο ἰατροὶ ἡ κυρία Δρ. Λάουντα καὶ ἡ κυρία Ἀντουὰν ἐν Βιέννῃ ἔδωσαν, διὰ διαλέξεων σχετικῶν πρὸς τὴν περιποίησιν τοῦ σώματος καὶ τῆς καλλονῆς, ὠφελίμους καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας τοῦ πολέμου ἀναγκαίας συμβουλάς. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν εὑρίσκεται ἡ καθαριότης του σώματος δι' ἀφθόνου θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ὕδατος, ἡ πρωϊνὴ γυμναστική, τὰ ἀερόλουτρα καὶ τὰ ἡλιόλουτρα, ἅτινα δέον νὰ γίνωνται ἐφόσον εἶνε δυνατὸν ἄνευ οὐδενὸς ἐνδύματος καὶ ἡ περιποίησις τῶν ποδῶν.

Ὡς καλλυντικὰ μέσα ἔχουν συστηθῆ ἐκτὸς τῶν ἀτμολούτρων καὶ τῶν φινλανδικῶν τοιούτων, ἐκτὸς τῶν θερμῶν ἐπιθεμάτων καὶ τῶν ἤδη γνωστοτάτων ἀλλὰ καὶ οὐχὶ διὰ κάθε γυναῖκα καταλλήλων βοηθητικῶν μέσων — προσωπίδων, κρεμῶν, ὁρμονῶν καὶ μασσάζ — καὶ ἄλλαι ἁπλαῖ ἀλλὰ δραστικαὶ μέθοδοι, ὅπως π.χ. ἀφεψήματα γεωμήλων, ἅτινα καθαρίζουν ἄριστα καὶ προφυλάττουν τὸ εὐαίσθητον δέρμα. Εἰς αὐτὰς ἀνήκει καὶ τὸ ὄμβριον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐκ τῶν δραστικωτέρων καλλυντικῶν μέσων. Ὁ ἑσπερινὸς καθαρισμὸς τοῦ δέρματος, ἰδίως τοῦ προσώπου, εἶνε ἰδιαιτέρως σημαντικὸς καὶ δὲν πρέπει οὐδέποτε νὰ παραλείπεται. Αἱ ἀπεκκρίσεις τῶν ἱδρωτογόνων ἀδένων ἀποσοβοῦνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φωτὸς καὶ ἐνεργοῦν κατὰ τὴν νύκτα διερεθιστικῶς ἐπὶ τοῦ δέρματος. Δέον νὰ ληφθοῦν ἐν προκειμένῳ πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ κονιορτός, τὰ βακτηρίδια καὶ ἄλλοι βλαβεροὶ παράγοντες. Περὶ τῆς πούδρας ἐλέχθη, ὅτι, οὐδέποτε πρέπει νὰ τίθεται ἐπὶ στεγνοῦ δέρματος, διότι αὕτη κατόπιν ἐπικάθηται εἰς τοὺς πόρους καὶ ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ δέρματος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὑγρασίας του. Σοβαρωτάτη εἶνε ἡ περιποίησις τῶν ὀνύχων ὄχι μόνον τῶν χειρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ποδῶν. Πρέπει τὸ δέρμα τῶν ὀνύχων νὰ μὴ κόπτεται, ἀλλὰ νὰ πιέζεται πρὸς τὰ ὀπίσω. Οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν δέον νὰ κόπτωνται ἀναλόγως τῆς μορφῆς τῶν δακτύλων, καὶ οἱ ὄνυχες τῶν ποδῶν νὰ κόπτωνται εὐθυγράμμως διὰ νὰ μὴ ἀναπτύσσωνται εἰς τὰ ἄκρα. Ἐπίσης καὶ ἡ κόμη ἀπαιτεῖ περιποίησιν. Τὴν μελαχροινὴν κόμην δὲν πρέπει οὐδέποτε νὰ λησμονῶμεν νὰ τὴν ραντίζωμεν μὲ ὄξυνα ὕδατα — πρὸ παντὸς προσθήκη ὄξους εἰς τὸ ὕδωρ. Τὴν ξανθὴν κόμην ὠφελεῖ τὸ ράντισμα μὲ χαμαίμηλον ἢ νιτρικὸν ὀξύ. Τοιουτοτρόπως, διὰ τὴν περιποίησιν τῆς γυναικείας καλλονῆς δύνανται νὰ ἐπιτευχθοῦν πολλά, ἅτινα δὲν ἀπαιτοῦν περισσότερον χρόνον ἀπὸ ὅσον δύναται νὰ καταναλώσῃ κάθε γυναῖκα καὶ διὰ τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται κατάλληλα μέσα εἰς οἱανδήποτε στιγμήν.

Χ.—

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

Ο ΝΤΕΝΕΚΕΣ

Ἀκουμπισμένες τὸν γειτονικὸ φράχτη τῶν δυὸ σπιτιῶν τους, σ' ἕνα στενὸ τοῦ Θησείου, οἱ δυὸ παληὲς γειτόνισσες ἔλυναν τὶς διαφορές τους τῆς ἡμέρας.

—Σὺ ἐξῆς, κυρὰ Ζαφείρω, ἂν πιάσω τὸ γυιό σου νὰ ἔχῃ στὴν οὐρὰ τοῦ σκύλου μου κρεμασμένους τενεκέδες, νὰ ξέρῃς ὅτι θὰ τὸν ταράξω στὸ ξύλο. Χθὲς πάλι τοῦ εἶχε δέσει ἀπὸ τὴν οὐρά του τὸν δικό μου μάλιστα ντενεκέ, ποὺ σοῦ εἶχα δανείσει γιὰ νὰ κάνῃς τὴν πλύσι σου.

—Χαραλάμπη! στρίγγλισε ἡ κυρὰ Ζαφείρω στὸ παιδί της ποὺ μὲ μιὰ σφεντόνα στὸ χέρι ἐσημάδευε κάποια γάτα, βρὲ σύ, τί ἔκαμες πάλι τοῦ σκύλου τῆς κυρὰ Φροσύνης;

—Ἐγὼ μάνα! ἀπήντησε τρομαγμένος ὁ μικρὸς καθὼς προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴν σφεντόνα, τίποτε... Δὲν τοῦ ἔκαμα τίποτε.

—Τἄκουσες, κυρά μου; εἶπε θριαμβευτικὰ ἡ κυρὰ Ζαφείρω στὴ γειτόνισσά της.

Καὶ ξαναγυρίζοντας στὸ γυιό της:

—Καὶ δὲν μοῦ λές, ἀγοράκι μου, τῆς ἐγύρισες τὸν ντενεκέ της ποὺ σοῦ ἔδωσα χθὲς νὰ τῆς πᾷς;

—Ναί, μάνα. Τὸν ἔστειλα μὲ τόν... σκύλο της!

ΣΟΝΑΘ

ΣΤΟΠ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Ὁ κ. Μπερναρντὲν ἐφώναξε μὲ ὅλη τοῦ τὴ δύναμι:

— Στόπ! Ἐδῶ, στόπ!

Ὁ σκύλος ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ. Ἐπήγαινε κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου, ἐσταματοῦσε ποῦ καὶ ποῦ καὶ ἐγύριζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δῇ ἂν ὁ κύριός του τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ ἔπειτα ξανάπαιρνε φόρα.

Ὁ κ. Μπερναρντὲν ἀκολουθοῦσε πράγματι, μὰ ἐλαχάνιαζε μ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι καὶ βλαστημοῦσε τὸν φυγάδα.

Ὁ Θεὸς ὡστόσο ξέρει ἂν ἦταν εὐτυχὴς τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ὅταν ὁ φίλος του Μανιὰρ τοῦ εἶχε προσφέρει αὐτὸ τὸ φὸξ τερριὲ μὲ τὸ σκληρὸ τρίχωμα τὰ ἔξυπνα μάτια, τὸ φλεγματικὸ καὶ ἀγέρωχο ὕφος σὰν Ἄγγλου λόρδου.

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ τὸν πηγαίνω περίπατο, εἶχε πῇ ὁ κ. Μανιάρ, Καταλαβαίνεις, φίλε μου Γκουστάβ, μὲ τὸ φαρμακεῖο δὲν ἔχω διόλου ὧρες διαθέσιμες. Ἐνῶ σὺ ποὺ ζῇς μὲ τὰ εἰσοδήματά σου, θὰ μπορῇς μ' ὅλη σου τὴν ἡσυχία νὰ γυμνάσῃς αὐτὸ τὸ ζῶο. Θὰ σοῦ κάμῃ ἄλλως τε πολὺ καλὸ στὴν ὑγεία σου.

Ἄραγε ἦταν αὐτὴ ἡ τελευταία ὑπόδειξις ποὺ τὸν ἔπεισε; Ὁ Γκουστὰβ ἐπλησίαζε τὰ πενῆντα καὶ ἡ γυναῖκα του λαίμαργη σὰν καὶ αὐτὸν ἐπεριποιόταν τόσο πολὺ τὰ φαγητά, ὥστε εἶχε ἀρχίσει νὰ παχαίνῃ. Ἐδέχθηκε μὲ προθυμία τὴν προσφορὰ τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐνθουσιασμένος ἐπὶ τέλους ποὺ θὰ εἶχε ἕναν σκοπὸ στὴ ζωή του, ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ τὸν Στὸπ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα περίπατο, μιὰ φορὰ τὸ πρωῒ καὶ μιὰ τὸ βράδυ μετὰ τὸ φαγητό. Μόνον ποὺ ἀπὸ λόγους προφυλάξεως δὲν τὸν ἄφηνε στὴν ἀρχὴ λυτό. Καὶ νὰ ποὺ ἀπόψε ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν εἶχε λύσει, ὁ Στὸπ ἐπῆρε δρόμο τρέχοντας στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ ἤδη ἐρήμους. Κοιμοῦνται τόσο ἐνωρὶς στὴν ἐπαρχία.

Τρέχοντας διαρκῶς ἀπὸ πίσω του νὰ τὸν φθάσῃ ὁ κ. Μπερναρτὲν ἐμουρμούριζε:

— Τί διάβολο τοὺς ἦρθε καὶ τὸ ἔβγαλαν Στόπ, αὐτὸ τὸ ζῶο ποὺ δὲν σταματᾷ ποτέ;

Ὁ Στὸπ δὲν ἔδειχνε πὼς σκεφτόταν νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀπάντησι. Ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ καὶ μὲ ἀπότομες παύσεις νὰ καλῇ τὸν Γκουστὰβ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἔφθασαν ἔτσι στὴν ἄκρη τοῦ κεντρικοῦ δρόμου. Ἐπλησίασαν σ' ἕνα προάστειο ὅπου ἀπὸ κάθε μέρος τῆς δημοσίας ὁδοῦ ὑπῆρχαν μικρὲς βίλλες σὰν παιχνίδια βαλμένα στὴ σειρά. Τὰ φανάρια τοῦ δήμου ἦσαν διαρκῶς καὶ σπανιώτερα. Ὁ κ. Μπερναρντὲν χάνοντας τὴν ὑπομονή του, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν λυσσασμένος:

— Στόπ! Ἐδῶ, Στόπ! Ἄ, παλιόσκυλο, ἂν σὲ πιάσω, θὰ σὲ τσακίσω στὸ ξύλο! Διάβολε, θἄλεγε κανεὶς πὼς ξέρει ποῦ πάει! Ναὶ ὁ Στὸπ θὰ ἤξερε, γιατὶ ἐσταμάτησε ἐπὶ τέλους μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες βίλλες στὰ ἀριστερά, ἐπερίμενε σχεδὸν νὰ τὸν φθάσῃ ὁ κύριός του καὶ σπρώχνοντας μὲ τὸ πόδι του τὴν πόρτα τοῦ κήπου κατὰ τύχην μισάνοιχτη, ἐμπῆκε σὰν νὰ ἔμπαινε στὸ σπίτι του. Ὁ Γκουστὰβ ἐπίστεψε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ πιάσῃ ἐδῶ τὸν φυγάδα. Ἐμπῆκε κι' ἐκεῖνος. Ὁ Στὸπ ἀνέβηκε τὴν μαρμάρινη σκάλα. Ὁ ἄλλος ἀκολουθοῦσε. Καὶ πῶς αὐτὸ συνέβαινε; Ἡ πόρτα τῆς βίλλας δὲν ἦταν οὔτε καὶ αὐτὴ κλεισμένη; Ὁ Στὸπ καὶ ὁ κ. Μπερναρντὲν εὑρέθηκαν ἔξαφνα σ' ἕναν προθάλαμο, ἄπλετα φωτισμένο ὅπου μιὰ νέα γυναῖκα ὡραιοτάτη, βαμμένη μὲ τέχνη παρουσιαζόταν ἀκριβῶς ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ.

Χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ ἔκπληξι εἶπε:

— Περᾶστε λοιπόν, κύριε. Ὥστε εἶσθε ὁ νέος κύριος τοῦ Στόπ; Ναί, ἐγὼ ἀνέθρεψα αὐτὸ τὸ σκύλο. Τὸν ἔδωσα κατόπιν σ' ἕναν φίλο μου, τὸν κ. Μπουραντέλ, τὸν ἀνακριτή. Δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο ὁ κ. Μπουραντὲλ δὲν τὸν ἐκράτησε. Τὸν ἔδωσε καὶ αὐτὸς στὸν κ. Ντεμπὸρντ τὸν ἀρχιτέκτονα, ὁ ὁποῖος λίγο ἀργότερα τὸν παρεχώρησε στὸν κ. Μανιάρ, τὸν φαρμακοποιό. Μὰ ὅπως βλέπετε, ὁ Στὸπ δὲν μὲ ξέχασε. Ἔρχεται κάπου-κάπου νὰ μοῦ κάμῃ ἐπίσκεψι. Εἶμαι ἐνθουσιασμένη ποὺ σᾶς ἐγνώρισα, κύριε! Ὄχι, μὴ δικαιολογεῖσθε! Ἀντίθετα, Περᾶστε λοιπὸν νὰ καθήσετε λίγα λεπτὰ στὸ σαλόνι!

Μιὰ γυναῖκα νέα καὶ τόσο χαριτωμένη! Ὁ κ. Μπερναντὲν δὲν μπόρεσε νὰ ἀρνηθῇ.

Χάρις στὸν Στὸπ ἡ Μαργκερὶτ ἔγινε φιλενάδα τοῦ Γκουστάβ, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς εἶχε ἀρκετοὺς λόγους νὰ μείνῃ ἱκανοποιημένος. Κανεὶς δὲν φαινόταν νὰ τὸ ἔμαθε, οὔτε καὶ ἡ κυρία Μπερναρντέν, γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχαν παρὰ οἱ εὐχαριστήσεις τοῦ τραπεζιοῦ.

Κάθε βράδυ, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι θὰ ἔπαιρνε τὸ σκύλο λίγο περίπατο, ὁ κ. Μπερναρντὲν καὶ νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸς λίγο ἀέρα, ὁ Γκουστὰβ μὲ γρήγορα βήματα ἔφθανε στὴ βίλλα ὅπου ἤξερε ὅτι τὸν ἐπερίμεναν. Ἐγύριζε δυὸ ὧρες ἀργότερα λέγοντας στὴν γυναῖκα του:

— Τί ὡραῖο περίπατο ἐκάναμε ὁ Στὸπ κι' ἐγώ!

Μὰ ἔφθασε ἡ μέρα ποὺ ὁ κ. Μπερναρντὲν ἐκουράσθηκε. Ἔκαμε τοὺς λογαριασμούς του καὶ διεπίστωσε ὅτι οἱ χρηματικὲς ἀξιώσεις τῆς φιλενάδας του γινόταν διαρκῶς καὶ μεγαλύτερες.

Ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ἀνδιοτέλειά της. Ἤξερε τώρα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ ἕναν ἄλλον φίλο! Ὁ Στὸπ εἶχε γυμνασθῆ ἀπὸ ἐκείνην νὰ ὁδηγῇ τὸν προσωρινὸ κύριό του στὴ βίλλα, τῆς ὁποίας οἱ πόρτες ἔμεναν τὴν κατάλληλη στιγμὴ ἀνοιχτές.

Μιὰ ὡραία μέρα ὁ Γκουστὰβ ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ. Μὰ καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης μὲ τέχνη καὶ ἐξυπνάδα. Ποιανοῦ νάδινε αὐτὸ τὸ τόσο ἔξυπνο σκυλί; Ἔψαξε καὶ σκέφθηκε νὰ παίξῃ στὴν Μαργκερὶτ ἕνα καλὸ παιχνίδι, δίνοντας τὸ ζῶο στὸν θεῖο του Ἀνσέλμ. Ὁ Ἀνσὲλμ ἦταν ἕνας γέρος καλοκάγαθος ἑβδομῆντα χρόνων, ἀνύπαντρος, μισογύνης καὶ δύστροπος.

Μετὰ πολλὲς δυσκολίες ὁ γέρος δέχθηκε τὸ ἀπροσδόκητο δῶρο τοῦ ἀνηψιοῦ του. Ἐκεῖνος, ἐπὶ τέλους, ἐλεύθερος, ἀνέμενε τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλοίμονον! Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ὑπῆρξε ἐκεῖνο ποὺ ὑπελόγιζε ὁ Γκουστάβ. Δυὸ μῆνες ἀργότερα, μὲ τὴν κατάπληξι ἑνὸς κληρονόμου ποὺ διεψεύσθησαν ξαφνικὰ οἱ ἐλπίδες του, ἔμαθε ὅτι ὁ θεῖος Ἀνσὲλμ θὰ παντρευόταν τὴν Μαργκερίτ.

ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

●

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

—Ὅποιος θέλει ν' ἀγαπήσῃ πρέπει νὰ χασομερήσῃ.

ΠΟΙΟΝ ἀπὸ τοὺς δυό;

Μιὰ δραματικὴ ἘΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ἡ Τερέζα Σαμπέλ, ὠχροτάτη, ξαπλωμένη σ' ἕνα μεγάλο κρεββάτι, ὑπεδέχθη μὲ χαρὰ τὴν ἐπίσκεψι τῆς φίλης της κυρίας Ρεβερύ.

— Ἐπὶ τέλους, μπορῶ νὰ σὲ δῶ! Ὁ γιατρός μοῦ ἐπέτρεψε νὰ δέχωμαι ἕνα δυὸ πρόσωπα. Ἀπὸ ποῦ ξαναβγαίνω στὴ ζωή;.. Τί λήθαργος ἦταν αὐτός; Εὐτυχῶς ὅλα ἀρχίζουν νὰ πηγαίνουν καλά. Ὁ Ζουλιὲν βγῆκε περίπατο μὲ τὴν Ἐγγλέζα του... Ὡς ἄνδρας μου εἶνε καλύτερα... Τοῦ ἔκοψαν, ξέρεις, τὸ δεξὶ πόδι... Τώρα εἶνε ἐκτὸς κινδύνου... Εὐτυχῶς... εὐτυχῶς... γιατὶ διαφορετικὰ σὲ τί θὰ ἐχρησίμευε ἡ θυσία μου; Ξεχνῶ, ὅμως, πὼς δὲν ξέρεις τίποτε. Πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα...

⁂

...Θυμᾶσαι ὅτι ὁ νουνός μου, ὁ χειροῦργος Τράϊγ μὲ εἶχε πάρει μαζί του στὸ νοσοκομεῖο του στὸ Σουασὼν ὅπου ἐπεριποιήθηκα μαζί του τοὺς πληγωμένους τοῦ πολέμου... Ὁ ἄνδρας μου— δὲν εἶνε ἀνάγκη, ἀγαπημένη μου, νὰ τὰ σαστίζῃς ὅταν σοῦ μιλῶ γι' αὐτὸν γιατὶ τὰ ἐσυγχώρησα ὅλα καὶ θεωρῶ περιττὸ τὸ διαζύγιο —... ὁ ἄνδρας μου, λοιπόν, ποὺ πολεμοῦσε στὸ Κρουΐ, ἔφαγε μιὰν βέλα στὸ πόδι καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ τοῦ τὸ κόψουν...

Θέλεις νὰ μάθῃς τώρα καὶ τὶς δραματικώτατες συνθῆκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔγιναν ὅλα αὐτά; Ἄκουσε.

Τὸ νοσοκομεῖο μας ἦταν πνιγμένο ἀπὸ δουλειά. Πόλεμος ἦταν αὐτὸς καὶ εἴχαμε κάθε μέρα τριάντα τοὐλάχιστον τραυματίες. Ὁ νουνός μας ἔκανε ἀληθινὰ θαύματα γιὰ νὰ προλάβῃ ὅλους..

Μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους, κατὰ τὸ μεσημέρι, μᾶς ἔφεραν ἕναν ἔφεδρο λοχαγό, τοῦ ὁποίου τὸ δεξὶ πόδι ἐκρατιόταν, θὰ ἔλεγε κανείς, ἀπὸ μιὰ κλωστή. Ὁ λοχαγὸς αὐτὸς ἦταν ὁ Στέφανος, ὁ ἄνδρας μου! Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐπειδὴ ἤξερα ὅτι ἐπολεμοῦσε ἐκεῖ κοντὰ πάντα ἐφοβούμουν ὅτι θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν ἀντικρύσω τραυματία. Καὶ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν ἐσυγκινήθηκα καὶ τόσο πολὺ ὅταν τὸν εἶδα. Αὐτὸ εἶνε, βέβαια, φυσικό, ὕστερα ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶχε κάμει!

Ὁ Στέφανος ἦταν λιπόθυμος καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι. Ὁ νουνός μου τὸν ἐξήτασε γρήγορα καὶ μοῦ εἶπε:

— Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ τοῦ κόψωμε τὸ πόδι. Δὲν ἔχομε νὰ χάσωμε οὔτε μιὰ στιγμή.

Ἔπειτα ἐπῆρε τὸ χέρι μου καὶ ἐπρόσθεσε:

— Καϋμένη μικρούλα! Μποροῦσε ἡ τύχη νὰ συντελέσῃ στὸ ν' ἀποφύγῃς μιὰ τέτοια συνάντησι. Θὰ ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ παρασταθῇς;

Ἀπήντησα ὅτι θὰ εἶχα καὶ ἔσπευσα νὰ κάμω τὶς ἀπαραίτητες προετοιμασίες. Τότε ἀντελήφθην ὅτι χλωροφόρμιο εἴχαμε μόλις γιὰ μιὰν ἀναισθησία.

⁂

Μόλις εἶχα προλάβει νὰ ἀνακοινώσω αὐτὸ στὸ νουνό μου, ὅταν ἄνοιξε πάλι ἡ πόρτα. Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἔβαλα μιὰ δυνατὴ κραυγή. Εἶχα ἀναγνωρίσει, ξαπλωμένον ἐπάνω σ' ἕνα φορεῖο, ἐντελῶς ἀναίσθητο τὸν Ζώρζ, τὸν ὑπολοχαγὸ Μεριὲ τὴ μόνη μου ἀληθινὴ ἀγάπη!

Ὁ νουνός μου εἶχε μαντεύσει πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὸ αἴσθημά μας... Καὶ ἂν δὲν τὸ ἐγνώριζε, ὅμως, ἡ κραυγὴ τοῦ ἀγρίου θηρίου ποὺ ἄφηκα νὰ μοῦ ξεφύγῃ, τὸν ἐπληροφόρησε γι' αὐτό.

Εἶχε σκύψει κιόλας ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ζώρζ.

— Μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι! ἐψιθύρισε. Ἂν κάμωμε ἀμέσως τυρπανισμό, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ τὸν σώσω!

— Ἄ, νουνέ μου!

Ἔτρεμα ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια. Ἔβλεπα ἐκεῖ ἐμπρός μου ἑτοιμοθάνατο τὸν ἀγαπημένο μου... Μόνο ἕνα θαῦμα μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ... Ὅταν λέγεται κανεὶς δόκτωρ Τρέϊγ μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ τὸ θαῦμα αὐτό... Ὅσο μεγάλος γιατρὸς ὅμως καὶ ἂν ἦταν ὁ νουνός μου, δὲν μποροῦσε νὰ σώσῃ δυὸ ἀνθρώπους ταυτοχρόνως μὲ χλωροφόρμιο ποὺ μόλις ἔφθανε γιὰ ἕνα!

Τώρα, φίλη μου, ἄκουσέ με καλά.

Εἶδα τὴ φοβερὴ ἀγωνία ποὺ διεγράφη στὸ πρόσωπο τοῦ νουνοῦ μου. Μὲ ἐπλησίασε... Ἄ, τί ἄνθρωπος τί καλωσύνη, τί ἀκριβὴς ἀντίληψις τῆς γυναικείας καρδιᾶς. Μοῦ πῆρε τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του... Μὲ φίλησε...

Καὶ ἐπὶ τέλους, μοῦ εἶπε:

— Κατάλαβες τὴ θέσι μας τώρα, μικρούλα μου Τερέζα. Βρισκόμαστε ἐμπρὸς στὴ μεγάλη δοκιμασία. Ἕναν μόνο ἀπὸ τοὺς δυὸ μπορῶ νὰ ἐγχειρήσω. Ξέρω τὴ ζωή σου, τὰ βάσανά σου, τοὺς πόθους σου, καὶ.. σιωπῶ. Ἐσύ, μόνον ἐσὺ πές μου ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ πρέπει νὰ σώσω!

Μιὰ στιγμή, ἡ καρδιά μου εἶχε πάψει νὰ χτυπᾷ. Ἐπὶ τέλους, ἅπλωσα τὸ χέρι μου καὶ ἔδειξα τὸν ἄνδρα μου.

— Σῶσε τον!... εἶπα. Σῶσε τον ἂν εἶνε δυνατόν!

Γιατὶ τὸ ἔκαμα αὐτό; Διότι ὅσο σκληρὸς καὶ ἂν ἦτα, ὁ Στέφανος γιὰ μένα, ἐλάτρευε τὸ παιδί του καὶ ὁ γυιός μας τὸν ἐλάτρευε! Ἐνῷ ὁ ἀντεραστής μου ἦταν βέβαια ἡ εὐτυχία μου ὄχι ὅμως τὸ καθῆκον μου! Στὸ τέλος μὲ εἶχε καταλάβει καὶ ἕνας ἀκατανόητος πυρετὸς θυσίας... Ἔκαμα τὴ χειρονομία ποὺ ἔπρεπε καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη θὰ τὴν ἐξανάκανα!

Ἐνῷ τότε ὁ νουνός μου καὶ ὁ βοηθός του ἔκαναν τὴν ἐγχείρησι στὸν ἄνδρα μου, ἐγὼ εἶχα γονατίσει κοντὰ στὸ φορεῖο τοῦ Ζώρζ. Εἶχα ἀγκαλιάσει τὸ φτωχὸ του κεφάλι καὶ τοῦ μιλοῦσα, τοῦ μιλοῦσα γλυκά, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω νὰ πεθάνῃ!

Μὲ ἄκουσε;... Κατάλαβε πὼς ἤμουν ἐκεῖ; Μιὰ στιγμή, ἡ φυσιογνωμία του ἄλλαξε καὶ ἕνα χαμόγελο σὰν νὰ ἁπλώθηκε στὸ χαριτωμένο πρόσωπό του... Ἔπειτα... Ἔπειτα ἐτελείωσαν ὅλα! Ἄφηκα τὸ κεφάλι του νὰ πέσῃ στὸ φορεῖο καὶ ἐλιποθύμησα.

⁂

Μόλις προχθὲς συνῆλθα ἐδῶ στὸ σπίτι μου, τριγυρισμένη ἀπὸ τὸν πατέρα μου, τὴ μητέρα μου καὶ τὸ παιδί μου, ποὺ μ' ἐνόμιζαν γιὰ χαμένη..

Ξαναγυρίζω τώρα στὴ ζωή, ἀρχίζω νὰ τὰ θυμοῦμαι ὅλα... Ἕνα μόνο δὲν καταλαβαίνω, γιατὶ δὲν πεθαίνει κανεὶς τότε ποὺ δὲν μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πεθάνῃ!

ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ τῶν ἐπιγείων ἀστέρων

ΣΙΝΕ...ΦΙΛΜ...ΣΤΑΡ...

ΤΟ ΚΕΦΙ ΤΗΣ ΟΛΓΑΣ ΤΣΕΧΟΒΑ

Τὶς περισσότερες φορὲς ἡ ζωὴ τῶν στούντιο δὲν εἶνε καθόλου εὔθυμη καὶ χαρούμενη, ὅπως τὴν βλέπομε συνήθως στὰ φίλμ. Ἡ κοπιαστικὴ δουλειὰ ὅταν παρουσιασθῇ κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ στὴν μικρότερη ἀκόμη λεπτομέρεια, τὸ προσεκτικὸ γύρισμα κάθε σκηνῆς, οἱ δοκιμὲς τὰ φῶτα τῶν προβολέων, τὰ καρφώματα καὶ ξεκαρφώματα, ἡ σκόνη κλπ., δημιουργοῦν μιὰ ἀτμόσφαιρα κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστη.

Ἔτσι, ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου εἶνε πάντοτε σχεδὸν νευρικοὶ καὶ δύστροποι ὅταν βρίσκωνται στὸ στούντιο. Ἐξαίρεσι καὶ μεγάλη μάλιστα ἀποτελεῖ ἡ ὡραιοτάτη Γερμανὶς βεντέττα Ὄλγα Τσέχοβα.

Τὸ κέφι της δὲν τὴν ἐγκαταλείπει ποτέ. Στὶς κουραστικὲς ὁδηγίες τοῦ σκηνοθέτου εἶχε σχεδὸν πάντοτε ἕτοιμη μιὰ ἔξυπνη ἀπάντησι, ἕνα καλαμποῦρι, ἕνα πείραγμα νὰ ἀνταποδώσῃ.

Ἡ γνωστὴ ἐκνευριστικὴ φράσις «ἀκόμα μιὰ φορά», ποὺ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη τυραννία κάθε καλλιτέχνου, δὲν τῆς χαλάει οὔτε αὐτὴ τὸ κέφι. Εἰς ὅποιον δὲ τὴν ρωτήσῃ πῶς συμβαίνει νὰ εἶνε πάντοτε γελαστὴ καὶ εὔθυμη κατὰ τὴν ὥρα τοῦ γυρίσματος ἡ Ὄλγα ἀπαντᾷ πρόθυμα:

«Γιὰ μένα ὁ φακὸς εἶνε διασκέδασις. Μοῦ ἀρέσει πολὺ περισσότερο ἡ ζωὴ τοῦ στούντιο ἀπὸ τὴν περίφημη «ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ». Ἡ δουλειὰ εἶνε γιὰ μένα ἡ μεγαλύτερη χαρά».

Ἂς μὴ λησμονήσωμε ὅτι στὴν εὐθυμία της αὐτὴ ἀποδίδει ἡ ἴδια ἡ Ὄλγα Τσέχοβα τὸ ὅτι φαίνεται τόσο νέα παρ' ὅλα τὰ 4... χρόνια της

ΡΟΣΜΠΙΦ Α ΛΑ ΡΟΜΠΙΝΣΟΝ

Στὸ μενοὺ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ρεστωρὰν τοῦ Χόλλυγουντ «Μπράουν Ντέρμπυ» μεταξὺ τῶν ἄλλων φαγητῶν ἀναγράφεται τακτικὰ καὶ τὸ «ροσμπὶφ ἀ λὰ Ρόμπινσον». Ἰδοὺ τώρα ἡ ἱστορία του.

Μιὰ μέρα ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς Ἔντουαρντ Ρόμπινσον παρήγγειλε τὸ ἀγαπημένο του φαγητό, δηλαδὴ τὸ ροσμπίφ.

Δὲν ἔμεινε καθόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ψήσιμό του καὶ ἐφώναξε τὸν ἀρχιμάγειρο γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ παρατηρήσεις καὶ νὰ τοῦ ὑποδείξῃ πῶς πρέπει νὰ μαγειρεύεται τὸ ροσμπίφ.

Ὁ ἀρχιμάγειρος, ποὺ εἶχε προσκληθῆ εἰδικῶς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, ὅπου ἐφημίζετο ὡς αὐθεντία στὴν τέχνη τῆς κουζίνας ἐθίγη καιρίως.

— Ἂν νομίζετε, κύριε Ρόμπινσον ὅτι ἐσεῖς θὰ τὰ καταφέρνατε καλύτερα, εἶπε στὸν ἠθοποιὸ μπορεῖτε νὰ περάσετε στὴν κουζίνα.

Ὁ Ρόμπινσον δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν. Πῆγε ἀπ' εὐθείας στὴν κουζίνα ἀνασκουμπώθηκε καὶ ἐμαγείρεψε ἕνα ροσμπὶφ σύμφωνα μὲ μιὰ παληὰ συνταγὴ ποὺ ἤξερε ἀπὸ τὴν μητέρα του. Τὸ ἔψησε δὲ τόσο ὡραῖα ποὺ ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιμάγειρος ἔσπευσε νὰ τὸν συγχαρῇ καθὼς καὶ ὅλοι ὅσοι ἐδοκίμασαν καὶ ἔμειναν κατάπληκτοι γιὰ τὴν γευστικότητά του.

Ἀπὸ τότε τὸ «Μπράουν Ντέρμπυ» παρουσιάζει ροσμπὶφ σύμφωνα μὲ τὴν συνταγὴ τοῦ Ρόμπινσον καὶ στὸ μενοὺ ἀναγράφεται πολὺ δικαίως, «Ροσμπὶφ ἀ λὰ Ρόμπινσον».

ΟΛΑ ΠΕΡΝΟΥΝ...

Τίποτε δὲν διαρκεῖ αἰωνίως στὸν κόσμον αὐτὸν τῶν ματαιοτήτων.

Ὁ Ἔρρολ Φλὺνν καὶ ἡ Λιλὴ Νταμιτὰ ποὺ ἐθεωροῦντο ἕνα ἀπὸ τὰ ἰδιωδέστερα καὶ πιὸ ταιριασμένα ζευγάρια τοῦ Χόλλυγουντ βρίσκονται σήμερα στὰ πρόθυρα τοῦ διαζυγίου.

Ἕνας στενὸς φίλος τοῦ Ἔρρολ ποὺ συνδέεται μαζί του πολλὰ χρόνια, εἶπε ὅτι δὲν ἀπορεῖ τόσο γι' αὐτό, ὅσο ἀπορεῖ ὅλος ὁ κόσμος. Γιατὶ ξέρει ὅτι ὁ Ἔρρολ Φλὺνν ἔχει ἔμφυτο βαθειὰ μέσα του τὸ πάθος τῆς ἀλλαγῆς. Κανένας τόπος, καμμιὰ πόλις καμμιὰ ἐργασία, κανεὶς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά του γιὰ πολὺ καιρό.

Τώρα ἀκριβῶς ποὺ βρίσκεται στὸ μεσουράνημα τοῦ ἄστρου του, ὁ Φλὺνν σκοπεύει νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὴν κινηματογραφική του καρριέρα καὶ νὰ συνεχίσῃ πάλι τὰ αἰώνια ταξίδια του καὶ τὴν συγγραφὴ βιβλίων.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΗΣ ΚΟΝΣΤΑΝΣ

Ἡ κομψοτάτη Κονστὰνς Μπένετ ἔχει μιὰ θαυμασία «Ρὸλς Ρόϋς» ποὺ φημίζεται στὸ Χόλλυγουντ ὡς τὸ «ὡραιότερο αὐτοκίνητο τῆς Ἀμερικῆς».

Πρὸ μηνὸς ἡ ἑταιρία «Παραμάουντ» προκειμένου νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ σὲ μερικὲς σκηνὲς τοῦ ὁποίου ἦταν ἀπαραίτητο ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο, παρεκάλεσε τὴν Κονστὰντ Μπέννετ νὰ τῆς νοικιάσῃ τὸ αὐτοκίνητό της γιὰ μερικὲς ὧρες.

Ἡ Κονστὰνς ἐδέχθη καὶ ἡ Παραμάουντ ἐπλήρωσε ὡς μίσθωμα τοῦ αὐτοκινήτου τρεῖς χιλιάδες δολλάρια! Ποσὸν δηλαδὴ μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ ἀγοράσῃ κανεὶς ἕνα θαυμάσιο αὐτοκίνητο ὄχι ὅμως σὰν τὴν «Ρὸλς Ρόϋς» τῆς Μπέννετ.

Ἡ Κονστὰνς ὅμως δὲν ἐκράτησε τὸ ποσὸν αὐτό, ἀλλὰ τὸ ἔστειλε ἀμέσως σὲ ἕνα νοσοκομεῖο γιὰ τὴν δωρεὰν περίθαλψι ἀπόρων ἀσθενῶν.

Η ΚΑΡΡΙΕΡΑ ΤΗΣ ΤΖΕΝΝΥ ΓΙΟΥΓΚΟ

Μιὰ ἀπὸ τὶς νέες βεντέττες ποὺ μᾶς ἐπαρουσίασε ἡ ἐφετεινὴ χειμερινὴ περίοδος καὶ τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀγάπησαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶνε ἡ νεαρὰ καὶ συμπαθεστάτη Τζέννυ Γιοῦγκο.

Ἡ τύχη ἔπαιξε ἕνα μεγάλο ρόλο στὴν ζωή της. Ἡ μεγάλη της ἐπιθυμία ἦταν νὰ σπουδάσῃ καὶ νὰ κάνῃ ἀκαδημαϊκὴ καρριέρα, ἡ τύχη ὅμως εἶχε ἀποφασίσει νὰ στρέψῃ τὴν ζωή της πρὸς ἄλλους ὁρίζοντας.

Κάποιος ἄνθρωπος τοῦ κινηματογράφου ποὺ ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ κάποτε σὲ κάποιο σπίτι τὴν Γιοῦγκο, τῆς εἶπε:

«Τὸ πρόσωπό σας δὲν θὰ ἄφηνε ἀδιάφορο ἕνα σκηνοθέτη τοῦ κινηματογράφου... Ἴσως...»

Ἀμέσως τὰ ὄνειρα τῶν σπουδῶν, οἱ φυσικὲς ἐπιστῆμες τὰ ἐργαστήρια, ὅλα ξεχάστηκαν. Ἕνα μόνο ἀπασχολοῦσε πιὰ τὴν Τζέννυ, τὸ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ κινηματογραφική της δοκιμή.

Τὴν δοκιμὴν ὅμως αὐτὴν ἀκολουθοῦν μεγάλες ἀπογοητεύσεις ποὺ διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ὁ δρόμος ἦταν πολὺ πιὸ δύσκολος ἀπὸ ὅ,τι τὸν εἶχε φαντασθῆ μὲ τὸ παιδιάστικο μυαλό της. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ μερικοὺς ἀσημάντους ρόλους.

Ὕστερα ἦλθε ὁ ὁμιλῶν. Γιὰ τὴν Γιοῦγκο ἦταν τὸ ἄνοιγμα τῆς μεγάλης πύλης ποὺ θὰ τὴν ὠδηγοῦσε στὴν δόξα. Ἡ τύχη ὅμως καὶ ἐδῶ εἶχε διαφορετικὲς διαθέσεις καὶ τὸ πρῶτο της φωνητικὸ φίλμ ἦταν μιὰ μεγάλη ἀποτυχία. Νέα ἀπογοήτευσις γιὰ τὴν Τζέννυ, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἀποσύρθηκε νικημένη.

Τὰ μαθήματα τῆς πρώτης ἀποτυχίας της τῆς φάνηκαν πολὺ χρήσιμα. Ἔνοιωσε πὼς χωρὶς ἰδιαίτερη ἐκπαίδευσι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ. Ἔγινε λοιπὸν καὶ πάλι μαθήτρια. Πῆγε στὴν δραματικὴ σχολὴ καὶ παρακολούθησε προσεκτικὰ τὰ μαθήματα, τὸ κοινὸ τὴν εἶχε πιὰ ξεχάσει ὅταν ὁ σκηνοθέτης Ἔρριχ Ἔγκελ τὴν ἀνεκάλυψε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ τύχη δὲν ἀντιτάχθηκε.

Ἡ Τζέννυ μὲ θάρρος ἔκανε μιὰ νέα δοκιμή, ἐπέτυχε τὴν φορὰν αὐτὴ καὶ ἐκέρδισε τὴν εὔνοια τοῦ κοινοῦ. Τώρα δὲν εἶχε πιὰ ἀμφιταλαντεύσεις ἦταν γεμάτη πεποίθησι καὶ πρὸ παντὸς καλὰ κατηρτισμένη. Ἄρχισε ἡ ἄνοδος καὶ σήμερα πιά, πολὺ δικαίως, τὸ ἄστρο της μεσουρανεῖ.

Λ. ΔΕΠ

59ον

Ἐτράβηξε τότε πρὸς τὸ μικρὸ σαλονάκι, μέσα στὸ ὁποῖο συζητοῦσαν οἱ δυὸ συνένοχοι, μπῆκε στὸ παραπλεύρως δωμάτιο καὶ ἐβάδισε σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν πόρτα ἐπάνω στὴν ὁποία καὶ ἐκόλλησε τὸ αὐτί της. Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο αἱ συνομιλίες τῶν δυὸ ἀνδρῶν ἀκούονταν εὐκρινέστατα καὶ ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ τὴν συζήτησί τους

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

— Λέγε, ἀναθεματισμένε Κιγιώ, λέγε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τί σ' ἐρώτησε ὁ ψευτοπρίγκηψ; ρώτησε ξαναμμένος ὁ Λαντώμ.

Ὡρισμένως τί μὲ ρώτησε, δεν ξέρω τώρα. Ὑποπτεύομαι ὅμως ὅτι μὲ ρώτησε γιὰ σᾶς.

— Κατάρα! ἐστρίγγλισε ὁ Λαντώμ. Γιὰ μένα; Μὰ ἐσὺ ἄθλιε Κιγιώ, ξέρεις τὰ μεγαλύτερα μυστικά μου. Ἂν μ' ἐπρόδωσες;

— Κύριε κόμη, δὲν ξέρω ἂν ἔκαμα κάτι τέτοιο, καὶ ἂν τὸ ἔκαμα ὅμως, θὰ τὸ ἔκαμα ἀσυνεπήδησε. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι εἶχε καπνίσει τὸ ἀναθεματισμένο ἐκεῖνο ποῦρο.

— Ἂν μ' ἐπρόδωσες. Δεν εἶνε ὅμως δυνατό. Δεν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω.

— Καὶ στόσο, κύριε, πρέπει νὰ θεωρήσετε βέβαιο ὅτι σᾶς ἐπρόδωσα ἔστω καὶ ἂν δὲν συνέβη κτι τέτοιο. Διότι ἔτσι μόνο θὰ σκεφθῆτε τί ἔχετε νὰ κάμετε καὶ τί μέτρα πρέπει νὰ πάρετε.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο σ' αὐτό. Εἶσαι τουλάχιστον βέβαιος ὅτι μιλήσατε γιὰ μένα;

— Βεβαιότατος. Ὁ γραμματεύς μου Λωριώ, ποὺ ἐργάζεται στὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκεται δίπλα στὸ γραφεῖο μου, ἄκουσε κατ' ἐπανάληψιν νὰ προφέρεται τ' ὄνομά σας.

— Ἀνάθεμα! Πές μου Κιγιώ, ποιᾶς ἡλικίας ἦταν ὁ πρίγκηψ αὐτός;

— Μά.. φαινόταν ὅτι ἦταν τουλάχιστον σαράντα ἐτῶν

— Τὰ χαρακτηριστικά του;

Ὁ Κιγιὼ ἔκαμε μιὰ ὅσον τὸ δυνατὸν πιστότερη περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ πρίγκηπος Ἰνὼφ καὶ μετὰ εἶπε:

— Ἂν ὅμως ἦταν μετημφιεσμένος, τότε..

— Τότε ἡ περιγραφὴ ποὺ μοῦ ἔκαμες δὲν ἀξίζει τίποτε. Καὶ τώρα ἂς προσπαθήσωμε νὰ βροῦμε ποιὸς ἦταν ὁ ἄθλιος αὐτός.

— Νὰ προσπαθήσωμε, κύριε κόμη..

— Καὶ πρέπει νὰ τὸν βροῦμε, Κιγιώ, ἀλλοιῶς

— Ἀλλοιῶς;

— Καταραμένε! Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι καὶ αἱ δυὸ εἴμαστε ἐντελῶς χαμένοι;... Καὶ ὅτι τὸ τρομερὸ αὐτὸ ὀφείλεται σὲ σένα. Ἔλα, βοήθησέ με ἂν μπορῇς. Ὑποθέτεις ὅτι ἦταν ὁ Ζεφρουά;

— Ὄχι, κ. κόμη, δὲν ἦταν αὐτός. Ὁ Ζεφρουὰ εἶνε λίγο κοντὸς καὶ λεπτοκαμωμένος. Ὁ ψευτοπρίγκηψ ὅμως ἦταν ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. Μᾶλλον ψηλὸς καὶ μᾶλλον σωματώδης.

— Ἀλλὰ τότε... τότε δὲν σκέφθηκες καθόλου τὸν ἄλλο τὸν Τὸμ Κόξ;

— Θεέ μου! Τὸ μυαλό μου δὲν πῆγε σ' αὐτόν..

— Ἀνάθεμά σε, Κιγιώ. Ἄ, λυποῦμαι ποὺ δὲν σοῦ ἔμπηξα τὸ μαχαῖρι μου στὴν καρδιά σου...

— Κύριε κόμη

— Ἔκαμα ἄσχημα ποὺ σ' ἄφησα νὰ ζήσῃς..

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ σκεπτικὸς ὁ Λαντώμ:

— Ἔλα μαζί μου, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ μάθωμε..

⁂

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ μέγαρο καὶ οἱ δύο, πῆραν τὸ πρῶτο ἁμάξι ποὺ συνήντησαν καὶ κατευθύνθησαν σ' ἕνα πολυτελέστατο ἑστιατόριο ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ διέμενε ὁ Τὸμ Κόξ.

Ἐκάθησαν, διέταξαν τὸ δεῖπνο καὶ ἔπειτα ὁ Λαντὼμ ἔρριξε τὰ βλέμματά του πρὸς ἕνα νεαρὸ καὶ καλοντυμένο κύριο ποὺ ἔτρωγε στὸ διπλανὸ τραπέζι

— Ὤ, ὁ φίλος μου ὑποκόμης Βριαλμών, ἐφώναξε

— Ἀγαπητὲ κόμη...

— Μὰ τότε ἔλα ἐδῶ, θὰ φᾶμε μαζί.

Ὁ ὑποκόμης Βριαλμὼν ποὺ μόλις εἶχε καθήσει, σηκώθηκε καὶ ἐκάθησε καὶ αὐτὸς στὸ τραπέζι τῶν δυὸ συνενόχων καὶ σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ συντρώγουν

Εἶχαν προχωρήσει ἀρκετὰ στὸ φαγητό τους, ὅταν ὁ Λαντὼμ εἶπε στὸν Βριαλμὼν δείχνοντάς του τὸν Κιγιώ

— Εἶνε φίλος μου, μπορεῖς νὰ μιλήσῃς ἐλεύθερα. Ὁ Τὸμ Κόξ;

— Μένει πάντοτε στὸ ξενοδοχεῖο μόνος.

— Καὶ ὁ ἀκόλουθός του, ὁ Τόννυ;

— Ἐξηφανίσθη ἀπὸ προχθές.

— Δὲν κατώρθωσες νὰ μάθῃς ποῦ στὸ διάβολο τὸν ἔστειλε;

— Ὄχι κύριε κόμη.

— Καλά. Ἂς ἔλθωμε στὸν Τὸμ Κόξ Τί κάνει;

— Ζῇ πάντοτε τὴν τρελλὴ ζωὴ τῶν διασκεδάσεων. Συχνάζει κατὰ προτίμησιν στὸ «Μουλὲν Ρούζ» καὶ φαίνεται ὅτι τὸν ξεμυάλισε ἡ Ποπέττη, μιὰ χαριτωμένη γυναικούλα. Ἄλλοτε ἐχρησίμευε ὡς μοντέλο σὲ κάποια σχολὴ ζωγραφικῆς, τώρα ἔγινε μεγάλη κοκκότα. Μ' αὐτὴν ἔχει ξεμυαλισθῆ ὁ Τὸμ Κόξ.

— Θὰ εἶνε περίεργο ἂν εἶνε ἀλήθεια. Αὐτὸς ὅμως ὁ διαβολάνθρωπος δὲν κάνει τίποτε ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τὸν σκοπό του.

— Πιθανόν

— Καὶ τὴν ἡμέρα; Τί κάνει τὴν ἡμέρα;

— Πηγαίνει σὲ περιπάτους, καὶ στὰ πιὸ πολυσύχναστα χέρη μάλιστα, κ. κόμη.

— Τὸν παρακολουθεῖτε πάντοτε;

— Μὰ βέβαια.

— Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς κατασκοπείας, δὲν τὸν ἐχάσατε ἀπὸ τὰ μάτια σας;

— Καθόλου, κ. κόμη, μόνο τὶς νύχτες ποὺ ἐπιστρέφει στὸ ξενοδοχεῖο

Ὁ Λαντὼμ ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικός. Μετὰ καρφώνοντας τὰ μάτια του στὸ πρόσωπο τοῦ Βριαλμὼν τὸν ρώτησε:

— Σήμερα, μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς τί ἔκαμε σήμερα ὁ Τὸμ Κόξ;

Ὁ Βριαλμὼν ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ μετὰ εἶπε:

— Σήμερα τὸ πρωῒ ὁ Τὸμ Κὸξ βγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο στὶς 10 ἀκριβῶς καὶ πῆγε στὸ μπουλεβὰρ Σαὶντ Ἰλαίρ, στὸ συνηθισμένο του πρωϊνὸ κέντρον. Ἐκεῖ παίρνει τὸ γάλα του καὶ καπνίζει τὴν πίπα του.

— Ἔπειτα;

— Ἐμπῆκε σ' ἕνα ἁμάξι καὶ ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς Ποπέττης

— Ἂς δοῦμε τώρα. Ἔμεινε πολὺ στῆς ἐρωμένης του;

Ὁ Βριαλμὼν χαμογέλασε καὶ ἀπήντησε:

— Ἔμεινε περισσότερο ἀπὸ δυὸ μισὴ ὥρες, ἴσως καὶ τρεῖς.... Καὶ θἄμενε ἀκόμη περισσότερο ἂν στὸ μεταξὺ δὲν ἐπέστρεφε ὁ ἀντεραστής.

— Ἄ, ἄ! Ἔχει καὶ ἀντεραστὴ λοιπόν; Τί εἴδους ἀντεραστή;

— Ἕνας μεσόκοπος κύριος μὲ ξανθὰ μαλλιά.

Ὁ Λαντὼμ ἔμεινε καὶ πάλι σκεπτικὸς καὶ μετὰ εἶπε σοβαρά:

— Βριαλμών, φίλε μου, κάτι ὑποπτεύομαι μέσα σ' ὅλα αὐτά. Θέλω λοιπὸν νὰ μοῦ πῇς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα Ἀπὸ τὴν στιγμὴ δηλαδὴ ποὺ ὁ Τὸμ Κὸξ ἔφθασε στὸ σπίτι τῆς ἐρωμένης του.

— Μά, νά, ἔφθασε, ἐσήμανε, τοῦ ἄνοιξαν καὶ μπῆκε. Ὡς ἐκείνη τὴν στιγμὴ δὲν ἀντελήφθην τίποτε. Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ὅμως βλέπω τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ποπέττης νὰ ἀνοίγεται ἀπὸ μιὰ χαριτωμένη ὑπηρέτρια. Μετὰ βλέπω νὰ βγαίνῃ ὁ ἀντεραστής. Ὡρισμένως ἀντεραστὴς ἦταν γιατὶ ἡ ὑπηρέτρια προσπαθοῦσε νὰ τὸν διώξῃ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη

— Λοιπόν;

— Ὁ κύριος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ φαινόταν ὅτι δὲν ἐπίστευε στὰ λόγια τῆς ὑπηρετρίας. Ἐκείνη ἐπέμενε. Καὶ καθὼς κατάλαβα, τὸν ἔπεισε ὅτι ἡ Ποπέττη, δὲν τοῦ ἔκαμε ἀπιστίες. Αὐτὸ τουλάχιστον ἀντελήφθην ἐγώ. Καὶ ἔτσι εἶδα τὸν κύριο μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ νὰ φεύγῃ εὐχαριστημένος.

— Ἐπρόσεξες καλὰ τὸν κύριο αὐτὸν στὸ σύνολό του, στὸ ἀνάστημά του, στὶς γραμμὲς τοῦ σώματός του στὸ βάδισμά του;

— Ὄχι, κόμη. Δὲν ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσω προσοχὴ σ' ἕνα ἄνθρωπο ἐντελῶς ξένο. Ἐγὼ ἐπρόσεχα μόνο γιὰ τὸν Τὸμ Κόξ.

— Ἐξακολούθει, Βριαλμών, τί ἔγινε κατόπιν;

— Ὅπως σᾶς εἶπα κ. κόμη, ὁ Τὸμ Κὸξ ἅμα ἔφυγε ὁ ἀντεραστής του, φαίνεται ὅτι βρῆκε εὐκαιρία νὰ περάσῃ θαυμάσιες ὧρες μὲ τὴν ἐρωμένη του. Στοιχηματίζω μάλιστα ὅτι θὰ ἔμενε περισσότερο ὁ κόμη μαζί της, ἂν δὲν ἐπέστρεφε ξαφνικὰ ὁ ἀντεραστής.

— Α! Ἐπιστρέφει ὁ ἀντεραστής. Πότε; Προσπάθησε νὰ θυμηθῇς ἀκριβῶς

Ὁ Βριαλμὼν σκέφθηκε λίγο καί:

— Βεβαίως, εἶπε, θὰ ἐπέστρεψε ἀφοῦ ἐπέρασαν τουλάχιστον δυὸ ὧρες καὶ ἕνα τέταρτο.

— Δυὸ ὧρες καὶ ἕνα τέταρτο! ἔκανε σκεπτικὸς ὁ Λαντώμ.

Καὶ γυρίζοντας ἀπότομα στὸν συμβολαιογράφο:

— Κιγιώ, ρώτησε πόσες ὧρες ἔμεινε ὁ ἀναθεματισμένος ἐκεῖνος μαζί σου;

— Καθὼς μοῦ εἶπε ὁ Λωριώ, περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὧρες

Ὁ Λαντὼμ ἐσκυθρώπασε ἄγρια. Ἔμεινε σιωπηλὸς ἐπὶ πολὺ καὶ μετὰ εἶπε:

— Ἐξακολούθησε, Βριαλμών. Ἐπέστρεψε μετὰ δυὸ ὧρες καὶ ἕνα τέταρτο ὁ ἀντεραστής. Καὶ τί ἔκαμε;

— Ἐσήμανε καὶ ἡ ὑπηρέτρια ἦλθε καὶ τοῦ ἄνοιξε.

— Λαμπρά. Πῶς εἶδες τότε τὴν ὑπηρέτρια; Σοῦ φάνηκε ὅτι ἐξεπλάγη ποὺ εἶδε καὶ πάλι τὸν ἀντεραστὴ νὰ ἐπιστρέφῃ;

— Ὄχι. Μοῦ φάνηκε μάλιστα ὅτι τὸν ἐπερίμενε. Ὅταν τὸν εἶδε, ἐχαμογέλασε. Τοῦ εἶπε κάτι κι' ἐκεῖνος ἐκούνησε δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ κεφάλι μου καὶ μπῆκε καὶ πάλι μέσα στὸ σπίτι

— Κατόπιν;

— Κατόπιν... κατόπιν... Ἄ, μάλιστα. Ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ ἐπέρασε ἕως ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

»Τότε βλέπω καὶ πάλι τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγῃ καὶ τὴν ὄμορφη ὑπηρέτρια νὰ ξαναπαρουσιάζεται. Ἡ ὑπηρέτρια βγῆκε ἕως ἔξω στὸν δρόμο, ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ σὰν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὑπῆρχε κάποιος, τὸν ὁποῖον ἐφοβόταν καὶ ἔπειτα ξαναγύρισε πάλι στὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε ὁλως διόλου

— Γιὰ ποιὸ σκοπό;

— Ἔφευγε ὁ Τὸμ Κὸξ τὴν φορὰ ὅμως αὐτὴ κ. κόμη, ὁ φίλος μας δὲν φαινόταν καθόλου εὐχαριστημένος. Φαινόταν θυμωμένος. Τὸν εἶδα νὰ μιλῇ ἀπότομα στὴν ὑπηρέτρια, νὰ χειρονομῇ νευρικά. Ὤ, σίγουρα ξέρω τί θὰ συνέβη.

— Δηλαδή;

— Ὁ Τὸμ Κὸξ θὰ ἐθύμωσε μὲ τὴν Ποπέττη Θὰ ἐθύμωσε γιατὶ δέχεται καὶ τὸν ἀντεραστή. Στοιχηματίζω μάλιστα, κ. κόμη, ὅτι ὁ Τὸμ Κὸξ θὰ διακόψῃ ὁριστικὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν Ποπέττη.

— Πιστεύετε,

— Μάλιστα. Καὶ ὅτι δὲν θὰ ξαναπατήσῃ πιὰ στὸ σπίτι της.

Ὁ κόμης Λαντὼμ ἔμεινε βυθισμένος σὲ σκέψεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲν ἐτόλμησαν οἱ δυὸ σύντροφοί του νὰ τὸν ἀποσπάσουν. Ἐκύτταξε ἔπειτα κατάματα τὸν Βριαλμὼν καὶ τοῦ εἶπε:

—Βριαλμὼν νὰ μὲ συγχωρῇς, εἶσαι ὅμως ἕνας ἠλίθιος.

— Πῶς;

— Μὰ δὲν μπόρεσες ἀκόμη, Βριαλμών, νὰ καταλάβῃς ἕνα πρᾶγμα ποὺ σοῦ βροντοφωνάζει μόνο του τὴν ἀλήθεια: Ὅτι ὁ Τὸμ Κὸξ καὶ ὁ ἀντεραστὴς μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ εἶνε ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο;

— Πῶς!

— Ἐκπλήττεσαι; Καὶ ὅμως, Βριαλμών, αὐτὴ καὶ μόνη εἶνε ἡ ἀλήθεια. Καὶ τώρα ἐξηγεῖται γιατί ὁ Τὸμ Κὸξ ἔπιασε ἐρωμένη Χρησιμοποιεῖ τὸ σπίτι της ὡς ὁρμητήριο τῶν ἀστυνομικῶν του ἐπιδρομῶν.

— Μά, κύριε κόμη.

— Μὴν ἐπιμένῃς, Βριαλμών. Κρῖνε μόνος σου. Πρῶτα φθάνει ὁ Τὸμ Κὸξ στῆς Ποπέττης Μετὰ ἕνα τέταρτο βγαίνει ὁ ἀντεραστής. Καὶ στὸ διάστημα ποὺ ὁ ἀντεραστὴς λείπει ὁ Τὸμ Κὸξ δὲν φαίνεται πουθενά. Θὰ μοῦ πῇς ὅτι ἔμεινε μαζὶ μὲ τὴν Ποπέττη; Ὄχι ὅμως, Βριαλμών, ἐγύριζε στοὺς δρόμους μεταμφιεσμένος σὲ κύριο μὲ ξανθὰ μαλλιά. Ἔπειτα ἐπιστρέφει καὶ πάλι στὴν Ποπέττη Βγάζει τὴν ξανθὴ περρούκα καταστρέφει τὶς γραμμὲς ποὺ εἶχε παραμορφώσει καὶ καταστήσει ἀγνώριστο τὸ πρόσωπό του, φορεῖ τὰ πραγματικά του φορέματα καὶ φεύγει πιὰ ὡς Τὸμ Κόξ.

— Ἀλλὰ γιατί ὅλα αὐτά;

— Διότι ξέρει ὅτι τὸν παρακολουθοῦμε Γιὰ ν' ἀποφύγῃ λοιπὸν τὴν κατασκοπεία μας κατέφυγε στὸ μέτρο αὐτό. Ἔξυπνο πραγματικῶς κόλπο ἀφοῦ καὶ σὺ ὁ τετραπέρατος Βριαλμὼν γελάστηκες.

— Ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ πιστέψῃς. Διότι ἐπὶ τέλους ξέρω καὶ τί ἔκαμε ὁ Τὸμ Κὸξ τὶς ὧρες ποὺ ἦταν μεταμφιεσμένος σὲ κύριο μὲ ξανθὰ μαλλιά.

— Τί ἔκανε;

— Τὸν Ρῶσσο πρίγκηπα!

— Πῶς! . ἔκανε κατάχλωμος ἀπὸ τὸν τρόμο του ὁ Κιγιώ. Ὁ πρίγκηψ Ἰβὰν Ἰνὼφ λοιπὸν

— Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Τὸμ Κόξ.

— Καὶ αὐτὸς μοῦ ἔκλεψε τὰ μυστικά μου;

— Ναί, Κιγιώ... Αὐτός..

Ὁ συμβολαιογράφος ἔμεινε σὰν ἀποσβολωμένος. Ὅταν συνῆλθε ψιθύρισε μὲ τρόμο:

— Πάει! Εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος. Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ κάνω τώρα εἶνε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι ἂν ὁ ἀναθεματισμένος αὐτὸς Τὸμ Κὸξ μοῦ δώσῃ τὸν πρὸς τοῦτο καιρό.

— Τί; Νὰ φύγῃς; Ἄ, Κιγιώ, ἡ τόλμη μόνον σώ.ει. Σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις πρέπει νὰ εἶσαι τολμηρὸς Θὰ καταστραφῇς ἂν φύγῃς. Θὰ σωθῇς ὅμως ἴσως ἂν μείνῃς...

Καὶ σὲ λίγο, ἀφοῦ σκέφθηκε ὁ Λαντὼμ καὶ κατέστρωσε σχέδιο ἐνεργείας καὶ εἶπε.

— Κιγιώ, ἐπέστρεψε στὸ συμβολαιογραφεῖο σου. Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχος ὅτι, ἐφόσον δὲν συλλαμβάνομαι ἐγὼ δὲν θὰ συλληφθῇς καὶ σύ. Ξέρω καλὰ πῶς ἐνεργεῖ ὁ Τὸμ Κόξ. Ἂν ἔλθῃ νὰ συλλάβῃ ἐσένα, θὰ εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ εἰδοποιῇ ἐμένα ὅτι πρέπει νὰ σωθῶ διὰ τῆς φυγῆς. Οὔτε ὅμως τόσο καλὸς εἶνε ὁ Τὸμ Κόξ, οὔτε τόσο κουτός. Πρῶτα θὰ πιάσῃ ἐμένα.

— Μὰ θὰ σᾶς πιάσῃ;

Ὁ κόμης Λαντὼμ ἐχαμογέλασε θορυβωδῶς καὶ ἀπήντησε:

— Ὄχι, Κιγιώ, ὄχι. Μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἐγὼ δὲν συλλαμβάνομαι

Καὶ μὲ ὑπερηφάνεια καὶ ἐγωϊσμό, πρόσθεσε:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Λαντὼμ ὁ ἀσύλληπτος.

Σηκώθηκε ἔπειτα ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ εἶπε στὸν Βριαλμών:

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Γραφολόγον πρέπει νὰ γράφωνται ἐντελῶς ἀβίαστα καὶ χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται διὰ τρίτον πρόσωπον, δέον ἐπίσης νὰ ἀποστέλλεται ἐσωκλείστως καὶ ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τούτου. Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — διὰ τὴν Γραφολόγον — ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθήνας. — **Πρέπει δὲ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δρχ. εἴκοσι (20) διὰ κάθε ἀπάντησιν.**

Μπέλλαν. — Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταλάβῃ κανένας ὅτι εἴσθε ἀξιαγάπητη, ἀλλὰ καὶ πολὺ κοκέττα γενικά. Εἴσθε ἀνυπόμονη καὶ ζητᾶτε πολλὰ ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχουν οὔτε ὀλίγα. Περιορίσετε τὶς ἀξιώσεις σας καὶ θὰ ἐπιτύχετε στὴ ζωή

Κάποιος ποὺ ζητεῖ συμβουλήν—Εἴσθε πολὺ σκεπτικιστής, ἀλλὰ ἔχετε ὅμως καὶ λογικὸν εἱρμὸν εἰς τὰς σκέψεις σας. Πάντως ἡ ἀγάπη δὲν φαίνεται νὰ σᾶς παρασύρῃ σὲ ἀδιέξοδον Περιμείνετε βελτίωσιν τῆς γενικῆς καταστάσεως καὶ κατόπιν πανδρευθῆτε Ἔτσι εἶνε τίμιο καὶ λογικό.

Χρυσάνθην Α — Προσέχετε μὴν ἐκδηλώνεσθε σὲ ἐρωτικὲς κουβέντες καὶ μὴν τὸν βαρύνετε μὲ περιποιήσεις. Ἀπεναντίας κρατῆστε στάσιν σοβαρωτέραν γιὰ νὰ κλίνῃ ἐκεῖνος μὲ τὸ μέρος σας καὶ νὰ σᾶς προτείνῃ πρῶτος αὐτὸς τὰ αἰσθήματά του ἂν ἔχῃ γιὰ σᾶς τέτοια. Ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ κερδίζει πάντα.

Νεαρὸν Ἰούλιον — Μοιάζετε μὲ ἕνα αἴνιγμα σκοτεινὸ ποὺ δυσκολεύεται κανένας νὰ τὸ λύσῃ. Δὲν ἔχετε βρῆ ἀκόμα τὸ δρόμο σας οὔτε ἔχετε συνοχὴν στὰς σκέψεις σας Μελετήσετε τὴν ζωὴν μὲ σοβαρώτερο τρόπο, τακτοποιηθῆτε καὶ ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Μεξικάνα 18 Α. — Εἴσθε πολὺ ἀπαιτητικὴ ἀπὸ τοὺς φίλους σας καὶ ζητᾶτε πάντα περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ σᾶς προσφέρουν Προσέξετε γιατὶ ἔτσι τοὺς κουράζετε. Ὁ φίλος σας εἶνε ἕνα αἰσθηματικὸ παιδὶ μέχρις ὑστερισμοῦ εὐαίσθητος. Σᾶς λατρεύει. Προσέξετέ τον!

Μικρούλα Κλάρα Κ — Προσέχετε τὴν ἐλαφρότητα τοῦ χαρακτῆρος σας μὴ σᾶς παρασύρῃ καὶ κάνετε σφάλματα Ἀνώνυμες ἐπιστολὲς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γράφῃ κανένας ἄνθρωπος ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτόν του. Σοβαρευθῆτε καὶ θὰ δῆτε πάντοτε ἐπιτυχίαν εἰς ὅλα σας τὰ σχέδια.

Πονεμένη Γιοῦκι Σάν. — Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε δρόμος ἀνθόσπαρτος πάντα Τὰ ἀγκάθια πρέπει νὰ κοπιάσωμε γιὰ νὰ τἀβγάλωμε ἀπὸ τὸ δρόμο μας. Μὴν ἀπελπίζεσθε γιὰ ἄνθρωπον ποὺ δὲν σᾶς ἀγαπᾶ. Θὰ βρεθῇ ἄλλος ποὺ θὰ σᾶς ἐκτιμήσῃ καὶ θὰ ἰδῇ τὰ προτερήματά σας καὶ θὰ γίνετε εὐτυχισμένη Θάρρος.

Ἄννα Καρενίν. — Μυστικοπαθὴς ὑπερβολικὰ σὲ ὅλα σας. Λίγο ὀκνηρὰ ἀλλὰ πολὺ φιλόδωρη καὶ ἐλεήμων γιὰ κάθε πονεμένα Σᾶς ἀγαποῦν ὅλοι γιὰ τὰ προτερήματά σας.

Δάσος Ψυχικοῦ 21. —Σᾶς ἀρέσει νὰ ἐμβαθύνετε στὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων Εἴσθε μελετημένη καὶ δὲν κρίνετε ποτὲ ἐπιπόλαια ἕνα ζήτημα. Ἔχετε τὴν πλάστιγγα τῆς δικαιοσύνης πάντα μπροστά σας καὶ δὲν ἀδικεῖτε κανένα

Μαργαρίτα — Εἴσθε μιὰ πεταλλουδίτσα ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ ἕνα λουλοῦδι στὸ ἄλλο χωρὶς νὰ σταθῇ πουθενὰ ἀκόμα. Δὲν βρίσκετε τὸ ἰδανικό σας γύρω στὸν κόσμο ποὺ σᾶς τριγυρίζει καὶ τὸ ἀναζητᾶτε. Γενῆτε πιὸ πρακτική.

Ψυχικὸ 109. — Σᾶς ἀρέσουν οἱ φάρσες καὶ δημιουργεῖτε τέτοιες εἰς βάρος τῶν φίλων σας, πολλὲς φορὲς δὲ μὲ περισσὴν ἀπονία πληγώνετε τὴν φιλοτιμία τους Μὴν τὸ κάνετε ἂν θέλετε νὰ σᾶς ἀγαποῦν καὶ νὰ μὴν σᾶς φοβοῦνται

Κλάρα Π. — Εἴσθε τὸ πιὸ πρακτικὸ πνεῦμα μέσα στὸ σπίτι σας καὶ ὅμως σᾶς παρασύρει πολλὲς φορὲς τὸ εὐφάνταστο τῆς ἰδιοσυγκρασίας σας καὶ κάνετε πράγματα παρὰ τὴν θέλησίν σας. Ὁ ἀδελφός σας εἶνε μελετηρὸς καὶ ἰσορροπημένος νέος μὲ μυαλὸ ποὺ θὰ ὡριμάσῃ σὲ καλύτερο ἄκόμα.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Γιὰ κάθε ἀπάντησι δικαίωμα δημοσιεύσεως δραχμὰς 20

Ἀγριολούλουδο, Ἐνταῦθα. — Τὸ μὲν βράδυ θὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Ἀλκοὸλ καμφρὲ 5 γρ. Ροδόνερο ἁγνὸ 125 γρ Τὸ πρωῒ δὲ μετὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου σας μὲ χλιαρὸ νερὸ νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς πομάδα, τὴν ὁποίαν ὡσαύτως νὰ χρησιμοποιῆτε καὶ πρὸ τῆς πούδρας:

Ὀξυζενὲ 10 γρ. Χυμὸς νωποῦ λεμονιοῦ 5 γρ Λανολίνη 18 γρ. Βάμμα βενζόης 3,25 γρ. Ἀμυγδαλέλαιον 15 γρ. Κηρὸς λευκὸς 5 γρ Ἀσὶντ σαλισυλὶκ 0,2. Ἐσσὰνς πρὸς ἀρωματισμόν.

Ἡ πομάδα αὐτὴ καὶ θὰ σᾶς μαλακώσῃ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ θὰ σᾶς τὴν καθαρίσῃ· Ὡσαύτως δὶς τῆς ἑβδομάδος τὰ βράδυα νὰ κάνετε καὶ ἀπὸ ἕνα ἀτμόλουτρο μὲ ἀλτέα ἢ μὲ μαραθόσπορον.

Σ. Χ. Πονεμένη Ψυχὴ Μέρμπακα. — Ἡ περιωρισμένη ἔκτασις τῆς ἀραιώσεως τῶν τριχῶν καὶ μάλιστα εἰς τὴν χώραν ποὺ μοῦ γράφετε, μὲ ἐμβάλλει εἰς ὑπόνοιαν παρασιτικῆς παθήσεως τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς Πάντως νὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἑξῆς τακτικὴν καὶ μετὰ δίμηνον μοῦ ξαναγράφετε, γνωρίζοντάς μου συγχρόνως ἂν ἡ περίοδός σας εἶνε κανονική. Ἐπιτρίβετε κάθε βράδυ μὲ ἐλαχίστην ἀπὸ τὴν κάτωθι πομάδα τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς καὶ ἰδιαιτέρως τὸ μέρος ποὺ παρατηρεῖται ἡ μεγαλυτέρα ἀραίωσις τῶν τριχῶν:

Ρετσινόλαδο 3 γρ Λανολίνη 7 γρ. Χλωρυντρὰτ ντὲ κινὶν 0,12 ἑκ. Πιλοκαρπίνη 0 12 ἑκ. Ἀσετὰτ ντὲ πλὸμπ 0,15 ἑκ Τεντοὺρ ντὲ κανθαρὶν 0,15 ἑκ. Μπὸμ ντὲ περοὺ 0,30 ἑκ

Κάθε δὲ πρωῒ κάνετε μιὰ ἐλαφρὰ φριξιὸν τοῦ τριχωτοῦ μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Ἀσὶντ ἀσετὶκ 1 50 γρ. Χλωρυντρὰτ ντὲ κινὶν 0,50 ἑκ. Τεντοὺρ ντὲ ρομαρὲν 17 γρ. Τεντοὺρ ντὲ Γιαπορὰντι 17 γρ Ἀλκοὸλ 65 γρ. Αἰθὲρ σουλφουρὶκ 8 γρ

Νὰ κάνετε ὡσαύτως καθ' ἡμέραν ἀπὸ μίαν ἔνεσιν ὑποδορείως. Τονοφοσφὰν καὶ νὰ λούζεσθε ἀνὰ εἰκοσαήμερο μὲ κατρυμοσάπουνο.

Ξανθειὰ Πατρινιά 19 ἐτῶν — Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐστερήθησαν ἀσθενεῖς φαρμάκων ἀπολύτως ἀναγκαίων συνεπῶς ἂς στερηθῆτε καὶ σεῖς τῶν αὐγῶν Τί νὰ γίνῃ; Ἐξακολουθῆστε τὴν χρῆσιν τῆς λοσιὸν μόνον καὶ τῶν ἄλλων συμβουλῶν μου καὶ θἄχετε ὡσαύτως καλὰ ἀποτελέσματα.

Γιὰ νὰ διατηρήσετε δὲ τὸ φυσικὸ ἀπόλυτα ξανθὸ χρῶμα τῶν νὰ τὰ ξεβγάζετε κατὰ τὸ λούσιμο μὲ τὸ ἑξῆς ἀφέψημα: Νὰ βράζετε μέσα σὲ 4 ποτήρια νεροῦ δυὸ χοῦφτες κοινὸ χαμομῆλι καὶ ἄλλες δυὸ χοῦφτες φλοῦδες ξηρῶν κρεμμυδιῶν. Ἀφοῦ βράσουν ἀρκετὰ τὰ ἀφήνετε ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀκόμα νὰ μουσκέψουν καὶ κατόπιν τὰ περνᾶτε ἀπὸ ἕνα τουλπάνι. Μὲ τὸ ἀφέψημα αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὰ βρέχετε καὶ καθημερινῶς Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Ἀγριολούλουδο 420. — Ὡς κρέμα τὴν ὁποίαν μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιῆτε τὸ πρωῒ μετὰ τὸ πλύσιμο κατὰ τὴν ὥραν γενικοῦ λουτροῦ τοῦ σώματος ὡς καὶ πρὸ τῆς πούδρας ἀκόμα, σᾶς συνιστῶ τὴν ἑξῆς:

Ἀμυγδαλόλαδο 25 γρ. Κηρὸς λευκὸς 6 25 γρ. Παραφίνη μαλακὴ 6,25 γρ Βόραξ 0 50 ἑκ. Ροδόνερο 12 γρ. Ροδέλαιον πρὸς ἀρωματισμόν.

Ὡς λοσιὸν δὲ τὴν ἑξῆς. τὴν ὁποίαν νὰ χρησιμοποιῆτε γιὰ τὸν βραδυνὸ καθαρισμὸν τοῦ προσώπου σας, ὡς καὶ πρὸ τῆς πούδρας:

Ὢ ντὲ φλὲρ ντ' ὀρὰνζ 125 γρ Βάμμα βενζόης 10 γρ. Βόραξ 2 γρ. Γλυκερίνη 2 γρ.

Ἡ μάσκα τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖτε εἶνε καλὴ γιὰ φρεσκάρισμα μόνον τοῦ προσώπου Μὲ τὴν κρέμα ποὺ σᾶς γράφω παραπάνω μπορεῖτε νὰ περιποιῆσθε καὶ τὶς περιφερικὲς ρυτίδες τῶν ματιῶν, κάνοντας ἐλαφρότατον — τελείως ἐπιφανειακὸν — μασσὰζ ἐν εἴδει μᾶλλον ἐπαλείψεως.

Κυρίαν Π. Κιάτο. — Ἐν πρώτοις νὰ μετατρέπετε τὴν ποιότητα τοῦ ἐκεῖ νεροῦ ὡς ἑξῆς: Νὰ ρίχνετε σὲ κάθε ὀκᾶ νεροῦ ἢ ἕνα κοφτὸ κουταλάκι κοινῆς σόδας ἢ 30 σταγόνες λεμονιοῦ Θὰ τὸ ἀφήνετε ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὸ πρωῒ θἄχουν κατακαθήσει στὸν πυθμένα τοῦ δοχείου τὰ ἅλατα. Χρησιμοποιεῖτε τὸ καθαρὸ νερό, τὴν δὲ ὑποστάθμην πετᾶτε. Ὡσαύτως τόσο γιὰ τὰ μαλλιά σας ὅσον καὶ γιὰ τὸ πρόσωπό σας ἄριστον εἶνε τὸ βρόχινο νερό Ραντίζετε βράδυ τὰ μαλλιά σας μὲ τὸ κάτωθι φάρμακο, κάνοντας καὶ ἕνα ἐλαφρὸ μασσὰζ τῶν ριζῶν

Ἀλκοὸλ 100 γρ. Ναπτὸλ 10 γρ. Δὲν φθάνουν τὰ ἅλατα τῶν νερῶν ἀλλὰ βάζετε καὶ καθημερινῶς σαποῦνι στὸ πρόσωπό σας; Μὴ χειρότερα Ἀκολουθεῖσθε ὅ,τι νυμβουλεύω παραπάνω τὸ «Ἀγριολούλουδο 410» χρησιμοποιῶντας κρέμαν καὶ λοσιὸν κατὰ τὰς ὁδηγίας μου Σαποῦνι νὰ μὴ ξαναχρησιμοποιήσετε, ἀλλὰ δὶς τῆς ἑβδομάδος ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ ξεκαθαρίζετε μετὰ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας μὲ ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Ἐλπίζω ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχουν κόττες...

Ντάλια. Ἐνταῦθα. — Ἐφόσον εἴσθε φοιτήτρια τῆς Ἰατρικῆς θὰ σᾶς δεχθῶ δωρεάν Περάστε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖον μου Σόλωνος 40, 11 — 1 ἢ 4 — 6 μ.μ. Τὰς Κυριακὰς δέχομαι ὡσαύτως, ἀλλὰ μόνον 11 — 12 π μ.

Φωφὼ Γ. Γύθειον. — Νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς πομάδα τὸ πρωῒ μετὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου σας μὲ μόλις χλιαρὸ νερό, ὡς καὶ πρὸ τῆς πούδρας:

Ὀξυζενὲ 15 γρ χυμὸν νωποῦ λεμονιοῦ 10 γρ Λανολίνη 35 γρ. Βάμμα βενζόης 7,50 γρ. Ἀμυγδαλέλαιον 30 γρ. Κερὶ λευκὸν 10 γραμ Ἀσὶντ σαλυσυλὶκ 0,4 γραμ. Ἐσσὰνς πρὸς ἀρωματισμόν

Ἰδιαιτέρως δὲ τὸ βράδυ μετὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου σας διὰ χλιαροῦ ὕδατος ἐπιτρίβετε ἐλαφρότατα τὶς πανάδες μὲ ἐλαχίστην ἀπὸ τὴν ἑξῆς πομάδα:

Ὀξὺντ ντὲ ζὲνκ 20 γρ. Ρεζορσίνη 6 γρ Βαζελίνη 60 γρ.

Ἡ τριχόπτωσίς σας ὀφείλεται εἰς τὶς περμανὰντ διὰ φαρμάκου. Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ μάθετε νὰ ἀρνεῖσθε εἰς τοὺς κουρεῖς τὴν χρῆσιν τῆς διὰ φαρμάκων περμανάντ. Εἶνε καταστρεπτικαὶ γιὰ τὴν ζωτικότητα τῶν τριχῶν Διὰ τοῦτο καὶ διὰ νόμου ἔχει ἀπαγορευθῆ. Ἐπιτρίβετε δὶς τῆς ἑβδομάδος τὶς ρίζες τῶν τριχῶν μὲ κοινὸ χλιαρὸ λάδι. Μετὰ δίμηνον ξαναγράψτε.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Ὑπεύθυνος Συντάξεως
ΑΓΙ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρβάκη 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐτησία ἐσωτερικοῦ Δρ 1000
Ἑξάμηνος » 500

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαὶ εἰς διαταγὴν: «Περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — Ἀθήνας, Σανταρόζα, 5»

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμάρεως 4 Παγκράτι)

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

«ΑΝΗΣΥΧΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ» Ε. Κ.

Πραγματικά, μικρή μου, εἶσαι μιὰ ἀνήσυχη μικρούλα, ἕνα ἀνήσυχο πνεῦμα ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη γνωρίσει τί θέλει Νὰ ὀφείλεται ἄραγε στὴν ἡλικία σου ἢ καὶ στὴν ἰδιοσυγκρασία σου;

Νομίζω καὶ στὰ δύο. Γιατὶ ὅλος αὐτὸς ὁ κυκεὼν τῶν αἰσθημάτων ποὺ σὲ κατακλύζει δὲν δικαιολογεῖται μόνον μὲ τὴν ἡλικία σου Ἴσως μια ἄλλη κοπέλλα στὰ δεκαεφτά της χρονια νὰ εἶχε πιὸ ἀποκρυσταλλωμένες ἰδέες ἡσυχώτερο πνεῦμα καὶ — ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃς — ὄχι τόσο τεταμένο τὸ νευρικὸ σύστημα.

Ἡ χαώδης κατάστασις στὴν ὁποίαν βρίσκεσαι εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀνήσυχης ἰδιοσυγκρασίας σου. Φρόντισε καλή μου νὰ χαλιναγωγήσῃς τὸν ἑαυτό σου Μπορεῖς νὰ τὸ ἐπιτύχῃς, ἂν καταβάλῃς λίγη θέλησι.

Ὅπως ἀντελήφθην ἀπὸ τὸ γράμμα σου, ἔχεις ἕνα ἀνεπτυγμένο μυαλό, ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένο μάλιστα γιὰ τὴν ἡλικία σου Ἐπομένως αὐτὸ πρέπει νὰ συντελέσῃ πολὺ στὴν ποδηγέτησι τοῦ χαρακτῆρος σου. Ὅσο γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ κάμῃς σήμερα γιὰ νὰ βγῇς ἀπὸ τὴν χαώδη κατάστασι στὴν ὁποίαν σὲ ἔχουν ρίξει οἱ δυὸ αὐτοὶ ἔρωτες, ἂν θέλῃς νὰ μ' ἀκούσῃς, πρέπει μᾶλλον νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃς καὶ τοὺς δύο Ἔχεις ὅλον τὸν καιρὸ μπροστά σου γιὰ νὰ φτιάξῃς μια ζωὴ ποὺ θὰ τὴν δημιουργήσῃ ὡριμώτερη σκέψις Δὲν βρίσκω νὰ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ παντρευθῇς ἀπὸ τώρα ὁπωσδήποτε. Μὰ ἂν δὲν μπορῇς νὰ περιμένῃς, τότε μεταξὺ τῶν δύο πρέπει νὰ διαλέξῃς τὸν δεύτερο.

«ΜΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ»

Ἐὰν σοῦ εἶνε ἀντιπαθής, φυσικὰ πρέπει νὰ ἀντιδράσῃς καὶ νὰ μὴ δεχθῇς νὰ τὸν πάρῃς Μὰ ἂν μόνον μιὰ μικρὴ συμπάθεια πρὸς τὸν ἄλλον, σὲ κάνει νὰ βλέπῃς ἔτσι τὰ πράγματα, τότε πρέπει νὰ σκεφθῇς καλύτερα. Ἀναμέτρησε τὴν κατάστασι, δὲς ἂν ἀξίζῃ τὸν κόπο νὰ περιμένῃς τὴν ἐκπλήρωσι μιᾶς ἐπιθυμίας, ποὺ πρὸς τὸ παρὸν εἶνε ἀβέβαιον ἂν θὰ ἐκπληρωθῇ καὶ ἀποφάσισε.

Ἂν μοὔλεγες ὅτι μὲ τὸν ἄλλον σὲ συνδέει μιὰ ἀγάπη, θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα φυσικὰ διαφορετικά. Μὰ ἐσὺ ὁμολογεῖς ὅτι μόνον μιὰ προτίμησις σὲ κάνει νὰ τὸν σκέφτεσαι. Πῶς λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ, περίμενε;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ ΠΡΑΣΙΝΟΜΑΤΑ

Πρὸ παντὸς ἀγαπητή μου νὰ μὴ σὲ στενοχωρεῖ τόσο ἡ ἰδέα πὼς τυραννεῖς ἕναν ἄνδρα, γιὰ ἕνα ζήτημα μάλιστα, ποὺ δὲν πρέπει διόλου νὰ σὲ ἀπασχολῇ. Γι' αὐτὸ εἶνε καλύτερα νὰ μετανοιώνῃς πάντα τὴν τελευταία στιγμὴ Ἐκτὸς ἂν κοντὰ σ' ἐκεῖνον τυραννιέσαι καὶ ἐσὺ ὁπότε τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ἂν δηλαδὴ κοντὰ σ' ἐκεῖνον τυραννιέσαι καὶ ἐσύ, τότε νὰ δώσῃς στοὺς γονεῖς σου νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ τυραννία αὐτὴ εἶνε ἀνώτερη τῆς ἀντοχῆς σου καὶ ριψοκινδυνεύουν πολλὰ πράγματα μὲ τὸ νὰ συντελοῦν σ' αὐτὴ τὴν τυραννία.

Ἂν δὲν τοὺς πείσῃς, θέτοντας ὠμὰ τὴν κατάστασι, τότε μόνον νὰ ὑποκύψῃς στὴν παράκλησι τους καὶ νὰ δεχθῇς νὰ πᾶτε στὸν παπᾶ...

ΚΑΠΟΙΟΝ ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΝ

Ἀφοῦ κρίνεις πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἐκείνη ποὺ συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα ποὺ ὠνειρεύτηκες γιὰ μιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς σου, γιατὶ διστάζῃς νὰ πάρῃς τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς τὸ πῇς; Μόνον ἀπὸ τὸ φόβο πὼς δὲν σκέφτεται καὶ ἐκείνη τὸ ἴδιο γιὰ σένα μοῦ γράφεις. Δὲν τὴ βρίσκω ὀρθὴ δικαιολογία αὐτή. Γιατὶ καὶ ἔτσι νὰ εἶνε δὲν μειώνεσαι μὲ τὸ νὰ κάμης μιὰ τίμια πρότασι

Μὰ ἐγὼ γομίζω πὼς μᾶλλον δὲν ἔχεις ἀκόμη ἀποκρυσταλλώσει σκέψεις ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Γι' αὐτὸ σκέψου ἀκόμη, βολιδοσκόπησε καὶ ἀποφάσισε.

ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

Μὴν εἶσαι τόσο ἀνυπόμονη καὶ ἀκολούθησε τὶς συμβουλὲς ποὺ σοῦ δίδει ὁ νέος αὐτὸς Ἀπ' ὅσα μοῦ γράφεις, ἐκατάλαβα ὅτι ἔχει ἀπόλυτο δίκηο καὶ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀνθρώπου ποὺ ζητεῖ νὰ δικαιολογηθῇ μὲ ἀβάσιμους λόγους. Πρέπει νὰ πεισθῇς ὅτι τὸ δίκηο εἶνε μὲ τὸ μέρος του καὶ πὼς μόλις τακτοποιηθῇ — πρᾶγμα ποὺ ὅπως φαίνεται δὲν θὰ ἀργήσῃ — θὰ μορέσῃ νὰ σὲ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου. Μὴν πιστεύῃς ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾷ ὅσο τὸν ἀγαπᾷς ἐσύ. Ἀντίθετα, μὰ θέλει νὰ εἶνε ἀντάξιος τῆς οἰκογενείας στὴν ὁποίαν σκέφτεται νὰ μπῇ καὶ αὐτὸ εἶνε πρὸς τιμήν του Μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι ἡ μελλοντικὴ ζωή σου οντὰ σ' ἕναν τέτοιον σύζυγο θὰ εἶνε εὐτυχισμενη. Σᾶς εὔχομαι νὰ ἐπιτύχετε ὅσο τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερα

Σ. Τ. Α.

Σὲ βεβαιῶ ὅτι μοῦ προξενεῖ κατάπληξι πῶς ἕνας ἄνδρας σὰν καὶ σένα, στὰ τριάντα του χρόνια, μὲ δημιουργημένη καρριέρα, ποὺ ἔχει πεῖρα τῆς ζωῆς, ποὺ πρὸ παντὸς εἶνε σύζυγος καὶ πατέρας μορεῖ νὰ σκέφτεται ἔτσι. Σὲ διέπει φυσικὰ μιὰ ἀδυναμία χαρακτῆρος, ποὺ ἴσως προέρχεται ἀπὸ κακὴ διαπαιδαγώγησι ποὺ ἔλαβες ἀπὸ τὰ παιδικά σου ηρόνια Μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος γιὰ νὰ σὲ δικαιολογήσω καὶ νὰ μὴ σὲ προτρέψω νὰ ἀντιδράσῃς κατ' αὐτῆς τῆς ἀδυναμίας. Ἀπὸ σένα καὶ μόνον ἐξαρτᾶται ἡ βελτίωσις τῆς γενικῆ σκαταστάσεως Καὶ ὄχι μόνον ἡ βελτίωσις, μὰ μιὰ ριζικὴ μεταβολὴ σὲ ὅλα τὸ πράγματα.

Φαντάζομαι νὰ μὲ καταλαβαίνῃς κι μιὰ καὶ θέλησες νὰ σοῦ δώσω τὴ συμβουλή μου νὰ τὴν ἐφαρμόζῃς κιόλας

ΕΛΕΟΝΩΡΑ

Δὲν εἶνε διόλου σοβαρὸ νὰ μοῦ ζητᾷς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἐπιθυμεῖς λέω, νὰ ζήσῃς μιὰ ζωὴ τρελλὴ καὶ ἡ ξαφνικὴ ἐλευθερία ποὺ σοῦ προσφέρουν τὰ μεσολαβήσαντα γεγονότα, κεντᾷ περισσότερο τὴν ἐπιθυμία σου Τί νὰ τὴν κάμῃς αὐτὴ τὴν τρελλὴ ζωή; Πίστεψέ με πὼς δὲν θὰ ἀποκομίσῃς παρὰ τὴ μετάνοια. Ἡ φαντασία σου σὲ παρασύρει σ' ἕναν κακὸ δρόμο: Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς τὴν ἀπόλαυσι καὶ ἔπειτα.. Ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν πραγματικὴ εὐτυχία Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχουν ἐπιδράσει σὲ σένα κακὲς συντροφιὲς καὶ σ' ἔχουν κάνει νὰ χάσῃς τὴν εὐθυκρισία. Γι' αὐτὸ θὰ κάμῃς καλὰ νὰ γίνῃς ἐκλεκτικώτερη στὶς σχέσεις σου.

ΒΟΥΒΟΣ ΠΟΝΟΣ

Ἡ θέσις σου εἶνε ἀσφαλῶς ἀρκετὰ δύσκολη, μεταξὺ δυὸ πλασμάτων ποὺ ἀγαπᾷς, μὰ ποὺ συνεννοοῦνται τόσο δύσκολα Ἄρχισε λοιπὸν ἀπὸ τοῦ νὰ μιλήσῃς μὲ μεγάλη εὐγνεια στὴ μαμά σου, ἀφοῦ λει πὼς σ' ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι καὶ νὰ τῆς ζητήσῃς νὰ σοῦ τὸ ἀοδείξῃ, προσπαθῶντας νὰ μὴ δίνῃ πιὰ τόση σημασία σὲ χίλια δυὸ μικροπράγματα Μὴ φοβηθῇς νὰ τὴν κάμῃς νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδρός σου δὲν βλάπτει διόλου στὴν εὐτυχία τοῦ σπιτικοῦ σας. Δὲν φαντάζομαι νὰ μείνῃ ἀναίσθητος στὴν ἐπίκλησί σου καὶ εἶμαι βεβαία πὼς θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτό της, γιὰ τὸ καλό σου.

Ἐξ ἄλλου μίλησε ἐπίσης καὶ στὸν ἄνδρα σου Ἀφοῦ τὸν θεωρεῖς γιὰ ἕνα σοβαρὸ χαρακτῆρα, μπορεῖ χωρὶς κόπο νὰ τοῦ ἀποδείξῃς ὅτι θὰ εἶνε καλύτερα ν' ἀδιαφορῇ λίγο γιὰ μικροπράγματα ποὺ δὲν χρησιμεύουν γιὰ νὰ περιπλέκουν τὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν κάνουν δύσκολη.

Μὲ τὴ γυναικεία σου τέχνη, τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴ στοργή σου, θὰ ἐπιτύχῃς ἀσφαλῶς τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα.

Κα ΡΕΑ Ρ

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 6 ἕως 12 Φεβρουαρίου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Ὧραι κατάλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 3.45 — 6 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (7) καὶ 1 30 — 1.45 π.μ τῆς Δευτέρας (9).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα: Τὸ πρωῒ τῆς Παρασκευῆς (6) καὶ τῆς Πέμπτης (12).

3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων: 8 — 11 π.μ τῆς Κυριακῆς (8) καὶ αἱ ἴδιαι ὧραι τῆς Τρίτης (10).

4) Διὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα: Τὰ ἀπογεύματα τῆς Παρασκευῆς (6) καὶ τῆς Κυριακῆς (8)

5) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας: 6 — 8 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (7) καὶ τῆς Τετάρτης (11).

6) Διὰ τὸ μέλλον σας: 8 — 11 30 π.μ. τῆς Τρίτης (10) καὶ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ 3 — 5 μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας. Ἐπίσης τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης (11).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΓΚΕΛΙΠΤΕ. — Μόρφωσις ἀρκετή Εἶσθε πάντα τὸ χαϊδεμένο τῆς συντροφιᾶς καὶ τὸ ξέρετε. Μὴ βιασθῆτε γιὰ γάμο θ' ἀργήσῃ ἀλλὰ ὅταν ἔρθῃ θὰ ἔλθῃ μὲ τὰ ὅλα του Τὸ ἔτος 1945 θὰ σᾶς φέρῃ μιὰν ὡραία ἔκπληξι.

ΜΙΡΑΝΤΑ ΠΕΤΡΑ, Χαλκίς. — Γράμμα μὴν περιμένετε, γιατὶ δὲν σᾶς ὠφελήσῃ. Σεῖς θὰ ἔχετε λαμπρὰν τύχην ἀπὸ ἄλλο πρόσωπο σχετικό σας Σᾶς ἀγαπᾷ καὶ τὸ ἀγαπᾶτε Ἡμέρα σας τυχερὴ ἡ Τρίτη Χρῶμα τὸ βυσσινὶ, λίθος τὸ μαργαριτάρι, ἀριθμὸς τὸ 5.

ΓΙΟΥΚΙ — Ἡ ἀμεριμνησία γιὰ τὸν ἑαυτόν σας θίγει τὰ ὅρια τῆς ἀκαταστασίας Εἶσθε ἀφελὴς καὶ καλὴ ἀλλὰ ἄτακτη στὴ ζωή σας ἐν γένει καὶ δὲν δίδετε σημασίαν σὲ ζητήματα σοβαρώτερα ἀπὸ τὰ αἰσθηματικά σας. Θὰ ἐπιτύχετε κατὰ τὸ 1943 ἕνα καλὸν γάμον. Ἡμέρα σας ἡ Τρίτη

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Ρ. Κ. — Εἶσθε μιὰ αἰσθηματικὴ ὕπαρξις ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κλονίσῃ ἀπὸ τὶς ἐρωτικές της φροντίδες καὶ ἀσχολίες Καὶ ὅμως θὰ εὑρεθῆτε στὴν ἀνάγκην νὰ τὰ ἀφήσετε ὅλα γιὰ ἕνα γάμον ποὺ θὰ σᾶς παρουσιασθῇ σύντομα. Θὰ κάνετε μακρυνὸ ταξῖδι καὶ θὰ ἀποκτήσετε παιδιὰ πολλά.

ΛΟΡΕΛΑΗ Ψ. — Μιὰ ἡμέρα τοῦ 1942 θὰ ἀποφασίσῃ γιὰ την τύχη σας Θὰ συναντήσετε πρόσωπο ποὺ θὰ ἐνδιαφερθῇ πολὺ γιὰ σᾶς καὶ θὰ σᾶς δώσῃ τὰ μέσα ν' ἀποκατασταθῆτε δεόντως καὶ ἀξιοπρεπέστατα Θὰ πλουτήσετε καὶ θὰ γίνετε πρόξενος χαρᾶς σ' ὅλη τὴν οἰκογένειά σας.

ΓΛΥΚΕΙΑ ΜΑΡΑΤΑ. — Ἔχετε τύχη σὲ ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα Ἀλλὰ μὴν ἀπογοητεύεσθε γιατὶ θὰ περάσῃ καὶ αὐτὴ ἡ κακοτυχία καὶ θὰ βρεθῇ ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ πολὺ εὐτυχισμένην Ἡμέρα σας ἡ Κυριακὴ καὶ χρῶμα τὸ πράσινον.

ΜΟΖΑΡΤ Ε. Τ. — Θὰ σᾶς βρεθῇ μιὰ περίστασις τὸ τρέχον ἔτος ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ χαθῇ Πρόκειται περὶ τύχης ἐξαιρετικῆς ποὺ δὲν πρέπει νὰ σᾶς διαφύγῃ. Ἡ ζωή σας θὰ γίνῃ κανονικὴ μετὰ τὸ 1943 Ἕως τότε θὰ ἔχετε χίλιους δυὸ περισπασμοὺς καὶ φροντίδες Ὅλα ὅμως θὰ λήξουν αἰσίως.

ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ Κ. Α — Εἶσθε προωρισμένος γιὰ νὰ φύγετε μακρυά, συνεπῶς δὲν θὰ γίνῃ σύντομα τὸ συνοικέσιο ποὺ θέλετε θὰ γίνῃ ὅμως μετὰ τὴν ἐπιστροφή σας ἡ ὁποία θὰ εἶνε θριαμβευτική Πλούτη καὶ δόξα σᾶς περιμένουν.

ΚΑΠΟΙΑΝ ΠΟΥ ΕΛΠΙΖΕΙ. — Μιὰ κληρονομία ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ θὰ τελειώσῃ μετὰ τὴ λῆξι τοῦ πολέμου εὐνοϊκὰ γιὰ σᾶς. Ἀγοράζετε λαχεῖα καὶ θὰ πετύχετε μιὰ φορά. Προσέχετε τὰ κρυολογήματα. Ἡμέρα σας τυχερὴ θἀφανῇ κατὰ τὸ 1945 Εἶσθε γεννημένη γιὰ ζωὴ κοσμικὴ καλότυχη.

ΛΕΟ ΛΟΥ Ι. Μ. — Μέλλον τρικυμιῶδες μὲ ἕνα ἥσυχο λιμανά κι γεμᾶτο εὐτυχία καὶ χαρὰ στὸ τέλος Ζωὴ οἰκογενειακή, πλούτη καὶ δόξα σᾶς ἀναμένει. Ὁ σύζυγός σας θὰ εἶνε ξένος διπλωμάτης.

Ὁ Δωρ Κάμα

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

ΑΓΚΑΖΑΡΕΥΣΙΣ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Θὰ κάμω ἀπομίμησιν «Φανοῦ τῶν Συντακτῶν»,
ὅστις ὑπερπαράστασις ἔγινε ὡς γνωστὸν
καὶ διοργανωθήσομαι παραστασιν ὀγκώδη
καὶ πολυσυγγραφώδη
μοναδικὴν τοῦ κόσμου
ὑπὲρ τῆς τσέπεώς μου.
Θὰ προσκαλέσω οὖν πολλοὺς ἐκ τῶν ἠθοποιέων
καὶ θὰ δεχθῶσιν ὁπωσοῦν μὲ τρόπο ἀστραπιαῖον.
Θὰ προσκαλέσω τὸν λαμπρὸν αὐτὸν Λογοθετίδιον
ἐπίσης τὸν Μουσούριον, τὸν Μάνον Φιλιππίδιον
τὸν Ἐρυθρίδην ἢ ἀλλοιῶς χυδαϊστὶ Κοκκίνην,
ὡς καὶ τὴν Κατερίνην
τουτέστιν Ἀνδρεάδους
μετὰ βαΐων κλάδους
τὸν Ἱερέα ἢ ἀλλοιῶς χυδαϊστὶ Παππᾶν
— μοὶ κάμνει συναγώνισιν, λέγουν, στὸ ἀγαπᾶν
τὰς Καλουτάς, τὴν Κ. [illegible] Λίτσαν τὴν ὡραίαν,
τὸν Μέλανα ἢ ἄλλως πὼς χυδαϊστὶ Μαυρέαν,
Ὀρέστιον Μακρῆν,
ὡραῖον [illegible]
τὴν Ἀρωνίου, τὴν Χανδᾶ μὲ τὸ ξανθῶδες
(ἔριον,
τὴν Νέζερ οὖν τὴν ζωηρὰν, ὡς καὶ τὸν Χρ.
(Νεζέριον,
τὸν Δοῦκα, τὸν Γιαννίδιον, τὸν Πέτρον
(Κυριακόν,
ὡς καὶ τὸν Ἀργυρόπουλον τὸν ὑπερκωμι
(κόν,
τὴν Ρένην Ντόρ, τὸν Δενδραμῆν, τὴν θελ
(κτικὴν Μιράνταν,
ἧς, φεῦ! δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸν ἱ
(μάνταν,
αὐτοὺς καὶ ἄλλους ὁπωσοῦν εὐθὺς θ' ἀγ
(καζαρεύσω
θὰ δώσω μιὰ παράστασιν καὶ θὰ ὑπερ
(πλουτεύσω.

Ο ΚΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἡ ἄγνωστή μου φίλη μοῦ ἐμπιστεύεται τὸν πόνο της: Ὕστερα ἀπὸ τεσσάρων χρόνων εὐτυχισμένη ζωὴ κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ διάλεξε γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της ἀνακαλύπτει ξαφνικὰ πὼς ἐπιφανειακὴ μόνον ἦταν ἡ εὐτυχία της γιατὶ ἡ ἀδιακρισία κάποιας «ὑποχρεωτικῆς φίλης» τὴν ἐπληροφόρησε πὼς ὁ ἄνδρας της ἔχει δεσμὸ μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα καὶ ὅτι ὁ δεσμὸς αὐτὸς δὲν εἶνε ἐπιπόλαιος ἀφοῦ κρατάει τώρα δυὸ ὁλόκληρα χρόνια.

Καθὼς ἦταν ἑπόμενο ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ τὴν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ φοβερὰ δυστυχισμένη καὶ τῆς ἐγκρέμισε ὅλα τὰ ἰδανικά. Σκέπτεται νὰ ζητήσῃ τὸ διαζύγιο κι' αἰσθάνεται πὼς δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὸ κάμῃ, γιατὶ ἀγαπάει τὸν ἄνδρα της καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ μακρυά του. Ἔπειτα ἔχει καὶ παιδὶ καὶ συλλογίζεται ἔχει δικαίωμα νὰ χαλάσῃ τὴν οἰκογενειακὴ ἑστία καὶ νὰ στερήσῃ τὸ παιδί της ἀπὸ τὴν φροντίδα τοῦ πατέρα του; Πάλι πῶς νὰ συνεχίσῃ τὴ ζωὴ στὸ πλάϊ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ παίζει ἕνα τόσο ἐλεεινὸ ρόλο καὶ τὴν ἀπατᾷ;

Θὰ συνιστοῦσα τὴν ἄγνωστή μου φίλη νὰ χειρισθῇ μὲ διπλωματία τὸ ζήτημα οὕτως ὥστε νὰ μὴ χάσῃ τὸν ἄνδρα της γιὰ ἕνα ἐπιπόλαιο δεσμό του, γιατὶ εἶνε ἐπιπόλαιος καὶ περαστικὸς, ὅσο γι' αὐτὸ δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία Ἡ «καλὴ φίλη» ποὺ ἐπροθυμοποιήθη νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν σύζυγον μπορεῖ νὰ ὑπερέβαλε τὰ πράγματα ἀκουσίως ἢ καὶ ἑκουσίως, διότι τὸ γεγονὸς εἶνε ἕνα: ἂν ὁ δεσμὸς τοῦ ἀνδρὸς μὲ τὴν ἄλλη γυναῖκα δὲν ἦταν ἐπιπόλαιος, θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψει καὶ γυναῖκα καὶ παιδί. Γιὰ νὰ μὴ τὸ κάνῃ, σημαίνει ὅτι ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ ἄλλο αἴσθημα εἶνε παροδικό.

Ἡ ἀναγνώστριά μου θὰ κάμῃ καλὰ νὰ μὴ δείξῃ τίποτε, νὰ εἶνε στοργικὴ, περιποιητικὴ καὶ ἀσφαλῶς πολὺ γρήγορα θὰ δῇ τὸν ἄνδρα της νὰ ξαναγυρίσῃ σ' αὐτὴν καὶ νὰ καταλάβῃ ὅτι μακρυὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του δὲν ὑπάρχει πραγματικὴ εὐτυχία Ὅσο γιὰ τὴ φίλη; Θὰ τῆς ἔκλεινα τὴν πόρτα, γιατὶ μόνον αὐτὸ τῆς ἀξίζει γιὰ τὴν μεγάλη της προθυμία...

ΤΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

Μὴν ἐπιτρέψετε στὸν ἑαυτό σας νὰ ἀνοίξῃ γράμμα ποὺ δὲν ἀπευθύνεται σὲ σᾶς ἔστω καὶ μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἀπευθύνεται σὲ πολὺ στενὴ φίλη σας.

Ἂν ἀνοίγουν μπροστά σας γράμμα μὴ ζητῆτε πληροφορίες ἂν δὲν σᾶς δοθοῦν οἰκειοθελῶς

Σχετικῶς μὲ ζητήματα χρηματικὰ μὴ ἐπιμένετε ποτὲ νὰ μάθετε τὰ συμβαίνοντα ἔστω καὶ σὲ πολὺ φιλικά σας πρόσωπα.

Μὴ θαυμάσετε ποτὲ κάτι μὲ τρόπον ποὺ νὰ κάμετε τὴν φίλην σας νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτό της ὑποχρεωμένον νὰ σᾶς τὸ προσφέρῃ.

Μὴ ρωτᾶτε γιὰ κάθε τι ποὺ θὰ ἰδῆτε: Πόσο ἢ ποῦ τὸ ἀγόρασες;

Μὴ πῆτε ποτὲ σὲ φίλη σας. Ὡραῖα εἶνε τὰ ὑποδήματά σου θέλω νὰ πάρω καὶ ἐγὼ γιὰ τὴν ὑπηρέτρια μου. Σᾶς ἀκούω νὰ λέτε: «Πῶς βαστιέσαικ αλά», γιατὶ αὐτὸ «Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ πῇ κανεὶς κουσα μὲ τὰ αὐτιά μου, γι' αὐτὸ τὸ ὑποδεικνύω

Μὴν πῆτε ἐπίσης στὴ φίλη σας: «Πῶς βαστιέσαι καλά». Γιατὶ αὐτὸ σημαίνει: «Εἶσαι ἡλικιωμένη, μὰ κατορθώνεις καὶ τὸ κρύβεις». Μπορεῖ νὰ τὰ σκεπτώμαστε, ἡ στοιχειώδης ὅμως εὐγένεια ἐπιβάλλει νὰ μὴ λέμε πάντα ὅσα σκεπτώμαστε καὶ ὁ εὐγενικὸς ἄνθρωπος ξέρει πάντα πὼς ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν λέγονται

Ποτὲ ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ λέμε σ' ἕναν ἄνθρωπο «Πῶς ἀδυνάτισες!», διότι τὰ δυσάρεστα πράγματα εἶνε προτιμότερο νὰ τὰ ἀποσιωποῦμε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ